SYBIRAKA RAMATRANIA

21561

PASTORALNA BIBLIOTEKA
za svečenički život i dušobrižničku praksu.
Izdaje profesorski zbor Franjevačke teologije u Sarajevu
Urednik: Dr. fra **KARLO KARIN**
Svezak VI.

LURDSKA RAZMATRANJA

31 RAZMATRANJE ZA MJESEC SVIBANJ

Napisao:
O. fra Paškal Vešara O. F. M.
profesor

SARAJEVO
1958

LURDSKA RAZMATRANJA

31 RAZMATRANJE ZA MJESEC SVIBANJ

Napisao:
O. fra Paškal Vešara O. F. M.
profesor

SARAJEVO
1958

VOTUM CENSORIS PROV.

N I H I L O B S T A T

Sarajevo, 18.II.1958.

Dr. fra **B. Badrov,** cenzor.

PROVINCIJALAT BOSANSKIH FRANJEVACA, SARAJEVO.

Broj: 127/58

I M P R I M I P O T E S T

Sarajevo, 18. veljače 1958.

Fr. **Boris Ilovača,**
provincijal.

VOTUM CENSORIS ORDINARII LOCI

U smislu C. Z. nema zapreke da se ova knjiga tiska.

Sarajevo, 4. ožujka 1958.

Prof. fra **Vlado Karlović,** cenzor.

NADBISKUPSKI ORDINARIJAT VRHBOSANSKI.

Broj: 488/58.

I M P R I M A T U R

Sarajevo, 5. ožujka 1958.

Dr. **M. Alaupović,** biskup
gen. vikar

Prijateljima »Pastoralne Biblioteke«!

Ovaj mali svezak o Lurdu i lurdskim ukazanjima naš je doprinos proslavi stote godišnjice »poruke iz Lurda«.

Lurd je samo nekolicini na čudesni način darovao zdravlje tijela. Milionima je darovao snagu da strpljivo podnose boli. Stotinama miliona je dao pouzdanje duše i ojačao njihovu vjeru.

Lurd je veliki dar Božji modernom čovječanstvu.

Lurd je svima nama velika poruka Božja, ali poruka izrečena majčinskim usnama i govorom; poruka, koja glasi: »Vjerujte u Krista, on je vaša istina, vaša sreća, vaše zdravlje; vjerujte i u njegovu svetu Crkvu, jer ona vas uči i vodi u ime Kristovo!«

Ne bismo bili prava djeca nebeske majke, a ni pravi vjernici, kad na tu poruku ne bismo djetinjski odgovorili: vjerom, pouzdanjem, ljubavlju i svakovrsnim djelima tjelesne i duševne ljubavi prema bližnjemu.

Ovo djelo ima za cilj, da u nama i našim vjernicima pobudi pravi odgovor na tu poruku iz Lurda.

Djelo je napisao dobar poznavalac Lurda, koji je svoje podatke provjeravao na licu mjesta, i to u najnovije doba.

Vjerujemo, da je napisano tako, da može poslužiti i najširim krugovima kršćanskog puka.

Vjerujemo, da će posebno biti korisno preko svibnja u ovoj »lurdskoj godini«.

Zato vjerujemo, da će Majka Božja po ovom djelu izvesti među nama ono, što izvodi preko Lurda po cijelom svijetu.

Vjerujemo, da ćemo dobiti njezinu zaštitu baš po ovom daru, koji joj prigodom njezine proslave darujemo.

Uredništvo.

1. dan svibnja

Proslava stogodišnjice lurdskih događaja

Ove godine se navršava sto godina od dana, kada se 11. veljače 1858. prvi put ukazala Majka Božja skromnoj pastirici, zvanoj Bernadette Soubirous (Subiru), a koja je kod nas poznatija pod imenom Bernardice. Iza ovog prvog susreta slijedili su drugi, svega njih na broju 18. Tokom ovih viđenja Lurdska Gospa otkrila je svoje **ime**, rekavši: **Ja sam Bezgrešno Začeće.** Kao potvrda, da ona to jest, služila su mnogobrojna čudesna ozdravljenja, koja su se počela zbivati u vezi s izvorom vode, što je na Gospinu riječ potekla na Masabjelskoj pećini, kod samog mjesta ukazivanja. U želji, da na to odabrano mjesto privede što više vjernika i da tako ono postane velikim središtem i žarištem pobožnosti za cijelu Francusku i Evropu, a i za cijeli svijet, Gospa je zaželjela, da se tu podigne svetište i da vjernici dolaze u procesijama.

Sve je učinjeno, kako je ona zaželjela.

Podignute su tri prekrasne crkve, a četvrta se sada završava.

Vjernici dolaze u nepreglednim procesijama, a s njima i silan broj bolesnika, jer se u Lurdu i sada neprestano zbivaju čudesna ozdravljenja.

Isto tako u Lurdu se vrše i djela pokornička, kako je to zatražila Bezgrešna Djevica.

Sada, nakon sto godina, mi s udivljenjem promatramo ona velika djela, koja su se tu zbila. O tim divnim djelima mi ćemo govoriti u našim razmatranjima, ali odmah sad kažemo, da se perom ne može opisati ni riječju izreći ni obilje milosti, ni čar i ljepota doživljaja, kao ni ono silno značenje, koje ima Lurd za Crkvu uopće, a posebno za papinstvo, zatim za duhovni preporod Francuske kao i drugih zemalja.

Kroz ovih 100 godina bio je Lurd svjetionikom vjere, prema kojemu su se okrećali vjernici iz svih krajeva svijeta, da se učvrste u svojoj vjeri na temelju onih izvanrednih događaja, koji su se zbivali u tom gradu.

U njemu su ublažene nevolje i tjeskobe na duši i na tijelu kod mnogih i mnogih vjernika. Ili bolje rekavši, niko nije došao u Lurd, a da se nije vratio utješen, ohrabren, poučen, učvršćen u svojoj vjeri, oduševljen.

Glavni razlog za sve ove milosti jest u tomu, što u Lurdu stalno još i sada na osjetljiv način djeluje osobno Bl. Dj. Marija, kao i u prve dane svojih ukazivanja. Svi vjernici u Lurdu na uvjerljiv način osjećaju njezinu blagoslovljenu blizinu, koja sa sobom donosi radost, snagu, svjetlost, mir, utjehu. To je blizina nebeske Majke Marije. To je čar Lurda. To je oznaka Lurda. Zato svakom vjerniku postaje jasnije, da svetište Bezgrešne Djevice Marije u Lurdu ima posebnu misiju. Na to nas upućuje na prvom mjestu izvanredan način, kako je došlo, da se tu u Lurdu podigne ovo novo Gospino svetište, a zatim okolnosti vremena, u kojem je ono nastalo, i konačno poziv, da se tamo dolazi u procesijama, kao i činjenica, da je na Gospinu riječ tu potekla čudotvorna voda, koja je privukla sebi i bolesnike i liječnike.

Borba, koja se je vodila u Francuskoj koncem XVIII. i kasnije u XIX. vijeku protiv vjere uopće, a posebno protiv Katoličke crkve, prelazila je od vremena do vremena sa znanstvenog područja na rušenje i ubijanje. Vihor nevjere i rušenja, prelazeći preko Francuske, prelazio je preko Pirineja i Alpa u Španjolsku, Portugal i Italiju. Njegova snaga dopirala je i do naših krajeva.

Cilj tadašnje pozitivističke filozofije bio je, da na znanstven način dokaže, da je neispravno sve ono, što naučava naša vjera, da nema ni Boga, ni duše, ni morala, ni raja, ni pakla.

Postoji samo priroda i nepromjenljivi prirodni zakoni. Sve, što nadilazi prirodne zakone, treba odbaciti kao neprihvatljivo.

U ime svih ovih sumišljenika izjavljuje Ernest Renan u predgovoru svoje knjige **»L'Avenir de la science — Budućnost znanosti«: Na temelju modernih znanosti došlo se do zaključka, da nema nadnaravnog svijeta.** Mjesto dosadašnje kulture i civilizacije, koja se oslanjala na pojam o Bogu kao vrhovnom gospodaru života i smrti, o Bogu, koji nagrađuje dobro, a kažnjava zlo, treba postaviti temelje nove kulture, koja će se osnivati na znanosti. Znanost treba da postavi osnove morala i društvenog uređenja isključivo na načela ljudske mudrosti.

Zamamnu teoriju ovih ljudi potkrepljivali su veliki izumi i stalan napredak tehnike. Isto tako mnogo joj je koristila Darwinova nauka o postanku i evoluciji vrsta. Ova nauka potvrđivala je pozitivističku teoriju, da se svijet razvija sam od sebe, bez intervencije viših sila, jer da njih i nema.

Put, kojim je pošla ova bezbožna znanost, kada se nije osvrtalo na zakone Božje, vodio je u opću propast. Sami smo svjedoci, do kolike su nesreće tokom Drugog svjetskog rata došli narodi i koliko su zla nanijeli drugima, kada su vjeru u Boga zamijenili s kultom krvi, rase, čovjeka. Kroz slične nesreće prošli su i vjernici u XIX. vijeku, kada je pozitivistička znanost sa znanstvenog polja prešla u književnost. Tada su se u Francuskoj pojavile knjige, u kojima se ruglu izvrgavala svaka vjera, a posebno katolička. Voltairova deviza: **»Zgazite besramnicu — Ecrasez l'Infâme«**, a tom odvratnom riječi označavao je on Katoličku crkvu, bila je na djelu. Mržnja framasona bila je uperena naročito na papu, kao na temelje cijelog kršćanstva. Srušiti njegov ugled, srušiti njegovu državu, srušiti krov nad njegovom glavom, protjerati ga iz Rima, onemogućiti izbor njegovog nasljednika, eto za čim su išli framasoni. I uspijevali su. Tada je u Rimu vladao kao papa Pijo IX. Njegov život bio je **više puta u smrtnoj** opasnosti. Uslijed revolucija u gradu Rimu morao je **1849. bježati u progonstvo**. Njegov položaj postajao je iz godine u godinu sve teži, dok 1870. nije postao potpuno ugrožen. U skrajnjoj stisci, što da učini pred najezdom revolucionarne vojske, koju je predvodio Garibaldi, prigodom zauzeća Rima, obratio se je Pijo IX. sv. Ivanu Bosku za savjet. Svetac mu je po nadahnuću Božjemu odgovorio: **»Stražar, Anđeo Izraelov, neka se zaustavi na svom mjestu i neka stoji na straži tvrđave Božje i svetoga kovčega. Velika Kraljica će ga uvijek pomagati, i ona će, kao što je bila u prošlosti, ostati i u budućnosti velika i osobita zaštitnica Crkve.«**

U svijetlu ovih događaja moći ćemo razumjeti tjeskobnu rečenicu kardinala Newmana (1801—1890): **»Ako se ne zbude novo objavljivanje prije svršetka ovog stoljeća, kršćanstvo je propalo.«**

Pijo IX. upozorio je godine 1857. cijelo kršćanstvo, da se on, a skupa s njim i cijela Crkva, nalazi u veoma teškim nevoljama, pa je zamolio vjernike cijeloga svijeta, da se u godini 1858. mole Bogu i presvetoj Djevici za izvanrednu pomoć. U to ime on je godinu 1858. proglasio kao godinu molitve. Upravo u toj godini stići će ta pomoć, a to je bilo ukazivanjima Majke Božje u Lurdu i svim onim divnim događajima, koji su popratili njezin kraljevski dolazak na ovu zemlju i ovu dolinu suza.

Tako su sličnim riječima govorili protivnici Božji i u XIX. vijeku. Učvršćeni u svome mišljenju, da je priroda sve i da nad prirodom nema Boga, koji bi upravljao njom, oni su se naročito oborili protiv čudesa, protiv čudesnih ozdravljenja, smatrajući, da su prirodni zakoni neovisni od ikoga i da su, prema tomu, nepromjenljivi. Čudesna su ozdravljenja, prema riječima Isusovim, zna-

kovi i dokazi, prema kojima se upoznaje, šta je prirodno, a šta je natprirodno; koja su djela prirodna, a koja Božja. Tako se Isus poziva na svoja čudesa, da dokaže Židovima, da je on Sin Božji. On im kaže: **»Ako ne činim djela Oca svojega, nemojte mi vjerovati! Ako ih činim, vjerujte djelima«** (Ivan, 10, 37—38).

Uvjereni, da je znanost — božanstvo XIX. stoljeća — u stanju sve objasniti, pa i ona divna djela, koja Crkva smatra čudesnima, postavio je Renan ovaj zahtjev: **»Neka se uspostavi komisija sastavljena od fiziologa, fizičara i kemičara, i neka ona na licu mjesta eksperimentalno, na znanstveni način ispita kakav slučaj ozdravljenja, da bi se mogla postići sigurnost.«** Njegov sumišljenik u Italiji Ausonio Franchi piše 1856. još izrazitije: **»Neka se spomene makar samo jedno čudo, koje bi moglo izdržati kritiku znanosti, mi ćemo povjerovati.«** Oni su to govorili s ponosnim uvjerenjem, da nema vrhunaravnoga svijeta. Za njih lijepo piše francuski filozof Ernest Hello (1826—1885): **»Stvorenje, koje se želi uzdići u svojoj oholosti, biva poniženo s tim, što pada na koljena pred materijom, jer materija svojim sjajem zasjenjuje oči, koje se ne okreću prema sjaju vječne svjetlosti. Zato sada ne preostaje ljudima, koji su se u svojoj velikoj nevjernosti okrenuli prema materiji i koji se njoj klanjaju, ni jedna druga riječ, koja bi mogla doprijeti do njihovih ušiju, osim riječ čuda«.**

Bog je shvatio to duševno stanje svoje zalutale djece, da su im, naime, potrebne vidljive i osjetljive stvari, pomoću kojih će preko materije doći do spoznaje duhovne stvarnosti, jer je njima bilo potrebno, kao i sv. Tomi apostolu, da se najprije dotaknu svojim prstima, i da vide svojim očima, da bi mogli povjerovati, pa im je na molbu Lurdske Djevice i njoj na slavu udijelio tu milost, da u njezinom gradu Lurdu mogu čuti snažni glas čudesa.

Tu, pred Masabjelskom pećinom, pod milim pogledom nebeske Majke Marije, koju Crkva naziva Prijestolje mudrosti, ostvarit će se izmirenje između vjere i znanosti.

Tako je Marija, Majka Vječne mudrosti, odgovorila u Lurdu na zahtjeve znanosti.

Tako je ona suzbila val bezvjerja, koji je u dušama trnuo i gasio vjeru i nadu.

U isto vrijeme ona je učvrstila temelje vjere i temelje Crkve.

S njezinom posjetom u Lurdu došlo nam je obilje neizrecivih dobara.

Dolaskom Majke Božje u Lurd — a sv. Bernardica kaže, da su joj noge bile okićene zlatnim ružama — počinje u povijesti Katoličke crkve novo stoljeće zvano **»Marijino stoljeće«.** Tokom ovog

stoljeća posvuda će porasti pobožnost vjernika prema Majci Božjoj. Sa svoje pak strane Marija će očitim dokazima pažnje štiti vjernike u njihovim nevoljama. Kad to bude potrebno, ona će ponovo dolaziti, da svojom prisutnošću utješi i pomogne.

Tako će 11. siječnja 1871. u Pontmain (Pontmen) ona, kao Kraljica mira, navijestiti prestrašenom narodu u Francuskoj, da će se za koji dan zaustaviti pruska najezda.

Tako će za vrijeme Prvog svjetskog rata (1914—1918) 13. svibnja 1917. u Fatimi u Portugalu, ona objaviti njegov skori svršetak.

Njezina ukazivanja 29. studenog 1932. u Beauraingu (Boren), u Belgiji i 15. siječnja 1935. u Banneuxu, isto tako u Belgiji, imala su za cilj, da utješe siromahe. **»Ja sam Majka ubogih, želim vam olakšati trpljenje«,** rekla je ona u Banneuxu.

Kao Majka ubogih i socijalno ugroženih nastupila je ona 29. kolovoza 1953. u Sirakuzi, na Siciliji.

Sva ova ukazivanja Majke Božje u gore navedenim mjestima su službeno priznata i potvrđena od strane crkvenih vlasti.

Razumljivo je, da će se ove godine, kada se slavi stogodišnjica njezinih ukazivanja u Lurdu, koja su donijela Crkvi tolika dobra, skupiti u tom gradu milijuni hodočasnika, da joj skupa sa Vrhovnim svećenikom ponove riječi, koje su u davna vremena bile upućene Juditi, nakon što je oslobodila narod Božji od krute tiranije oholog Holoferna:

»Ti si slava Jeruzalema, ti radost Izraela, ti čast naroda našega!

Ti si junački radila i srce tvoje bilo je jako, jer si ljubila čistoću. Stoga ćeš biti blagoslovljena do vjeka!« (Judita, 15, 10).

ČUDESNO OZDRAVLJENJE MALOG JUSTINA BOUHOHORTS

Nakon čudesnog ozdravljenja Ljudevita Bourietta slijedila su u isto vrijeme i druga. Ozdravila je Blaisette Soupenne. od veoma teške bolne upale očnih kapaka. Njezino ozdravljenje je priznato kao čudesno. Ozdravljenja Jean-Pierre Maloua, Jeanne-Marie Daube, Bernarde Soubie, Pauline Bordeaux i drugih, koja su se zbila u to vrijeme, iako značajna i vrlo uvjerljiva, ipak nisu priznata kao čudesna. — Kao treće, službeno priznato čudo je ozdravljenje malog Justina Bouhohorts. Vrijedno je, da ga upoznamo radi divne vjere Justinove majke.

Mali Justin je tada imao 18 mjeseci. Već od rođenja boluje na nogama i ne može se podići. Uz to stalno ima neku povišenu temperaturu, koja uništava i onako slabi organizam. Liječio ga je Dr. Peyrus, ali bez uspjeha. Dne 28. II. 1858. dijete je na umoru. Ozdravljenja s čudotvornom vodom s Masabjelske pećine potakla su žalosnu majku, da se obrati Bogu za pomoć po zagovoru presvete Djevice, koja već tu nastupa kao kraljica Lurda, kao Tješiteljica žalosnih, kao Zdravlje

bolesnih. Uzme dijete iz kolijevke, umota ga u kecelju i žurnim korakom se uputi prema čudotvornom izvoru na Masabjelskoj pećini. Došavši tamo, baci se na koljena u znak poštovanja i žarko se pomoli presv. Djevici. Tada izvadi iz kecelje svoje obamrlo dijete i uroni ga u vodu do vrata. Na taj prizor pritrčaše mnoge prisutne osobe misleći, da je jadna žena od tuge izgubila pamet, pa da spase dijete. Ali ona ga čvrsto drži u vodi, a ljudima govori: **»Pustite me. Ja ću učiniti, što mogu, a dragi Bog i presveta Djevica će učiniti ostalo.«** I kad je mislila, da je mali bio dosta u vodi, izvadi ga, umota ponovo u kecelju i ponese kući.

— **»Pa, dijete je mrtvo«**, reče otac sažalno.

— **»Ne, nije mrtvo! reče odlučno majka. Oživjet će ga presveta Djevica.«**

S ovim riječima je bila izražena onakova vjera, kakvu traži naš Gospodin Isus Krist: vjera, koja prenosi bregove, vjere koja sve može. I vjera ove majke je, po zagovoru presvete Djevice, izmolila život za svoje čedo.

— **»Diše«**, reče ona tiho mužu, bojeći se, da ne probudi dijete, koje se već povratilo na život. I sretna je majka bdjela nad kolijevkom, a dijete je spavalo. Pred jutro ono se probudi, milo se nasmiješi svojoj majci i zatraži hranu. I što je još čudnije: hoće da izađe iz kolijevke... I zbilja je ustalo i počelo hodati oslanjajući se na predmete kao i druga djeca. Dr. Vergez, sveučilišni profesor iz Montpelliera, u svom izvještaju u vezi s ovim ozdravljenjem ističe upravo tu okolnost, da je dijete prohodalo, čim je izišlo iz kolijevke.

Kroz dugi i dugi niz godina Justin Bouhohorts će biti živim svjedokom divnih događaja iz prvih dana Gospinih ukazivanja u Lurdu. On će imati sreću i veselje, da 8. XII. 1933. prisustvuje u Rimu pred sv. Ocem Papom Pijom XI. svečanom činu kanonizacije sv. Bernardice Soubirous. Umro je u gradu Pau 1935. u 80-toj godini života.

2. dan svibnja

Prvo ukazanje

Povijest divnih događaja u Lurdu počinje u četvrtak, 11. veljače 1858. oko 11 sati prije podne, kada je mala djevojčica Bernardica Soubirous (Subiru) sa svojom malom sestrom Antonijom pošla prema Masabjelskoj pećini, da nabere drva za kuću. S njima je pošla i jedna malo starija djevojčica iz susjedstva, Ivana (Jeanne) Abadie. Došavši do Masabjelske pećine, trebalo je prijeći jedan kanal rijeke Gave, koja je desno od njih, nekoliko koračaja dalje, bučila u obilju svoje vode. Na tom otočiću između rijeke Gave i kanala bilo je naplavljenih drva, i tamo su se uputile Antonija i Ivana. Bernardica je oklijevala s prelaskom, jer se je radi svojega slabašnog zdravlja bojala prehlade. Ali ipak trebalo je prijeći, i ona je počela skidati čarape. U taj čas osjeti ona neki šum, kao kad je bura, kako se ona izražava. A sad prepustimo njoj, da nam dalje sama svojim riječima govori:

»Okrenem se prema livadi i vidim, da se grane nikako ne njišu. Opazila sam samo, a da na to nisam svratila pažnje, kako se samo oko Špilje njišu grane i divlje ruže.

Nastavila sam se izuvati i stavila sam jednu nogu u vodu, kad ponovo začuh isti šum ispred sebe. Podignem oči i vidim, da se mnoštvo grana i divljih ruža njiše ispod najvišeg otvora Špilje, dok se naokolo ništa nije micalo.

Iza tih grana, u otvoru Špilje, odjednom ugledam jednu bijelu djevojku, ništa veću od mene, koja me pozdravi laganim naklonom glave; u isto vrijeme ona je malo ispružila svoje ruke i otvorila svoje dlane, kao što se to vidi na Gospinim slikama; na njezinoj desnoj ruci visjela je krunica.

Preplaših se, trgoh se. Htjedoh zovnuti one dvije male, ali nisam imala odvažnosti. Protrljah oči nekoliko puta; činilo mi se, da se varam.

Podigavši oči, vidjela sam djevojku, koja se vrlo milo smiješila na me, i činilo mi se, da me poziva, da se približim. Ali me

je još držao strah. Međutim, nije to bio onaj strah, kakav sam imala prije koji put, jer bih ja rado ostala, da nju gledam uvijek, dok se odmah bježi, kad se boji.

Tada mi dođe misao, da se počnem moliti. Stavih ruku u džep i izvadih krunicu, koju redovito nosim sa sobom. Klekoh i htjedoh se prekrstiti, ali nisam mogla podignuti ruke do čela: ona mi je klonula.

Tada se djevojka stavi u stranu i okrenu se prema meni. U ruci je držala svoju veliku krunicu. Ona se prekriži, kao da želi moliti. Ruka mi je drhtala. Pokušala sam ponovo da napravim znak križa, i to mi je uspjelo. I otad se više nisam bojala.

Molila sam svoju krunicu. Djevojka je prebirala zrnje na svojoj, ali nije micala usnama.

I dok sam molila krunicu, lijepo sam ju promatrala po miloj volji.

Bila je obučena u bijelu haljinu, koja se je spuštala do nogu, od kojih su se vidjeli samo prsti. Haljina je bila svezana visoko oko vrata s nekom vrstom jake, na kojoj je visio bijeli gajtan.

Bijela koprena, koja joj je pokrivala glavu, spuštala se preko ramena i ruku, skoro sve do dna haljine. Na svakoj nozi vidjela sam po jednu žutu ružu. Pas oko haljine je bio plav i spuštao se do ispod koljena. Lanac na krunici bio je žut; zrna bijela, velika i vrlo rastavljena jedna od drugih.

Djevojka je bila živa osoba, vrlo mlada i okružena svjetlošću.

Kad sam svršila svoju krunicu, ona me pozdravi s osmjehom. Povuče se u šupljinu i odjednom iščeznu.« — — — —

Ovo prvo ukazanje je završeno oko podne. U Lurdu, u Francuskoj, po cijeloj Evropi, pa i našim krajevima, brujala su tada zvona na anđeoski pozdrav. Ljudi su s anđelima slavili preslavnu Majku Božju, koja se, malo časaka prije, spustila s rajskih visina i svojom prisutnošću posvetila Masabjelsku pećinu, — jer Ona je to Divno viđenje, koje je Bernardica netom vidjela — izabravši grad Lurd, da u njemu postavi prijestolje svojih milosti.

Tako je usred toga bijeloga dana — 11. veljače 1858. — nastupio ovaj veliki i znameniti događaj: objavljivanje nadnaravnog svijeta. Ono će biti potvrđeno tolikim mnoštvom historijskih i materijalnih dokaza, da će na taj način nadnaravni svijet, — Bog, Bl. Dj. Marija, Isus u presv. olt. sakramentu i t. d. — postati vidljiva stvarnost u Lurdu.

Prvo ukazanje jasno daje naslutiti, — a to je prva naslutila i mala Bernardica — da je osoba, koja se javlja na Masabjelskoj pećini, stvarno presveta Djevica Marija, Majka Božja.

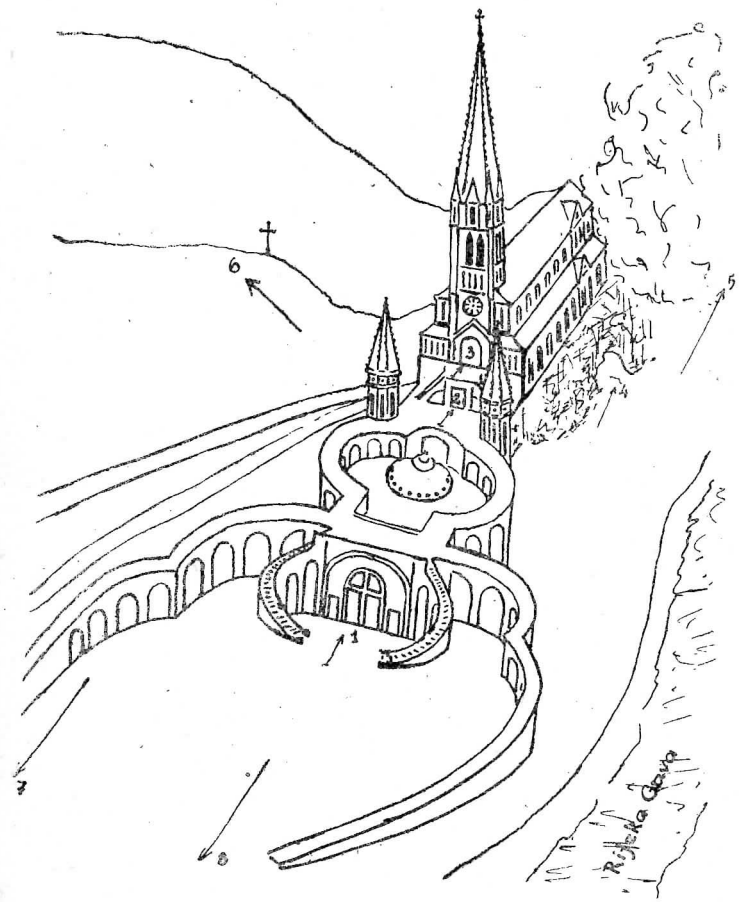

1. Bazilika sv. Ružarja
2. Kripta
3. Bazilika Bezgrešnog Začeća
4. Mjesto Ukazivanja
5. Kupatilo
6. Kalvarija
7. Crkva sv. Pija X.
8. Esplanade

Na to nas upućuje na prvom mjestu majčinska dobrota i milina, s kojom nastupa i s kojom osvaja srce i povjerenje male Bernardice.

Na to nas zatim upućuje skromnost i poniznost nastupa ove uzvišene osobe, jer Marija i kao Kraljica neba uvijek ostaje ponizna **»službenica Gospodnja«** (Luka, 1, 38).

U tom nas utvrđuje i onaj unutarnji poticaj, koji je osjetila Bernardica, da moli krunicu, Gospinu molitvu. A način, kako su se molile, to još bolje dokazuje, jer Gospa šuti, dok Bernardica moli **»Zdravo Marijo« i »Sveta Marijo«,** — riječi s kojima se ona slavi — a skupa s njom, kao ponizno stvorenje, sudjeluje s njom u proslavi presvetog Trojstva moleći **»Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu«.**

U tom nas uvjeravaju u dobroj mjeri i vanjski znaci: sjajan oblak pri dolasku i odlasku, boja i kroj odijela i zlatne ruže na nogama. O ovim nogama, ružama ukrašenim, s kojim na Masabjelsku pećinu nastupa nebeska posjetiteljica sa zanosom je pisao prorok Izaija: **»Kako su krasne na gorama noge glasnika radosti, koji navješćuje mir, koji obećava sreću, koji oglašuje spasenje, koji govori Sionu: Bog je tvoj postao kralj«** (Izaija, 52, 7).

Iz ovoga vidimo, da se prvo ukazanje sastojalo u upoznavanju osoba i u prvim poukama maloj Bernardici: kako se pravi znak križa i kolika je vrijednost krunice.

Vrijednost krunice sadrži se u njezinoj sadržini i u njezinom učinku.

Sadržina krunice su misli, koje su izražene u toj molitvi. U **»Vjerovanju«** su skupljene osnovne istine naše vjere, kratki prikaz života Isusova na zemlji, povijest Utjelovljenja i Otkupljenja, nauk o Crkvi i temeljne objave o prekogrobnom životu. Zato se s pravom može reći da je **»Vjerovanje«** riznica Božje objave. U molitvi **»Oče naš«** dolazi do izražaja osnovna misao evanđelja i kršćanstva, a ta je: Bog je naš otac i njega treba ljubiti i poštivati i njemu se treba obraćati u nevoljama i potrebama, u opasnostima i neprilikama, u borbi za **»naš kruh svagdašnji«.** Molitva **»Zdravo Marijo«** je anđeoski pozdrav u slavu Bogorodice, a **»Sveta Marijo«** je skrušena molitva nas, koji smo još na zemlji. Tu naročito do izražaja dolazi — jer se često ponavlja — dragocjena istina, da su u životu ljudskom najvažniji čas sadašnji i čas smrti: **»Moli za nas grešnike sada i na čas smrti.«**

Velika je mudrost, tko razumije ove skromne riječi, jer će taj dobro znati procijeniti sadašnjost i budućnost, i dobro se spremiti za čas smrti, s kojim nastupa vječnost.

S obzirom na učinak krunice možemo primjeniti riječi sv. Franje Asiškog, da molitva **»Zdravo Marijo«** razveseljava nebo, straši pakao, progoni vragove kao vjetar prašinu.

O tom divnom učinku govore nam i primjeri francuskih velikana iz nedavne i savremene povijesti Francuske. Ove smo primjere izabrali zato, jer smo htjeli na taj način pokazati, koliko ti ljudi na tako visokim državnim položajima, gdje nastupaju kao predstavnici svoje nacije, cijene krunicu.

Godine 1944., malo prije oslobođenja Pariza, stajao je njegov slavni i neprežaljeni osloboditelj general Leclerc (Lekler) nešto zamišljen, dok su se njegovi vojnici crnačke legije odmarali. Njemu pristupi jedan od vojnika i, kao prijatelj, reče mu:

— Zašto si sam? Što ne dođeš k nama?

— On mu odgovori: Mene čekaju velike dužnosti, i potrebno mi je moliti za pomoć, i pokaza mu krunicu.

Slično je govorio i veliki pobjednik iz Prvog svjetskog rata Maršal Foch (Foš): Molio sam krunicu svakoga dana cijelog svog života. — Nekomu, koji ga je upitao: Pa i u vrijeme velikih bitaka?, on je odgovorio: Tada mi je to bilo još potrebnije. Mnogo sam se puta našao u neprilici, i tada bih se prihvatio Gospe, kao što se dijete od dvije godine drži svoje majke, i molio sam za rasvijetljenje: ona nas je uvijek spasila.

Zato s pravom kaže o njemu sadašnji lurdski biskup Théas: **»Foch je čvrsto držao svoj mač, jer je čvrsto držao svoju krunicu.«** Maršal Foch je rodom iz okolice Lurda i često je hodočastio u lurdsko svetište.

Poput Focha govorio je i admiral Beausset (umro 1906.): **»Nikada mi se nije desilo, da bi kakva opasnost potrajala i dalje, nakon što sam izmolio krunicu.«**

A maršal Lyautay (Liotej) (umro 1934.) iskreno priznaje: **»Čvrsto se držim krunice. Lud sam bio, što ju nisam prije prihvatio.«** Ove riječi je on izgovorio za vrijeme borbi u Africi pri osvajanju grada Feza.

Iz najnovije povijesti Francuske imamo dirljiv primjer poznatog vojskovođu iz Indokine Jean De Lattre de Tassigny (Žan De Latr de Tasinji), koji je umro 11. siječnja 1952., nakon što je toga istoga dana primio vrlo skrušeno svete sakramente umirućih. U znak zahvalnosti i priznanja za veliku požrtvovnost i hrabrost francuska Narodna Skupština mu je podijelila poslije smrti naslov maršala. Kad je predsjednik Republike došao do odra, da u ruke slavnog pokojnika stavi maršalsku palicu, u njima je već bila Gospina krunica. Slavni Maršal, držeći jedno i drugo u ruci, kao da je govorio: S ovom krunicom sam postigao maršalsku palicu.

Poput ovih slavnih vojskovođa isto o krunici misle i francuski katolički pisci.

Charles Péguy (Šarl Pegi) piše:

»Ah, kad bi posvuda znali sijati »Ave«!
Kako bi bila sjajna žetva veselja i mira
U našim srcima, u našim domovima, u našim gradovima!
Kako bi to koristilo živima i mrtvima!«

KATARINA LATAPIE

Njezino čudesno ozdravljenje se zbilo 1. ožujka 1858. na izvoru čudotvorne vode.

Ona je u listopadu 1856. pala s hrasta, dok je tresla žir i teško je uganula ruku. Kao posljedica ostala su joj zadnja dva prsta desne ruke potpuno zgrčena, a srednjak je bio na pola zgrčen. Za ženu siromašnu, kao što je ona bila, i koja uz to ima i mnogobrojnu djecu, to je bila velika i nepodnošljiva smetnja. Nakon višemjesečnog liječenja rekoše joj liječnici, da više nema izgleda za ozdravljenje. U to vrijeme već su se po okolici Lurda raznosili glasovi o čudesnim ozdravljenjima na Masabjelskoj pećini. Puna nade pođe Katarina sa svojom djecom iz susjedne župe Loubajac (Lubažak), koja je udaljena od Lurda 6 kilometara, da i ona na tom čudotvornom izvoru potraži pomoći za se po zagovoru presvete Djevice. I tek što je stavila ruku u vodu, odmah je osjetila da je potpuno zdrava: ruka je pokretna, kao što je bila i prije pada s hrasta. Ali u isto to vrijeme, dok je proživljavala sreću na čudesnom ozdravljenju ruke, osjeti da joj je došlo vrijeme za porođaj. I ona se opet obraća Gospi s ovim riječima: **»Presveta Djevice, vratila si mi zdravlje ruci, ali me ni sad ne ostavljaj. Zaštiti me i daj mi milost, da sretno dođem kući.«** I bolovi su prestali. Sretno je došla kući sa svojom djecom, a četvrt sata zatim rodila je muško dijete. Svijet ga je nazvao **»enfant de miracle«**, a mi bi ga nazvali **»Gospino dijete«.** Odgojeno u duhu pobožnosti i zahvalnosti prema Majci Božjoj, ovo je dijete kasnije postalo svećenik.

Ozdravljenje Katarine Latapie je službeno ispitano i proučeno. Prema mišljenju dra. Vergeza ovo ozdravljenje jasno nadilazi prirodne zakone, pa ga je kanonska komisija u Tarbesu 18. I. 1862. ubrojila među prvih 7 čudesnih ozdravljenja, za koje je kanonski utvrđeno, da se mogu smatrati kao prava čudesa. Tarbski biskup Laurence je službeno potvrdio to mišljenje.

3. dan svibnja

Kad su zvona po lurdskim crkvama zazvonila na anđeoski pozdrav, a o tom smo jučer govorili, krenuše Antonija i Ivana kući sa svojim drvima. Tada primijetiše, da Bernardica kleči i sa zanosom gleda prema jednom otvoru na Masabjelskoj pećini.

Ona ih upita: Jeste li šta vidjeli?

— Nismo.

— Pa tim bolje, reče Bernardica.

Ovaj upit male Bernardice probudio je radoznalost kod Antonije i Ivane. One sad navališe s pitanjima, da im objasni, zašto je klečala i tako pozorno gledala. Pod pritiskom njihovih pitanja Bernardica im ukratko ispripovijedi svoj neobični doživljaj, ali ih zamoli, da o tom šute. Međutim, čim su djevojčice došle kući, prva im je briga bila da ispripovijede svojim roditeljima tu veliku novost. Otac male Bernardice slušao je pripovijest o tom i ne svraćajući pažnje, dok je majka bila pažljivija i zabrinutija. Da prekine svaki razgovor o tom i da djecu dozove stvarnosti, ona uzme jedan oduži štap i njim malo namlati i Antoniju i Bernardicu. Antonija se bunila na taj postupak, a Bernardica je šutjela. Taj mir, s kojim je Bernardica podnijela ove udarce, ublažio je majku, i ona počne oprezno i mudro s opomenama govoreći maloj Bernardici, da su je prevarile oči, da je ona možda vidjela kakav bijeli kamen i slično.

— Ne, reče Bernardica. Ona je imala lijep izgled.

I tako su počele prve žrtve, prva poniženja, prva ispitivanja, prvo nepovjerenje. Počela su u roditeljskoj kući, a nastavit će sutradan u školi, pa zatim na ulici, i onda pred državnim i crkvenim vlastima. Ona će trajati tokom cijelog njezinog života; i sve do smrtne postelje.

Te večeri tokom večernje molitve, dok su ukućani klečeći na koljenima skupno molili krunicu, primijeti brižna majka, da mala Bernardica suze roni i plače. Misleći, da je njezina tuga u vezi s viđenjem na Masabjelskoj pećini, i u strahu od novih po-

teškoća, jer ih siromasi uvijek dosta imaju, i bojeći se novih poniženja za svoju milu kćerku, a već se bilo počelo govoriti, da je Bernardica malo luda, zatraži majka od nje, da više ne ide do Masabjelske pećine.

Bernardica, kao i uvijek vrlo poslušna, na to pristane.

Tako se s novom žrtvom i novim pregaranjem završi ovaj slavni dan.

A sada, dok mala Bernardica počiva, pogledajmo taj siromašni stan, u kojem ona boravi sa svojim roditeljima. To je najbjedniji stan u Lurdu. On se sastoji samo od jedne male prostorije. U njoj su donedavno boravili zatvorenici, pa se i sada, kao i onda zove »zatvor«, a francuski **»cachot«.** Tamna je i vlažna ova prostorija, pa je zato i napuštena. U nju se ulazi kroz jedan tamni hodnik, a ima samo jedan prozor, koji gleda u zidom zagrađeno dvorište, tako da se nebo ne može vidjeti. Uz ovu tamnu sobicu nalazile su se prostorije za čuvare. Kada je ovaj **»zatvor«** zbog nehigijenskih uvjeta bio napušten, kupila ga je od državne vlasti obitelj Sajou (Sažu), a to su bili rođaci obitelji Soubirous (Subiru), i nastanila se u odjelu za čuvare, a odjel za zatvorenike predala je ovoj siromašnoj obitelji na stanovanje. U tom veoma bijednom stanu žive od 1855. roditelji male Bernardice sa svojom djecom.

Njen otac Franjo Soubirous bio je nekada mlinar i radio je kao zakupnik u mlinu Boly, gdje se 7. siječnja 1844. rodila mala Bernardica. Bio je to čovjek veoma marljiv i radin, ali je bio previše darežljiv i neoprezan u svom poslovanju; njemu je bilo teško zatražiti od svojih dužnika, da mu isplate svoje dugove, i tako je došao u nemogućnost da vodi posao, pa je morao napustiti ovaj mlin. Ostavši bez stalne zarade, postao je nadničar.

I njezina majka Lujza Casterot (Kastero) je također bila vrlo darežljiva i povjerljiva prema mušterijama te nije pomagala svoga muža u njegovom poslu; prema običaju u Lurdu, ona bi ih uvijek nečim počastila: kruhom, sirom, vinom, ili nečim drugim, tako da se često na njih više potrošilo nego što se s njima zaradilo. Zbog ovog običaja optuživali su je da je rasipna i da se odaje piću. Zato će među prigovorima protiv male Bernardice biti i taj, da je ona dijete roditelja odanih piću i da je živčano opterećena. Među najnovijim piscima, koji su taj prigovor iznijeli, treba spomenuti i dre. Tereziju i Guy Valot i njihovu knjigu **»Lourdes et l'illusion«** (Lurd i iluzija), koja je štampana u Parizu 1956. godine, a o kojoj je pisano i u našim novinama. Tu oni izlažu razloge, na temelju kojih bi se moglo objasniti »vizije i iluzije« male Bernardice, a to su: patološki ambijent, u kojem je živjela Bernardica, mistički odgoj i skrajnje siromaštvo. O tim prigovorima bit će govora kasnije.

Spomenuvši ove nedostatke roditelja male Bernardice odmah moramo istaknuti, da su i pored toga bili vrlo čestiti ljudi, pošteni, radini i veoma pobožni. U njihovom siromašnom domu, koji je uvijek bio čisto uređen, nikad se nije čula riječ nesklada, nezadovoljstva, mržnje, zavisti ili psovke. Čvrsti u svojoj vjeri, kao i drugi stanovnici Lurda i Pirineja, s velikom su pažnjom u vjeri i pobožnosti odgajali svoju djecu; njih je tada bilo 4 živih, a svega ih je bilo 9.

Najstarija im je bila Bernardica, koja je rođena 7. 1. 1844. i ona bi zamjenjivala majku kod kuće, kad bi ona išla na rad. Bernardica je bila sitna stasa i slabašno dijete tako, da je izgledalo, da joj je 11 godina, iako joj je bilo 14.

U svojoj 6. godini počela je pobolijevati, i to najprije od zaduhe (od koje će konačno i umrijeti), pa zatim od reumatizma i slabog srca. Ovim bolestima iz djetinjstva pridružit će se kasnije i druge bolesti. Zbog ovako teških prilika Bernardica nije bila u stanju da ide u školu, — a tada i nije bilo obavezatno da djeca moraju ići u školu — nego je kod kuće naučila nešto čitati i pisati. Ona će svoje školovanje tek ove godine (1858) nastaviti u školi časnih sestara, među koje će kasnije i stupiti kao redovnica. U svom je djetinjstvu rado slušala, kad se govorilo o Isusu i presv. Djevici. Kad polazi s ovcama na pašu, uvijek nosi sa sobom pletivo i krunicu. Bila je ponosna na svoju krunicu i znala bi reći: **»Ako ne znam ništa drugo, znam moliti krunicu i reći dragom Bogu, da ga volim od sveg srca.«** To je bila njezina utjeha. — Rado bi pjevala pobožne pjesme sa drugim pastiricama. Nije sudjelovala u njihovim živim igrama zbog zaduhe i slabog srca. Ona bi tad sjela na kakav kamen i čuvala njihovo odijelo. Njene misli, penjući se pogledom očiju preko visokih i sniježnih Pirineja, dizale su se prema nebu. Pisac Reynès-Monlaur piše u svojoj knjizi (La vision de Bernadette), a koja se smatra ponajljepšom, da je Bernardica **»čisti kristal, i da je taj kristal njezine duše bio sjajniji od zore«.** »Vrlo je vjerojatno, nastavlja on, »da je Bernardica odgajala u sebi osjećaj za nevinost i urednost dugim promatranjem sniježnih vrhunaca, tako lijepih u prozračnom jutarnjem sjaju i kad se bljeskaju u zlatnom predvečernjem rumenilu.«

A sad ćemo promatrati daljni tok ovih divnih događaja, koji su počeli s prvim ukazanjem nebeske Posjetiteljice. I tu dolazi na vidjelo velika mudrost Božja pri upravljanju svijetom. Bogu su poznati svi putovi, kojima se dolazi do cilja. Njemu su poznate ljudske misli i želje, i on ih usmjeruje na dobro. Tako će na dobro izaći i radoznalost malih djevojčica iz susjedstva. One će u nedje-

lju 14. II. zamoliti oca male Bernardice, da joj dopusti da skupa s njima pođe do Masabjelske pećine. On se tomu s početka protivio, bojeći se čega zlog, ali, kada mu je njegov prijatelj Cazenave rekao: **»Pusti malu, da ide, ako »ono«, što ona vidi, nosi krunicu, nije zlo«**, dao je svoj pristanak.

I tako se u nedjelju 14. veljače u 3 sata iza podne nakon večernje u župskoj crkvi uputi prema Masabjelskoj pećini dvadesetak djevojčica. **»A sve smo bile siromašne«**, izjavljuje mala Antonija. To je bilo prvo hodočašće, — hodočašće nevinih.

Da se zaštite od **»neprijateljskih sila«**, one su, kao prave kršćanke, ponijele sa sobom bočicu svete vode.

»Uzele smo bočicu svete vode«, piše sv. Bernardica, »i pošle smo do Špilje. Došavši tamo, svaka je uzela svoju krunicu i kleknule smo na koljena, da ju reknemo. Tek sam izmolila prvi desetak, opazim tu istu Gospođu. Ja je odmah poškropim svetom vodom govoreći da se udalji, ako nije od strane Božje. I to sam stalno ponavljala. Ona se nasmiješi i nakloni; i što sam ja više nju polijevala, ona se sve više smiješila. Svršivši krunicu, mi smo se povukle.«

Tako mala Bernardica završava svoj izvještaj o II. ukazanju, i ne spominjući, kako je pala u zanos i kako su je s teškom mukom mogli odvojiti od ovog svetog mjesta.

— Šta vidiš tu? pitali su je kasnije.

— Vidim jednu lijepu Gospođu. Ona drži krunicu u ruci i ima dlanove sklopljene, odgovarala je Bernardica, sklapajući svoje ruke.

Kada izbližega promatramo ovo drugo ukazanje, vidimo, da ono potvrđuje i upotpunjava prvo, str. 6 ali da ipak ima nešto posebnoga. Imajući na umu da sveta voda zaista ipak ima moć da odgoni đavle i nečiste duhove, jer je ovo djelovanje skopčano s njezinim blagoslovom, možemo mirno zaključiti, da ona osoba, koja se javlja na Masabjelskoj pećini, dolazi od strane Božje. To je bilo uvjerenje i male Bernardice. Ono se pojačalo i mirom koji je ulijevala prisutnost ove Posjetiteljice, jer neprijateljske sile, ako se jave, nose sa sobom nemir i stvaraju strah. Primjer i vladanje male Bernardice prigodom ovog ukazanja mora biti poukom svima kršćanima, kako se treba vladati u sličnom slučaju. Svi mi treba da budemo duboko zahvalni Gospodinu Bogu, vrhovnom Gospodaru svih sila, vidljivih i nevidljivih, dobrih i zlih, što nas čuva pod svojom moćnom zaštitom. Isto tako visoko moramo cijeniti sredstva, koja nam Crkva pruža u ime Božje za našu zaštitu.

Druga posebna primjedba je, da Bernardica nastupa sada kao osoba, oko koje se okupljaju **»lurdski događaji«**. Ona već ima izvjestan ugled među svojim društvom; ona predvodi ovo prvo hodočašće. Svakim novim danom postajat će ovaj ugled sve jači i sve veći: već sad o njoj govori cijeli Lurd, a doskora će i cijela Francuska.

Kao prigovor reći će joj majka na povratku kući s ovog drugog ukazanja: **»Kako to za tobom svijet ide?«**

— A Bernardica je ponizno odgovorila: **»Ali majko, ja nikomu ne govorim, da ide za mnom.«**

Da, Bernardice, ti imaš pravo: svijet ne ide za tobom, nego traži Onu, koja se javlja na Masabjelskoj pećini u sjajnom oblaku s milim osmjehom na licu, sa svetom krunicom u rukama.

Dr. PIERRE ROMAIN DOZOUS

Doktor Dozous (Dozu) je vrlo ugledna osoba iz povijesti lurdskih događaja. Sada, prigodom 100-godišnjice istih, kada se provjeravaju svjedočanstva očevidaca, vodi se u Francuskoj oštra rasprava o njegovom svjedočanstvu i o njegovoj osobi. U tezi doktora Terezije i Guy Valot »Lourdes et l'illusion - Lurd i varka«, koja je štampana u Parizu 1956., nalazi se i ta mogućnost, da se cijeli tok lurdskih događaja po zakonu lančanog sistema može pripisati upravo dru. Dozousu: prema njihovom mišljenju on je proturio u svijet vijest o »čudesnom« ozdravljenju ćoravog Ljudevita Bourietta — a on zapravo i nije bio ćorav — i da je svijet u to povjerovao, i da je s istim povjerenjem gledao kasnije i na druga ozdravljenja (str. 23.). Pisci spomenute teze nemaju dobrog mišljenja ni o naučnoj spremnosti ni o moralnoj vrijednosti dr. Dozousu.

Međutim dokumenti iz tog doba o tom govore drugačije. U dokumentu od 2. veljače 1852. tarbrski biskup Bornar-Sévère Laurence piše za dra. Dozousa: »Mi potvrđujemo, da je dr. Dozous bio liječnik sjemeništa Saint-Pé i da je pružao liječničku pomoć 300 učenika toga zavoda. Njegova revnost ne poznaje granica, posjeduje rijedak takt i sigurnost u teškim časovima. On je stalno uživao ugled sposobnog liječnika i ulijevao je povjerenje osoblju zavoda i roditeljima učenika.«

Isti biskup je zamolio dr. Dozousa, da bude članom kanonske komisije, koju je on tokom istog ljeta 1858. ustanovio, da ispita lurdske događaje i lurdska ozdravljenja.

U dokumentu od 3. ožujka 1952. članovi komisije za upopunjavanje katedre na medicinskom fakultetu sveučilišta u Montpellieru izjavljuju, da se je dr. Dozous javio kao kandidat za tu katedru i da je »na vrlo častan način sudjelovao u natječaju«.

Iz službene potvrde, koju je 11. lipnja 1850. izdao dr. Dozousu Vrhovni sud u Paunu (Po) za department Visokih Pirineja, vidi se, »da se dr. Dozous odlikuje širinom i dubinom svoga znanja i rijetkom sposobnošću, da svoje stručno znanje stavi na dohvat onih, koji nisu u nj upućeni, isto tako kao i bistrinom, odvažnošću i energijom, kojom brani mišljenje, koje mu nalaže njegova savjest, usprkos napadaja svojih mnogih kolega«.

Tako je i mišljenja i Suda u Tarbesu, kako se vidi iz dokumenta od 7. siječnja 1852.

(Ove dokumente mi je ustupio A. M. Maupas, koji sprema rehabilitaciju (dra. Dozousu povodom negativnog pisanja Dr. T. i G. Valot).

U vrijeme lurdskih događaja dr. Dozous predstavlja znanost u Lurdu. Njegovo se mišljenje uvažava. On je s početka protivan i ne vjeruje tuđem govoru. Dne 21. II. prisustvuje VI. ukazanju i od tog dana stalno prati Bernardicu. Na taj način on je ličnim opažanjem došao do uvjerenja o stvarnom ukazivanju i o iskrenosti male Bernardice. Njegovo uvjerenje potvrdila su brojna ozdravljenja. Svoje misli i svoja zapažanja o svemu tomu izrazio je u svojoj već spomenutoj knjižici »La Grotte de Lourdes«.

Kod te Špilje, koju je on visoko cijenio, dr. Dozous je postao praktičnim katolikom, koji se moli, koji ide na sv. Misu, koji prima sv. sakramente. »Bezgrešna Djevica Marija — u čijoj je službi on vjerno i čvrsto stajao zadnjih 25 godina svoga života — iskazala mu je posebnu milost tako, da je na sam dan svoje smrti primio svete sakramente umirućih« (Annales de Notre-Dame de Lourdes, travanj, 1883.).

Umro je 15. ožujka 1883. u 85. godini svoga života.

Dr. Dozous je prvi Gospin liječnik. Sada ima 6.500 liječnika, učlanjenih u »Međunarodni liječnički savez Lurdske Gospe« (L'Association médicale internationale de Notre-Dame de Lourdes) koji su stavili svoje stručno znanje u službu ispitivanja lurdskih ozdravljenja.

4. dan svibnja

Nakon drugog ukazanja slijedila je ponovna zabrana od strane oca da Bernardica ide do Masabjelske pećine, jer se on bojao, da se onaj veliki interes među stanovnicima Lurda ne okrene na kakvu opasnost.

Koga li će sada Providnost pronaći, da pomogne maloj Bernardici u njenoj tjeskobi? Nju vuče neodoljiva želja, da ponovo odleti, i ona uzdiše: **»Moj Bože, kako bih voljela ponovo doći do obale kraj Masabjele!«**, a zadržava je poslušnost i obećanje prema roditeljima.

Iz knjiga, u kojima se potanko govori o svim osobama, koje su sudjelovale u tim divnim događajima, — a posebno u knjizi **»Sainte Bernadette«** od msgra. Francis Trochua — razabiremo, da je za treće ukazanje izabrana jedna starija žena, gospođa Millet (Mije), da bude anđelom čuvarom male Bernardice. Ona je zamolila njezinog oca, da joj dopusti da s njom pođe do Masabjelske pećine u pratnji sa šveljom Antonijom Peyret (Peire). Otac je dopustio, jer su to bile ugledne i ozbiljne osobe.

Da izmaknu strku u gradu, pošle su jutrom rano, odmah iza jutarnje sv. Mise. Bilo je to u četvrtak 18. veljače.

Sa sobom su ponijele tinte, pero i papira, da bi **»osoba, koja se javlja,«** mogla pismeno izraziti svoje želje.

Došavši do Špilje, kleknu sve tri; Bernardica na svoje mjesto. (Na isto će mjesto ona stalno dolaziti i tu klečati. Sada se na tom mjestu nalazi mramorna ploča s natpisom: **»Ovdje je Bernardica klečala.«** Upale svijeću i počnu moliti krunicu. Ova upaljena svijeća kao da je nagoviještala, da se tu otvara prošteništе. Domalo Bernardica uskliknu: **»Evo je tu! Daje mi znak, da se približim.«**

Gospođa Millet (Mije) reče: »Ustani, kad te zove! Približi joj se! Upitaj je, tko je i zašto je tu. Je li to možda kakva duša iz čistilišta, kojoj su potrebne molitve i koja želi, da se za nju govore Mise. Zamoli je, da napiše na ovom papiru sve što želi. Mi ćemo učiniti sve, što ona hoće, i sve, što je potrebno za njezin pokoj.« Antonija

Peyret (Peire) preda pisaći pribor, i Bernardica se podignu, pristupi malo bliže grmu, nad kojim je stajala ta Posjetiteljica, i veoma ponizno reče: **»Gospođo, hoćete li biti ljubazni, da napišete svoje ime«,** i podigne papir s perom i tintom.

»Ona se počne smiješiti«, objašnjavala je kasnije Bernardica. **»Tada sam prvi put čula njezin glas: Nije potrebno pisati ono, što ti želim reći.«** Te su riječi više dopirale do srca male Bernardice, kako ona kaže, nego do ušiju. Njezine pratilice nisu ništa ni čule ni vidjele. Ipak su bile svijesne, da se tu nešto zbiva. Kada je Bernardica vratila gospođi Millet prazan papir, njoj bi žao, što se nije uvažila njezina želja, i malo se poboja za se, jer se zbog izvjesnih nedostataka iz mladosti nije osjećala dostojnom da prisustvuje ovom izvanrednom prizoru i na ovom odabranom mjestu. Ona zamoli Bernardicu, da upita, da li smije ovamo dolaziti. Velika je za nju bila utjeha, kad je čula: **»Nema zapreke, da vi ne dolazite.«** I dok je Bernardica još tu stajala kraj Pećine, ponovo začuje u sebi **»preslatki glas«,** kako ona kaže, koji joj govori: **»Hoćete li mi iskazati pažnju, da tokom petnaest dana dolazite ovdje?«**

— »Hoću, dolazit ću, ali moram najprije zamoliti dopuštenje od svojih roditelja«, odgovori Bernardica.

Tada lijepa Gospođa reče: **»Obećavam da ću vas učiniti sretnom, ali ne na ovom svijetu, nego na drugomu.«**

»A kad je ovo rekla, podiže se prema otvoru i iščeznu.« S ovim riječima Bernardica završuje opis ovog trećeg ukazanja.

Tada se ona povrati na svoje mjesto, da se još pomoli sa svojim pratilicama. Svršivši molitvu, ona se nagnu prema Antoniji Peyret, pa joj povjeri jednu milu tajnu: **»Ona vas je gledala s osmijehom.«** Antonija Peyret je bila Marijino dijete, članica Gospine kongregacije. Rekavši to, ustanu sve tri i upute se kući.

Ovo treće ukazanje još više nas uvjerava u stvarnu prisutnost Majke Božje na Masabjelskoj pećini.

»Tko je jednom vidi, želio bi umrijeti, da je ponovo vidi«, govorila je Bernardica već od prvog viđenja. A danas, kada je čula i njezin glas, mogla bi sa svetom Elizabetom uskliknuti; **»Čim glas pozdrava tvojega dođe do mojih ušiju, zaigra... od radosti«** (Luka, 1 44). I zaista je Bernardica kliktala od radosti. Pa tko se ne bi radovao tako velikom obećanju, da će biti sretan na drugome svijetu? A tko drugi može davati takvo obećanje, ako ne Kraljica raja? Riječi, koje je danas čula mala Bernardica, slične su riječima, koje je Isus izrekao na križu: **»Još danas bit ćeš sa mnom u raju«** (Luka, 23, 43). Ove su riječi Otkupitelja, a one Suotkupiteljice; ovo su riječi Sina Božjega, a one Majke njegove, Majke Božje.

I s kakvom su uljudnošću izražene! — To je stil neba! Zaista je istinita riječ iz Knjige Mudrosti da Bog postupa prema ljudima s velikim obzirom, s velikim poštovanjem (12., 18.).

Obećanje, koje je danas primila Bernardica od Majke Božje, ostvarilo se njezinom smrću, koja za svece znači prelazak u raj. Taj ulazak u raj potvrdio je Kristov namjesnik na zemlji papa Pio XI. s njezinom kanonizacijom 8. XII. 1933. u Rimu.

I tako već sada vidimo kako se uspostavlja čvrsta veza između Lurda i Rima, između svetog oca Pape i presvete Djevice Marije: što ona obećaje, to Papa u svoje vrijeme potvrđuje; što Papa, kao vrhovni Učitelj vjere, naučava, to ona potvrđuje svojim priznanjem, i to priznanje ona potkrepljuje bezbrojnim nizom divnih čudesa.

Promotrimo sad Bernardicu, kojoj je upućen ovaj mili poziv i ovo sjajno obećanje.

I ona u ovaj svečani čas ima rajsko držanje i vlada se kao uzorkršćansko dijete.

»Svatko svojim djelima pokazuje, u čijim se redovima bori: da li u redovima Boga, koji je ponizan i koji traži poniznost, ili pak u redovima sotone, a on oholica i potiče druge na prkos i oholost. Zato se kaže u sv. Pismu: **Poznat ćete ih po djelima njihovim** (Matej, 17., 16.). To su riječi sv. Grgura Pape. Uzorno kršćansko dijete poznaje se najbolje po svojoj poslušnosti prema roditeljima. Po toj poslušnosti ono pokazuje, da je u njemu duh Božji. Jer **»Gospod je podijelio čast ocu kod djece i odredio prava matere za sinove... Tko se boji Boga, štuje oca i služi roditeljima svojim kao gospodarima«,** piše Sirah u svojoj knjizi, glava 3. redak 2. i 7.

Zato Bernardica umiljato odgovara na Gospin mili poziv, da će najprije tražiti dozvolu od svojih roditelja.

U trećem ukazanju otkriva nam se malo zastor nad velikom tajnom, koju za ljude predstavlja **»drugi svijet«.**

»Drugi svijet«, to je život duše, nakon što se prekine njena veza s tijelom; mi ga još nazivamo: život onkraj groba.

»Drugi svijet«, to je svijet, u kojem stanuju nama nevidljiva bića, anđeli i sveci, a nama je poznat pod imenom raja.

Taj svijet postoji; to je nauka vjere. Ali zbog toga što je **»širok jaz, i što je ljudima nemoguće da prelaze tamo amo«** (pogledaj kod sv. Luke, poglavlje 16. redak 26.), ljudi običnog iskustva misle i tvrde da on ne postoji. Opasnost ove nauke je u tomu, što udaljuje ljude, da ne misle na one veoma ozbiljne stvari, koje su u stanju da djeluje na njihovu moralnu izgradnju, a to su: smrt, sud, raj i pakao, to jest nagrada ili kazna. Neopravdanost ove nauke

vidi se po tomu, što se ona protivi svagdanjem iskustvu, da ljudi umiru i da je ljudska pravda sposobna da u punoj mjeri nagradi žrtve i dobra djela, a kazni nepravde i zlodjela. Zbog toga, što je zemaljska pravda nemoćna i nedosežna, razumljivo je, — a to je i dokaz —da mora postojati prava pravda, Božja pravda, koja ne će biti ovisna o prostoru i vremenu.

Na ovu pravdu upućuje Lurdska Gospa Bernardicu, kad joj govori: **»Obećavam, da ću vas učiniti sretnom, ali ne na ovom svijetu, nego na drugom.«**

Ovo obećanje učvršćuje kod vjernika vjeru u uskrsnuće tijela, u život vječni.

JEAN - BAPTISTE ESTRADE (1821—1909)

»U vrijeme ukazivanja stanovao sam kao službenik u poreskom uredu, piše Estrade za se u predgovoru svoje knjige »Lurdska ukazanja — Les Apparitions de Lourdes«. Prve vijesti o njima su me ostavile bešćutnim: ja sam ih smatrao za priče i prezirao sam ih. Međutim je oduševljene naroda raslo i postajalo sve veće iz sata u sat, iz dana u dan. Ja sam sažaljavao i ruglu izvrgavao tu prostodušnu vjeru naroda i njegovo oduševljenje, i tako je ostalo do sedmog ukazanja.

Toga dana, o divne uspomene moga života! Bezgrešna me je Djevica na tajanstven način, koji mi je sada poznat, a pun je neizrecive majčinske ljubavi, privukla sebi, i uzela me za ruku i povela do Špilje. Tu sam vidio Bernardicu u sjaju svog ushićenja!... Bio je to nebeski prizor, koji je teško izreći i opisati... Ta očevidnost me je porazila, pobijedila, i ja prignuh koljeno i uputih tajanstvenoj Gospodi s nebesa, čiju sam prisutnost i ja osjećao, prvi poklon svoje vjere.

U tren oka nestalo je svih mojih predrasuda.«

A sada poslušajmo, kako on opisuje ovo sedmo ukazanje tokom kojega je on doživio svoje obraćenje.

»Bernardica je klekla, izvadila svoju krunicu i duboko se naklonila u znak pozdrava. Sve su ove kretnje obavljene mirno, bez isticanja i upravo onako prirodno, kao da bi dijete bilo na molitvi u svojoj župskoj crkvi. Dok je ona prebirala prva zrna svoje krunice, podignu prema Špilji ispitivajući pogled, koji je otkrivao njezine želje i nestrpljivo čekanje. Na jednom ona uzdrhta od udivljenja, kao da je pogođena bila kakvom munjom, i nama se učini, kao da se preporađa na neki novi život. U njezinim očima razli se sjaj, i one postadoše svjetlucave; anđeoski osmijesi se javiše na usnama, a neka neizreciva milina prijeđe preko njene cijele osobe. Izgledalo nam je, da vidimo kako se njezina duša napreže, da iziđe iz tijesnog okvira svoje tamnice u tijelu i da očituje svoje veselje. Bernardica više nije bila Bernardica!... Ona je bila jedno od onih odabranih bića nebeskog izgleda, kakve nam postavlja apostol velikih viđenja, kako stoje u zanosu pred prijestoljem Jaganjca.

Mi ljudi, koji smo bili tu, skidosmo sami od sebe, prirodno, bez kakvog razmišljanja, svoje šešire i duboko se naklonismo, kao najskromnije žene. Vrijeme mudrovanja je prošlo, i sada smo poput drugih, koji su prisustvovali ovom nebeskom prizoru, promatrali čas Bernardicu,

čas Špilju. Nismo ništa vidjeli, nismo ništa čuli — zašto da to ne kažem — ali smo ipak mogli vidjeti, razumjeti, osjetiti, da je uspostavljen razgovor između tajanstvene Gospođe i dijeteta, koje je bilo pred našim očima.

Nakon prvih ushićenja pri dolasku Gospođe Bernardica se stavi u položaj osobe koja sluša. Zatim su nastupile kretnje i izražaj lica, i tako se je mogao pratiti tok razgovora. Bernardica je bila čas vesela, čas ozbiljna, a po pokretu glave moglo se je razabrati, da li pita ili odobrava. Dok bi Gospođa govorila, ona je drhtala sva od sreće, a kad bi joj ona uputila svoju riječ, ponižavala se je do suza. Moglo se je primijetiti, da je na časove govor bio prekinut; tada bi djevojčica preuzela svoju krunicu, ali očiju uprtih u Špilju: čovjek ima dojam, da se ona boji oboriti oči, da ne izgubi iz vida divni predmet svojih viđenja.

Zanos je trajao jedan sat po prilici. Pri koncu Bernardica se uputi na koljenima od mjesta, gdje je klečala, do ispod divlje ruže, koja je visjela na Pećini. Tu se ona još bolje sabra, kao u znak poklona. poljubi zemlju i zatim se povrati na mjesto, odakle je pošla. Preko njezinog lica se preli po zadnji put divan sjaj, a zatim je on postepeno, gotovo neprimjetno počeo iščezavati, dok ga nije potpuno nestalo. Bernardica se je zadržala još nekoliko vremena u molitvi, ali sada je pred nama bila obična Bernardica Soubirous u svom ljupkom, ali seoskom obliku. Konačno se ona podiže i s majkom iščezne u mnoštvu.

Po završetku ovoga prizora, koji sam upravo opisao, meni se je činilo, kao da se budim iz nekoga sna. Nisam dolazio sebi od uzbuđenja i od mnoštva misli, koje su se rojile u mojoj duši. Uzalud je Gospođa s Pećine krila svoje lice; ja sam osjetio njezinu prisutnost i bio uvjeren, da je njezin majčinski pogled lebdio nad mojom glavom. O sretnoga li časa moga života! Bilo mi je da poludim od veselja na pomisao, da sam ja, čovjek toliko umišljen i koji sam je toliko vrijeđao, bio pripušten da uzmem tako mjesto pokraj Kraljice neba!

Zato se s pravom ovo njegovo rasvjetljenje i obraćanje može porediti sa svijetlom, koje je obasjalo sv. Pavla apostola pred Damaskom (Djela apostolska, 9 3).

Na poticaj kardinala Langénieuxa (Lanženije), da napiše knjigu o Lurdskim ukazanjima, kojima je prisustvovao kao očevidac, da na taj način ostane jedan dokumenat više o njihovu nadnaravnom karakteru, Estrade piše: »Četrdeset je godina prošlo preko moga života od tada, i, sada, kada mi je čelo sagnuto prema prašini, ja se još uvijek pitam, o Bezgrešna Djevice, šta te je potaklo, da si me privukla sebi. Šta sam učinio, da zavrijedim toliku čast, i šta sam učinio kasnije, da se zahvalim na tolikoj majčinskoj nježnosti? O Majko, pogledaj! Moja kosa je već pobijeljela, i ja sam blizu groba. Strah me hvata, kad pogledam na svoja zla djela, i zato osjećam veću potrebu tvoga majčinskog milosrđa. Udostoj se biti mojom zaštitinicom u onaj zadnji čas, kad se budem morao pojaviti pred tvojim uzvišenim Sinom, i sjeti se da si me jednoga dana vidjela na koljenima kako se klanjam tvomu imenu moleći za tvoj blagoslov ispod posvećenih svodova Masabjelske pećine.«

5. dan svibnja

Četvrto ukazanje

Kada su roditelji male Bernardice saznali za poziv, da ona dolazi do Špilje tokom 15 dana, i za njezinu želju, da se tomu pozivu odazove, postali su veoma zabrinuti. Bilo im se vrlo teško odlučiti. U sličnim teškim slučajevima običavala bi majka male Bernardice otići do svoje starije sestre Bernarde, da je pita za savjet. Nakon ozbiljnog razmatranja ona joj reče: **»Ako je viđenje od strane Božje, ne trebamo se ničega bojati; ako je pak vražija varka, sigurno je, da presveta Djevica ne će dopustiti, da on prevari dijete, koje joj se povjerava u svojoj nevinosti.«** Ovaj odgovor sličan je po svojoj mudrosti odgovoru, koji je dao mudri Gamaliel pred Sinedrijem u vezi s apostolima, da li im treba zabraniti da propovijedaju: **»Prođite se ovih ljudi i pustite ih! Jer ako je od ljudi ovaj naum ili pothvat, propast će. Ako li je od Boga, ne ćete ga moći uništiti; dapače mogli biste se naći i kao protivnici Božji«** (Djela apostolska, 5, 38—39).

Pored ovog savjeta Bernarda je ukorila svoju mlađu sestru i njezinog muža, što nitko od njih nije pratio male Bernardice, da se uvjeri, šta se zbiva kod Masabjelske pećine. — **»Nužno je,« reče ona, »da se to učini, a zatim se odlučiti prema onomu, što budemo vidjeli.«**

Odsad će uz Bernardicu stalno biti njezina majka, kao najbolji čuvar, ili koja od majčinih sestara: Bernarda ili Basile.

Kada je tako sve bilo uređeno za pratnju, pođe Bernardica 19. veljače u rano jutro na prvi pozvani sastanak. Doletjela je prva i klečeći na zemlji sačekala je svoju majku, svoju tetku Bernardu, gospođu Millet i druge. Bernarda upali blagoslovljenu svijeću. Bernardica, već poučena, kako se treba prekrižiti, pobožno napravi s krunicom u ruci znak križa i počne se moliti. U lijevoj ruci je držala upaljenu svijeću.

Već kod treće **»Zdravo Marije«** počeo je zanos.

Lice joj se preobrazilo, oči s udivljenjem gledaju prema otvoru u Špilji, a na usnama se prelijeva anđeoski osmijeh.

Majka, koja prvi put gleda taj prizor ushićenja, povika; **»Bože, molim te, nemoj mi uzeti moje dijete!«**

Bernarda ovim riječima nastavlja svoj izvještaj: **»Od vremena do vremena malo je micala usnama i smiješila se. Ona je bila takva, kad smo ju gledali, da se moralo plakati.«** Gospođa Josipa Ouros, udata Baringue (Bareng), upotpunjava ovaj izvještaj riječima: **»Bila je milina nju gledati. Ona je pravila takove pozdrave glavom i rukama, kao da cijelog svog života nije ništa drugo učila, nego da pozdravlja.«**

»Kada je viđenje završeno, ona se trgnu, kao da se budi: ja je, pridržah, a čini mi se, da bi pala, da je nisam pridržala.« Tako Bernarda završuje opis o ovom četvrtom ukazanju.

Mala Bernardica objašnjava svoje buđenje ovim riječima: **Imala sam na očima utisak, koji se osjeća, kad se iz jakog svijetla prijeđe u tamu. Kada se javi Gospođa, čini mi se, da više ne pripadam ovom svijetu, i začudim se, kad se ponovo tu nađem, kad ona iščezne.«**

Prisutne osobe su vidjele tokom ukazanja, da Bernardica miče usnama, — a to je bio znak, da nešto govori — ali nisu ništa čule. Ona im na povratku ispriča, kako joj se najprije Gospođa zahvalila na vjernom odazivu i da je došla, i kako se zbio jedan izvanredan događaj: Dok je ona promatrala Gospođu, najednom su se iza nje začuli neki čudni glasovi **»kako se miješaju, križaju i sukobljuju, kao kad se kakva gomila ljudi svađa«.** Jedan glas bjesniji od ostalih vikao je: **»Bježi odatle... Bježi odatle!«** Bernardica je osjetila da se ta prijetnja više odnosi na Viđenje, nego na nju. Tada je Gospođa bacila jedan pogled prema toj vici, i nastala je tišina.

Šad ćemo pokušati da shvatimo značenje ovog četvrtog ukazanja.

Tokom ovog ukazanja Bernardici je bilo dato da osjeti jedan prizor nevidljive borbe, koju sotona stalno vodi protiv Majke Božje. On je zbog svoje oholosti, jer se nije htio pokoriti milosrdnom planu Božjem o Utjelovljenju Sina Božjeg po Mariji, bačen iz raja: on je za se svojatao njezino dostojanstvo. I zato on zavodi praroditelje ljudskoga roda na grijeh neposlušnosti prema Bogu budeći u njima drsku oholost, koja je i njega navela na pobunu.

U isto vrijeme Bernardici je bilo dato da osjeti kako se ostvaruju riječi Božje izrečene tom zgodom protiv sotone: **»Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, između roda tvojega i roda njezina. On će ti satrti glavu; a ti ćeš ga raniti na peti«** (Knj. Postanka, 3, 15.).

Tako nas ovaj prizor upućuje, da bacimo pogled u daleku prošlost, kada je započela ta borba sotone protiv Marije, a zatim

još i dalje, sve do odluke Božje, da ovu preodabranu osobu obdari puninom svojih milosti, jer se dolikovalo, da uzvišena Majka Sina Božjega bude obdarena svim uresima i svim milostima i da bude zaštićena od svih nedostataka i slabosti, od svetoga časa svoga začeća do slavnog njezina uznesenja na nebo.

Današnji prizor uvodi nas u dublju spoznaju **»drugoga svijeta«**: upoznajemo njegovo naličje, a to je **»vlast tmine«** (2. Kološanima, 1, 13). Po Isusovom otkupljenju Bog nas je izbavio od vlasti tmine i premjestio u kraljevstvo Sina ljubavi svoje. Isusu je Bog dao ime (vlast), koje je nad svako ime, i zahtijeva, da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onih, koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom (Filipljanima, 2, 9—10). **»I nema drugog imena pod nebom danog ljudima, u kojem treba da se spasimo«**, upopunjava sv. Petar (Djela apostolska, 4, 12).

Isus nastupa prema ovim **»moćima tmine«** kao vrhovni i neovisni gospodar. S dobivenom vlašću nastupa i Marija kao Kraljica anđela, bilo da su oni sveti ili prokleti. (Da ima prokletih anđela svjedoči nam riječ Isusova, koju će reći na dan suda: Idite od mene, prokleti, u oganj vječni, što je pripravljen đavlu i anđelima njegovim! — Matej, 25, 41—).

Jednim svojim pogledom utišava Gospođa s Masabjelske pećine buku i prijetnje tih pobunjenika i nesretnika, i s tim činom još više potvrđuje uvjerenje, da je ona moćna Kraljica neba, koja dolazi, da u Lurdu uspostavi prijestolje svih milosti.

Sotona će sa zaprepaštenjem zavidnim okom promatrati, šta se sve zbiva oko ovog izabranog mjesta kroz ove dane do 7. travnja 1858. U međuvremenu Gospa će objaviti Bernardici, svojoj odabranici, svoje nakane i planove i nju će osposobiti za žestoku otvorenu borbu sa sotonom. Nakon 7. IV., kada Gospa privremeno napušta ovo odabrano mjesto do 16. VII., nastupiti će niz sotonskih nasrtaja na Masabjelsku pećinu s ciljem, da osramote, da izvrgnu ruglu i strahu to sveto mjesto tako, da bi odvratili hodočasnike od njega. Mnogo osoba, — iz Lurda oko 30, a iz bliže i dalje okolice njih još više — a među njima i neke vrlo nemoralne osobe — govorit će u to vrijeme, da vide Majku Božju ili sv. Josipa ili kakvog drugog nepoznatog sveca. Njihova pričanja izazvat će silnu zabunu među vjernicima. To više, što se je tvrdilo, da se zbivaju i čudesna ozdravljenja. Među najžalosnije činjenice, koje su se zbile u vezi s tim pojavama, jesu 4 pokušana samoubojstva preko Masabjelske pećine ili u Gavi pred njom.

Tako je »krvnik ljudi« i »otac laži«, kako sotonu naziva sam Isus (Ivan, 8, 44), pokušao izigrati nakane Majke Božje u vezi s izborom Masabjelske pećine i grada Lurda.

Brojni i točni podaci o tim žalosnim događajima nalaze se u knjizi L.-J.-M. Cros, S. J., Histoire de Notre-Dame de Lourdes, svezak drugi.

Isti pisac pri koncu izlaganja ovih događaja iznosi ovo načelo: **»sotona se može pojavljivati u obliku svijetlog anđela, ali Bog ne dopušta, da u njegovim varkama bude sve u skladu; tu, gdje se otkrije nesklad i nered, prepoznaje se zao duh. U djelima Božjim nema nesklada.«** (Stranica 99.).

Do tog zaključka su došli i stanovnici Lurda, iako vrlo teško, poredeći držanje obmamljenih osoba sa skromnim i poniznim držanjem male Bernardice.

Iz ovih žalosnih događaja izlazi na vidjelo istina i činjenica, da Bog u svojoj mudrosti zna i može i zlo okrenuti na dobro; oni su, naime, poslužili, da se razotkrije varka, a učvrsti istina o Gospinom ukazivanju i da se provjeri istinitost i vjernost male Bernardice.

PIERRE RUDDER (PETAR RUDER)

Ozdravljenje ovog bolesnika se ubraja među najsjajnija lurdska čudesa.

Petar Rudder je rođen godine 1822. u selu Jabbecke, u Belgiji. Radio je kao drvosječa u šumi. Dne 16. veljače 1867. padne mu drvo na lijevu nogu i smrska mu obe kosti niže koljena. Rana je bila otvorena. Zanečistila se i zatrovala. Nastupilo je gnojenje, koje je trajalo godinama. Ono je izjelo meso i rastrovalo kosti tako, da su one počele ispadati same od sebe. Tako je stanje trajalo 9 godina. Kroz to vrijeme liječili su ga liječnici dr. Hoestenbergle, dr. Jacques i dr. Veriest. Pošto su propale sve nade, preporuči profesor Thiriart, da se noga odreže. Bolesnik nije htio na to pristati. Njemu je sinula jedna druga nada i pomisao: **»Drugi su ozdravili u Ostackeru, zašto ne bih i ja!«** — U Ostackeru je bila, podignuta lurdska špilja, i mnogo je svijeta tamo išlo na hodočašće. Govorilo se i o čudesnim ozdravljenjima. U to narodno svetište belgijskog siromašnog svijeta stigao je Petar 7. travnja 1875. I on je, kao i drugi hodočasnici, počeo obilaziti oko Gospine kapelice. Obišao je dva puta, i više nije mogao, jer je bio previše umoren. Spusti se kraj Gospina kipa, i ovako joj se u sebi molio: da mu najprije od Boga izmoli oproštenje grijeha, a zatim da se smiluje njegovoj siromašnoj obitelji; on je sakat i ne može je uzdržavati; teško mu je, što živi na teret drugih; on se nada da će ga milostiva Majka uslišati. — Dok je on tako ispod Gospina kipa izlagao svoje jade i nevolje, njegova je kćerka kod kuće upalila svijeću pred slikom milostive Djevice i žarko se molila za ozdravljenje svoga oca.

Njihove su molitve bile uslišane.

U to vrijeme Petar osjeti odjednom neki preokret, neko veliko uzbuđenje. On se podiže sam od sebe bez štaka, i bez ičije pomoći dođe još bliže do Gospina kipa i tu kleknu. Tek tada se malo razabere, pa uzviknu: **»Ja klečim! Gdje sam to, Bože moj?«**

U ovakvom uzbuđenju obavio je svoju molitvu zahvalnicu.

Tada se je podigao, da ponovo obiđe oko Špilje. I dok je on obilazio mirno i sigurna koraka, opazi ga njegova žena i, ne znajući šta se zbilo, uzviknu sva u strahu: **»Šta to radiš? Šta to radiš?,** i padne u nesvijest.

Odmah po dolasku kući otišao je Petar do dra. Affenaera, koji mu je dao pismenu potvrdu, da je zdrav s ovim riječima: **»Sva su ljudska sredstva ostala bezuspješna, ali što ne mogu svi liječnici, može presveta Djevica.«** 9. travnja pregledao ga je i njegov liječnik dr. Hoestenberghe i piše: **»Potvrđujem, da noga nije mogla ni na koji način zacijeliti za ono vrijeme, koje je proteklo od mog posljednjeg pregleda (u siječnu) do hodočašća 6. travnja.«** Skoro istim riječima završavat će i stotine drugih izjava od strane liječnika, koji se nisu mogli nadiviti ovom ozdravljenju. Tako i profesar Jean Lhermitte u svojoj knjizi **»Le problème des miracles«** (Problem čudesa), koja je štampana u Parizu 1956. piše: **»Ne može se zamisliti ni jedna teorija, prema kojoj bi se u okviru znanstvenog determinizma mogla istumačiti činjenica, da Petru Rudderu naraste kost.«** Jer je Petru Rudderu u času ozdravljenja naraslo 3 (tri) centimetra kosti. Kada su godinu dana nakon njegove smrti († 22. ožujka 1898.) prekopali njegov grob, našli su kosti čvrsto spojene sa malim finim ožiljkom, koji je služio kao dokaz da su bile slomljene: taj ožiljak je u očima liječnika kao otisak prsta Velikog Umjetnika Stvoritelja i Obnovitelja. Ove se kosti sada čuvaju u biskupskom muzeju u Brugesu.

Ozdravljenje Petra Ruddera priznato je kao čudo 16. VIII. 1908. Ono je izazvalo brojna obraćenja. Među prvima je bilo i obraćenje dra. Hoestenberghea. On sam priznaje: **»Bio sam bezvjerac, ali mi je ovo ozdravljenje otvorilo oči.«**

6. dan svibnja

Četvrto i peto Ukazanje. Bernardica na preslušavanju

Pored jučerašnjih pratilaca bilo je prisutno još oko 100 osoba. To je bio znak, da zbivanja oko Masabjelske pećine poprimaju širi značaj. Domalo će ovi događaji postati predmetom službenih rasprava kod državnih i crkvenih vlasti. Već sutra, u nedjelju 21. veljače započet će javna i službena misija Bernardice Soubirous. Zato se današnje, četvrto ukazanje, može smatrati kao priprava za taj službeni i javni nastup. I kao što mudar vojskovođa daje svoje odlučne savjete uoči bitke, tako je Gospa (Bernardica naslućuje da je to Gospa) **»majčinskom strpljivošću i riječ po riječ«**, kako kaže sama Bernardica, naučila nju jednu molitvu, koja je ostala njezinom ličnom tajnom do smrti. Međutim, poznata nam je molitva, koju je Bernardica **»sastavila«** (Da li po riječima Gospinim?) i javno molila. Ona glasi: O Marijo, moja dobra majko, učini, da svoju ljubav prema Isusu posvjedočim time, da primam sve, što će mu se svidjeti da mi pošalje, onako, kako si ti primila.

Pored molitve, koju je Gospođa **»riječ po riječ«** naučila svoju odabranicu, ona joj je otkrila i još neke tajne, o kojima Bernardica nikada nije govorila niti ih je ikomu otkrila.

Iz energičnog postupka Bernardice prema mitu i novcu moglo bi se pomisliti, da su se ovi tajni savjeti odnosili na primanje novca, jer je novac najstrašniji neprijatelj u službi Božjoj, jer je ljubav prema novcu zaslijepila i samog apostola Judu Iškariota. Već davno je Propovjednik — mudrac upozorio svoga čitaoca, u poglavlju 10., retku 19. govoreći: **»Novci učine sve«**, s novcem se može sve postići. A siromaštvo njezinih roditelja i njihova velika i skrajna bijeda s jedne strane, a njezina odanost i ljubav s druge strane, bila je velika opasnost i zamka, u koju bi ona mogla upasti. **»Bernardice, učinit ću te sretnom, ali ne na ovom, nego na drugom svijetu.«** U tomu duhu je ona nju vjerojatno učvršćivala; jer je Bernardica ostala velika i svom siromaštvu i svojoj nesebičnosti.

Dok je Bernardica primala ove savjete, bila je ozbiljna i zamišljena. Gospođa Lujza Lannes (Lan), koja je bila prisutna, izjavljuje: **»Postala je zamišljenom i izgledalo je, da nešto sluša s velikom pobožnošću i pažnjom. Ja sam bila tako blizu nje, da sam čula kako je prošaptala više puta, kao da kaže: Da, da!«**

Sjaj viđenja prelijevao se na licu Bernardice. Njezina majka reče: **»Više ne prepoznajem svoje kćerke.«**

Da, dobro je rekla njezina majka: mala Bernardica Soubirous više ne će biti što je dosada bila. S 20. II. 1858. završava se njezin skroman život male pastirice po vrletnim Pirinejima. Sa šestim ukazanjem, u nedjelju 21. II. 1858. ona stupa u službu Velike Kraljice kao njezin ambasador. Odmah moramo reći, da i za nju važe riječi, koje je rekao Isus za apostola Pavla, kad ga je odabrao, da pronese njegovo evanđelje, njegovu vijest, među narode: **»A ja ću mu pokazati, koliko mu valja trpjeti za ime moje«** (Djela apostolska, 9, 16).

Kad je svanula nedjelja 21. II., pođe Bernardica sa svojom majkom i tetkom Bernardom do Masabjelske pećine. Ali tu su ih već čekale **»gomile naroda«**; to su bile prve gomile, lurdske gomile **(»foules de Lourdes«**, kako ih naziva obraćeni pisac Joris Karl Huysmans u svojoj knjizi pod istim imenom). I od toga dana više se ne će zaustaviti talasi naroda, koji, poput silne rijeke, već stotinu godina hrli prema tomu mjestu.

Među tim narodom bio je lurdski liječnik dr. Pierre Romain Dozous. Njega ćemo ubuduće stalno susretati uz Bernardicu svakog dana kako nastoji kao liječnik shvatiti i objasniti ono, što se zbiva s njom u vrijeme ushićenja tokom Gospinih ukazivanja. On je o tom vodio zabilješke i kasnije je štampao knjigu **»La Grotte de Lourdes — Lurdska Špilja«.**

»Pratio sam«, piše on o današnjem Ukazanju, »sve pokrete, koje je vršila Bernardica, da bih ih mogao temeljito proučavati s različitih stanovišta. Htio sam znati, kakav joj je tok krvi u taj čas i kako diše. Uzeo sam je za ruku i ustanovio pod svojim prstima, da joj je tok miran i pravilan. Disala je lagano. Ništa nije pokazivalo, da djevojčica proživljuje kakvo živčano uzbuđenje, koje bi se na neki način odražavalo na organizmu.«

I on je bio svjedokom, kad je Bernardica iz ukaznog stanja prešla u tužno i kako su joj suze potekle niz lice, pa piše: **»Upitao sam je, nakon što je svršila svoje molitve i nakon što je iščezlo tajno biće, šta se je to zbivalo u njoj. Ona mi je odgovorila: »Gospođa je jednog časa podigla svoj pogled s mene i uputila ga iznad svoje glave u neku daljinu, a onda vraćajući ga ponovo na me, rekla mi je, zašto je žalosna, pa mi je rekla: Molite se Bogu za grešnike!«... Ubrzo sam se utješila, kad sam vidjela, da se na njezinom licu razlijeva dobrota i vedrina, a tada je nje odmah nestalo.«**

Dr. Dozous u svom današnjem izvještaju primjećuje, da je Bernardica pošla kući vrlo skromno, vrlo jednostavno, ne obazirući se na izraze poštovanja i divljenja od strane prisutnih.

Tako se je Bernardica uvijek vladala, i to je za mnoge bio najbolji dokaz, da ona to ne radi iz taštine, radoznalosti ili sebeljublja.

Veliki broj ljudi, koji su se jutros skupili oko Masabjelske pećine i vijesti, koje su ovih dana kružile po Lurdu o čudnim ukazivanjima na tom mjestu, potakle su državne organe sigurnosti, da se sastanu na zajednički sastanak. Taj sastanak je održan u vijećnici u nedjelju 21. II. prije podne, u 10 sati. Bili su prisutni: Anselme Lacade, načelnik; Vital Dutour, javni tužilac, Clément Ribes, sudac-istražitelj; Dominique Jacomet, policijski komesar; Renault, zapovjednik garnizona u Lurdu.

Odgovorni za javni mir i red, oni su se sastali, da se posavjetuju, što da urade sa tom malom Bernardicom Soubirous, koja zanosi svijet svojim pričanjem o ukazivanju Neke Tajanstvene Gospođe na Masabjelskoj pećini. Odlučeno je, da se odmah, još istog dana, ispita, da li je Bernardica varalica ili je živčano bolesna, pa je pod uplivom opsjene (halucinacije). Taj će posao obaviti javni tužilac i policijski komesar, ali svaki za se odvojeno.

Javni tužilac je po svojim agentima poručio Bernardici, da mu se javi, i ona je došla sama, bez pratnje, odmah nakon pučke Mise.

Tokom preslušavanja doznao je javni tužilac iz usta same Bernardice, da je ona obećala da će kroz 15 dana ići do Masabjelske pećine na ugovoreni sastanak. jer da je tamo vuče neka neodoljiva sila i da osjeća izvanredno veselje, kad je kod te Špilje. Zatim su slijedila opasna pitanja o primanju darova i o tom, da je Bernardica podgovorena.

Svoja zapažanja zapisao je Dutour u svojoj maloj knjižici **»Mémoires — Uspomene«, iz koje donosimo samo slijedeće rečenice: »Kod Bernardice Soubirous je sve bilo jednostavno. Nikakvo dotjerivanje u odijelu, koje je bilo veoma čisto, a to je znak ponosa prema samom sebi i poštovanja prema siromaštvu. Lice je bilo mirno i bez ičega naročitog.**

Istina da je u njezinom govoru bilo nečega milog, što je osvajalo povjerenje... to više, što se je otkrivala nevinost duše... Smatrajući, da je dijete iskreno, nije joj se zabranilo da ide Špilji.«

Preslušavanje kod policijskog komesara Jacometa obavljeno je

nakon večernje. On je poslao gradskog čuvara Cailleta (Kaje) pred crkvu, da sačeka Bernardicu na izlazu i da je dovede.

Ovomu preslušavanju bio je prisutan poreski činovnik Jean-Baptiste Estnare, koji ga je vjerno opisao u svojoj knjizi **»Les Apparitons de Lourdes — Souvenirs intimes d'un témoin — Lurdska ukazanja — povjerljive uspomene jednog svjedoka«.**

Godine 1925. nađeni su u Lionu izvorni zapisi, koje je vodio sam Jacomet tokom preslušavanja, i svi su predani lurdskom biskupu u arhiv.

I on je nastojao da unakrsnim pitanjima dovede Bernardicu do proturiječja, ali je ona ostala uvijek mirna i stalna u svojim odgovorima.

Pri koncu preslušavanja pojavio se na vratima ureda otac male Bernardice, koji je bio u brizi za svojom kćerkom. Tada je Jacomet završio sa preslušavanjem zahtijevajući od oca, da zabrani svojoj kćerki da ide do Masabjelske pećine.

Vrijedno je spomenuti, da se sada u toj sobi, koja je pretvorena u mali muzej, nalazi lijepa slika sv. Bernardice.

Ova ispitivanja i njihovi službeni izvještaji su od velike važnosti za istinitost lurdskih ukazivanja. U povijesti Katoličke crkve ima malo događaja, koji su tako čvrsto i detaljno ispitani i dokazani, kao što su upravo lurdski događaji. Sve je to bilo potrebno u planovima Božje providnosti, da istina o njihovu nadnaravnom karakteru dođe na vidjelo.

Bernardica je 21. II. vjerno izvršila misiju toga dana. Ali već sutra čekaju je nove poteškoće.

Henri Lassere (Laser) je prvi povjesničar lurdskih događaja. On je o Lurdu napisao pet veoma lijepih knjiga. Na ovaj rad potaklo ga je njegovo čudesno ozdravljenje.

Godine 1862. osjeti on tokom mjeseca lipnja, da mu vid počinje osjetno slabiti tako, da je bio u nemogućnosti da čita i piše. To je bio veliki udarac za čovjeka u punini duševne i tjelesne snage, jer je on bio poznat kao uvaženi odvjetnik, a osim toga zbog svoje ugledne porodice uživao je posebno veliki ugled u društvu. Premda je potjecao iz katoličke obitelji, ipak vjera nije prožimala njegova života, i zato on nije u njoj nalazio utjehe i pouzdanja u ovim danima, kada mu se je vid zamračivao i kada je prijetila opasnost da padne u očaj.

Njegov prijatelj, budući ministar Freycinet, iako protestant i čovjek racionalist, koji malo drži do čudesa, savjetuje mu, da se posluži čudotvornom vodom sa Masabjelske pećine. On mu piše: »Posjetio sam slavnu Špilju u Lurdu i doznao sam za divne stvari u vezi s ozdravljenjima upotrebom vode s Pećine, a naročito za bolesti očiju, pa te vrlo ozbiljno upućujem, da to pokušaš.« Ali Lasserre to odbija.

Opisujući kasnije svoje ozdravljenje on iznosi i unutarnje razloge, zašto je to činio i kaže: »Nisam sumnjao u svemogućnost Božju; čak sam imao i predosjećaj, da ću ozdraviti, ako se poslužim tom vodom. Iskreno priznajem, da sam se bojao odgovornosti za tako veliku milost. Govorio sam sam sebi: Ako ozdravim putem običnog liječenja, isplatim liječniku i ostajem slobodan, ali, ako me Bog čudom izliječi, bit ću prisiljen da ozbiljno popravim svoj život i morat ću nastojati, da postanem svet. Ako mi Bog povrati oči, kojima sam se ja slabo služio, da li ću smjeti i dopustiti da one i ubuduće blude po predmetima, koji ih zavode? Jer kada mi Bog učini tu milost, on će tražiti svoju plaću, a njemu će biti teže platiti nego liječniku.«

»Evo, zašto sam se protivio tomu savjetu, koji mi je dolazio od strane protestanta, od osoba, koje su izvan Crkve.«

»Osjetio sam, da mi je opiranje uzaludno, jer mi je neki nutarnji glas govorio, da su ljudske ruke nemoćne da me izliječe, ali da će mi Gospodin, iako sam ga često vrijeđao, povratiti vid, da se tako ponovo uvjeri, da li ću se popraviti.«

Međutim su dani prolazili, a on je još uvijek oklijevao. Vid mu je slabio. Njegovi prijatelji, protestanti su ga sokolili, a on se je u svojoj duši borio: bojao se posljedica čudesnog ozdravljenja.

Međutim su njegovi prijatelji pisali u Lurd i zamolili, da se u njegov stan pošalje bočica čudesne vode.

10. listopada 1862. došla je ta voda. Sad su za Lasserra nastupile prave muke. Da li da se njom posluži ili da je ostavi po strani? Srećom pobijedila je vjera, i on uputi Bogu ovu molitvu: »Veliki sam grešnik i nisam dostojan, da se dotaknem predmeta, koji si ti blagoslovio, ali znam, da te upravo ova moja bijeda potakla na smilovanje. Moj Bože, vraćam se tebi i presvetoj Djevici Mariji pun vjere i pouzdanja i vapijem, k vama iz dubine svoga ponora. Večeras ću se ispovjediti, ali moja mi vjera ne dopušta da čekam. Oprosti mi, Gospodine, i povrati mi zdravlje, a ti, Majko milosrđa, priteci u pomoć svomu nesretnom djetetu!«

I tako okrijepljen molitvom, on otvara paketić i vadi bočicu sa lurdskom vodom.

»Bio sam u sobi, ali ipak mi je bilo jasno, da nisam sam: bilo je očito, da je Bog tu. Bez sumnje je bila tu i presveta Djevica, kojoj sam se molio. Žarka i vruća vjera je žarila moju dušu.«

Kleknuo je, uzeo lurdsku vodu, njom je nakvasio oči, glasno govoreći: »Presveta Djevice Marijo, smiluj mi se! Izliječi me od sljepoće očiju i duše!« »Tek što sam to obavio, nastavlja on, »osjetih odmah tako naglo da sam ozdravio, da mi je tu brzinu nemoguće drukčije usporediti osim s brzinom munje. Nisam mogao vjerovati, da se je to ozdravljenje zbilo. Nisam mogao vjerovati svojim osjetilima. Nisam se usuđivao provjeriti svoje ozdravljenje. Nakon 10 minuta ustao sam ipak i uzeo knjigu o Gospinim ukazivanjima u Lurdu, koja je bila priložena. Pročitao sam 104 stranice bez ikakva napora, a 20 minuta prije ne bih bio u stanju pročitati ni 3 retka.« Uvjerivši se, da je zdrav, izrekao je ovu molitvu: »Bože, daj mi milost, da svoje ozdravljenje upotrijebim na dobro.« Ova je molitva bila uslišana. Od ovoga dana pa sve do zadnjega dana svoga života Lasserre je stavio u službu Lurdske Gospe i svoje veliko imanje, i svoje talente, i svoj ugled i svoje književničko pero. Njegova knjiga »Lurdska Gospa« (Notre Dame de Lourdes) je još

za vrijeme njegova života prevedena na 72 jezika i doživjela je nebrojena izdanja. To je bila najčitanija knjiga u XIX. vijeku. Knjiga je bila napisana vrlo ozbiljno, kritično, ali i vrlo zanimljivo. Lasserre piše: »Bilo bi me stid napisati povijest božansku, a da se nisam zalagao više od učenjaka, koji pišu povijest ljudsku; i zato sam odlučio, da sve provjerim, da sve objasnim i da sve reknem, dok su još svjedoci živi, da se može kontrolirati moj rad. Želio sam, da tako svaki čitalac može posvjedočiti za Istinu.«

7. dan svibnja

Sedmo i osmo ukazanje

Glavna briga i poteškoća za Bernardicu bila je zabrana njezinog oca, da više ne ide do Masabjelske pećine. On je tako obećao policijskom komesaru Jacometu. Njemu je poznato, šta znači imati posla sa vlastima, ako se prekrše propisi, jer je prije nekoliko mjeseci i sam bio u zatvoru skoro bez ikakvog razloga. On je to rekao i svojoj ženi. Ali, kad je svanulo jutro 22. veljače, videći, da je mala Bernardica vrlo žalosna, što ne smije i ne može poći na ugovoreni sastanak, smatrala je njezina majka, da se zabrana odnosi na jutarnji pohod, kada je običavalo tamo biti svijeta, ublažila je očevu zabranu rekavši Bernardici: **»Ići ćeš iza podne.«** Tim riječima je skinut velik teret s duše male Bernardice, jer je ovo čestito i poslušno dijete htjelo u isti mah i održati zadanu riječ i poslušati svoje roditelje.

U njezinoj tjeskobi mnogo ju je utješila riječ njenog katehete, velečasnog Pomiana: **»Nema se prava, da te se spriječi.«** Jer stvarno Bernardica nije kršila nikakvu zabranu ni zapovijed tim, što je išla do Masabjelske pećine.

Ova riječ utješila je ne samo nju, nego i njezine roditelje, i oni se više nisu protivili da ona odlazi, kad osjeti u sebi nutarnji poziv.

Tako je Bernardica 22. veljače sprovela prije podne u školi u nadi, da će poslije podne moći otići do Špilje i da će tamo vidjeti **»Lijepu Gospođu«**, kako je ona još uvijek nazivala svoje Viđenje. **»Iza podne pošla sam u školu«, piše ona o tom danu. »Došavši do ulaza, nisam mogla dalje nastaviti i ja se uputih stazicom ispod tvrđave prema Špilji. Toga dana nisam vidjela Ukazanja.«**

Malo širi opis o tom značajnom danu imamo od strane zapovjednika žandarmerijske straže u Lurdu, po imenu Adolf D'Angla.

On je od svog šefa Reneaulta (Reno) po završetku jučerašnjeg vijećanja dobio slijedeći pismeni nalog: **»Pošaljite svakog jutra po jednog žandara do te glasovite špilje: on će vam položiti račun o svemu što se tamo zbiva i govori, a vi ćete me obavijestiti; vodite računa o broju osoba, koje se tu skupljaju, i o tom, kakve su te osobe.«**

Žandari, koji su pratili kretanje male Bernardice, primijetili su, da je otišla prema Špilji, jer je ona prošla upravo ispred njihove stanice.

Da vjerno izvrši povjerenu dužnost, pošao je narednik D'Agla osobno da vidi, šta se zbiva pred Špiljom. »Kad sam došao do Špilje,« piše on u svom službenom izvještaju, »Bernardica je već bila na koljenima očiju uprtih prema Špilji. Došao sam iza njezinih leđa, a zatim sam se postavio pred njom. Bilo je nešto manje od 100 osoba oko nje. Tada jedan od prisutnih upita Bernardicu: **»Vidiš li je?«** — Ona odgovori u lurdskom narječju: **»Narednik je tu: ne mogu ništa vidjeti.«** Na to ja rekoh, da nisam crni đavo i zatim: **»Da nisi luda, morala bi znati, da se Djevica ne boji žandarma, jer je ona bez krivnje. Čega se ti bojiš? Da li se slučajno ne osjećaš krivom zbog kakve laži? Ja gledam kao i ti, pa ništa ne vidim.«** I tako sam joj govorio u istom smislu.

Bernardica je ustrajala u molitvi, ali se Viđenje nije javljalo. Napokon njezina tetka Basile reče: **»Ništa ne vidiš?«** Bernardica odgovori: **»Ne! Ne znam, čime sam uvrijedila Gospođu.«**

Njezina majka je bila tu i uzdisala; žao joj je bilo kćerke, koja, evo, postaje lutkom cijelog naroda. I, dok su se ljudi razilazili, govorili su jedni, da više nema ukazivanja i da je s njima svršeno, a drugi su današnji neuspjeh tumačili time, što Bernardica nije došla na uobičajeno vrijeme.

Koji bi bio pravi razlog, da se Gospa nije danas ukazala?

Pisci donose različita tumačenja.

Svi se slažu u tomu, da je vladanje narednika D'Agla bilo samovoljno i neumjesno i da je prelazio granice povjerene mu dužnosti: on nije imao ovlašćenja da pometa sam čin ukazivanja.

Jedni vide u ovoj šutnji neba i prigovor roditeljima, što zabranjuju Bernardici da dolazi. Toga prigovora je bila svijesna i njezina majka. Ubuduće će njezini roditelji vrlo energično braniti pravo svoje kćerke da ide do Masabjelske pećine na Gospin poziv.

Ovaj slučaj je mnogo pridonio i Bernardici, da se učvrsti u svojoj poniznosti i vjernosti. Nakon dobrog razmišljanja o riječima: **»Hoćete li mi iskazati pažnju — (dobrotu), da tokom 15 dana dolazite ovamo?«**, Bernardica razabire, da se poziv odnosi na nju, a da Gospođa nije rekla, da će se ona svakog dana njoj javljati, pa je mogla zaključiti, da nije naše, ljudsko pravo da namećemo svoje mišljenje i zahtjeve višim silama, nego da im se smjerno pokorimo.

S obzirom na prisutne osobe ovaj slučaj imao je u općem planu ukazivanja taj cilj, da pred njima akreditira malu Bernardicu: da ona zbilja govori ono, što čuje i vidi; ako je Gospođa tu, ona kaže,

da jest, ako nije, ona kaže, da nije. Njezina viđenja nisu, dakle, subjektivna, nego objektivna; to nisu priviđenja, nego viđenja.

Budući da je mala Bernardica jedini svjedok Gospinih ukazivanja u Lurdu i njezinih poruka čovječanstvu, trebalo je s mnogo nutarnjih i vanjskih dokaza utvrditi njezinu istinitost.

Među nutarnje dokaze dolazi i to, da se ustanovi, da li je ona živčano bolesna, da li su njezina viđenja samo obmana, da li ona podliježe utjecaju **kakvih prirodnih** sila, kao što su magnetizam ili hipnoza.

Svako od ovih pitanja dobit će svoj odgovor u toku događaja.

Današnjim danom otpada prigovor da Bernardica zavarava sebe i druge, jer ona kaže jasno i otvoreno, da viđenja nema, iako ga je ona očekivala i njemu se nadala, kao što su mu se nadali i drugi prisutni. U svojoj nevinosti i iskrenosti ona postupa po savjetu Isusovu: **»Vaša riječ neka bude: Da, da — ne, ne. Što je više od toga, od zla je«** (Matej, 5, 37). I tu je njezina snaga.

Ta snaga i nju jača, ali ipak ona u tjeskobi svoje duše pita: **»Zašto ste me ostavili?«**

Njene će tuge nestati sa svanućem 23. veljače. Toga će dana u rano jutro poći u pratnji svoje majke i njezinih sestara: Bernarde, Basile i Lucile, i drugih susjeda do svoje drage Masabjelske pećine. Tu je već bilo prisutno mnogo svijeta, a među ostalim dr. Dozous, advokat Dufo, zapovjednik vojne posade De Laffitte i poreznik Jean-Baptiste Estrade, koji će ovog dana doživiti svoje obraćenje. On će i opisati ovo sedmo ukazanje. Ovo sedmo ukazanje trajalo je jedan sat i bilo je potpuno privatne naravi, osim što je Bernardica pri koncu viđenja na poziv Gospe došla malo bliže mjestu, gdje je ona stajala, i to je mjesto pobožno poljubila.

U srijedu 24. II.zbilo se osmo ukazanje. Tada je bilo prisutno 400—500 osoba. Ovo je ukazanje važno po tom, što Bernardica nastupa danas prvi put u javnoj misiji i što u javnost prenosi poruke i želje Nebeske Kraljice. Dok je bila u punom svom zanosu, primijete prisutni, kako joj se preko lica razlijeva val tuge. Tada se ona sa suzama u očima podiže sa zemlje i sklopljenih ruku, i još sva u ushićenju ponovi tri puta ovu riječ: **»Pokora, ... pokora, ... pokora!«**

Ta je poruka brzo prenesena od usta do usta među prisutne.

Ta se poruka stotinu godina prenosi u Lurdu po ustima mnogih propovjednika među tisućama i milijunima hodočasnika.

Ta se poruka u Lurdu vjerno opslužuje i dandanas.

Ustvari ta riječ »pokora« je temeljna misao cijelog Sv. Pisma Starog i Novog Zavjeta: to je opomena Božja, koju su tokom vjekova ponavljali Božji poslanici. Njenu vrijednst i potrebu posebno

je naglasio Isus, Sin Božji, Otkupitelj svijeta riječima: **»Ako ne budete činili pokore, svi ćete izginuti«** (Luka, 13,5), **»Nisam došao, da zovem na pokoru pravednike, nego grešnike«** (Luka, 5, 32).

S tom istom riječju »pokora« opominje Majka Otkupiteljeva preko svoje odabranice savremeno čovječanstvo, i tako se Lurd veže sa sv. Pismom i po duhu i po riječima, a vidjet ćemo domalo, da se veže i po čudesnim i divnim prizorima.

PRIMJER MILOSRDNOG I POŽRTVOVNOG SVEĆENIKA

»Milosrđe hoću, a ne žrtvu«, rekao je Isus jednom svečanom zgodom, a ove je riječi zapisao sv. Matej apostol u svom evanđelju, u poglavlju 9., u retku 13.

Njih je veoma dobro shvatio ovaj mladi svećenik, o komu će ovdje biti govor.

On je bio bolestan i, tražeći lijeka svojoj bolesti, došao je u Lurd pun nade i pouzdanja, da će ga draga Majka Nebeska ozdraviti. I zbilja je njegovo zdravlje u Lurdu svakim danom bivalo sve bolje i bolje...

Ali Lurd nije samo čudotvorna klinika, u kojoj bolesnici ozdravljaju po zagovoru Kraljice toga svetoga mjesta, nego je on još više škola, visoka škola žrtve i trpljenja. U toj školi Marija, učiteljica mudrosti, Prijestolje mudrosti, na najuvjerljiviji način poučava o vrijednosti, o nuždi odricanja, žrtve i pokore...

I tako se je taj mladi svećenik, očekujući svoje ozdravljenje, učvršćivao u duhu samoprijegora i herojskog odricanja.

I zbilja, jednog dana izbije u Lurd jedna vrlo nesretna i žalosna obitelj: otac i majka s malom djecom, ali majka je bila uzeta. Muž je požrtvovno vozio kolica s bolesnicom, a djeca su pratila svoju majku. Svi su bili žalosni. A i oni, koji su ih gledali. Da žalost žalosnoj majci bude još veća, njezin vjerni i plemeniti muž nije imao vjere i pouzdanja u milosrđe Božje i u zagovor presvete Djevice.

Kada je za ovo sve saznao mladi svećenik, bilo mu je jasno, da se netko mora žrtvovati za ove nevoljnike. On će biti taj. Pristupi Gospinu oltaru i reče: **»Hvala ti, Majko, što si me uslišala, jer već vidim kako mi se zdravlje vraća. Ali sada te za nešto drugo molim. Evo tu kraj Tvojih nogu leži ova mlada majka. Njena bi smrt bila nenadoknadivi gubitak za njezina muža i za njezinu djecu. Ja nisam potreban nikomu. Majko, poklanjam Ti sav plod svih mojih molitava za ozdravljenje ove bolesnice. Nju ozdravi, a mene ostavi bolesna i uzmi me k sebi, kad Ti bude volja. Vrati joj, Majko, zdravlje što prije i daj joj milost da poživi dugo vremena zdrava i sveta.«**

Molitva je bila uslišana. Svećenik je to shvatio, kada mu je muž ove bolesne žene rekao: **»Moja se žena želi pričestiti, ali na oltaru, gdje nas nitko ne će smetati. Hoćete li nam učiniti tu ljubav?«**

Pun svetog žara i vjere podijelio je mladi svećenik pobožno svetu pričest ovoj bolesnici, za koju je žrtvovao i svoj život. To je bila jedna od zadnjih njegovih pričesti, jer je njegovo zdravlje vidno počelo slabiti. Mlada majka se je sretna i zdrava vratila svomu domu, a on je uskoro pošao u nebesku domovinu.

Da njegova slava na nebu bude što veća, neka njegovo ime ostane nepoznato ovdje na zemlji. Tko želi doznati njegove lične podatke, neka uzme službeni časopis iz Lurda **»Le Journal de la Grotte de Lourdes«,** i tu će u broju od 29. III. 1953. naći, što želi.

8. dan svibnja

Deveto ukazanje. Izvor čudotvorne vode

U povijesti lurdskih događaja današnji dan, četvrtak 25. veljače 1858. ima veoma veliko značenje, jer je toga dana otkrila Bernardica po Gospinim uputama izvor vode, koja je u cijelom kršćanskom svijetu poznata kao čudotvorna lurdska voda.

Ovaj izvor čudotvorne vode, koja je mnogim tisućama bolesnika kroz ovih 100 godina bila Bogom odabrano sredstvo za njihovo tjelesno i duševno ozdravljenje, stalno služi kao vrlo uvjerljivi i rječiti dokaz i potvrda, da se Majka Božja uistinu ukazivala u Lurdu i da se tu još i sad osjeća njezina moćna prisutnost; da je istina sve ono, što je ona preko svoje odabranice svijetu objavila i poručila. Kakvu bi vrijednost u očima ljudi imale riječi ove male i nepoznate pastirice iz dalekih vrletnih Pirineja, da nisu potkrijepljene ovim snažnim dokazom? To više, što je ona govorila o potrebi pokore, a to su riječi, koje se rado ne slušaju. Preko Bernardice ona će potvrditi članak vjere o svom Bezgrešnom začeću, kako je to proglasio Papa Pio IX. 8. prosinca 1854., i tako će na sjajan način potvrditi nauku o nepogrešivosti svetog oca Pape kao učitelja vjere. Ova potvrda od strane Majke Božje u uskoj je vezi sa riječima Isusovim, koje je uputio sv. Petru: **»Ti si Petar — Stijena. Na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena ne će je nadvladati. Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskog. Štogod svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, i štogod razrješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima«** (Matej, 16, 18—19).

Zato s pravom možemo i na ovaj izvor primijeniti riječi Zakarije proroka: »U onaj će dan biti otvoren izvor kući Davidovoj i stanovnicima jeruzalemskim protiv grijeha i nečistoće« (Zakarija, 13, 1).

Taj neobični događaj zbio se ovako.

U četvrtak 25. veljače došla je Bernardica sa svojom pratnjom u rano jutro do Masabjelske pećine, gdje ju je već čekalo oko 400 osoba. Pobožno se je prekrižila i počela je moliti krunicu. Pri koncu

prvog desetka pođe na koljenima prema unutrašnjosti Špilje, i tu je nešto tražila. Ne našavši ono, što traži, uputila se je prema rijeci. Prisutni s velikom pažnjom prate svaki njezin pokret. Ona je kasnije sama objasnila sve, što je učinjeno. Evo njezinog opisa: **»Gospa mi je rekla: Otidi do izvora, napij se i operi! Ne našavši izvora, pošla sam prema Gavi. Ona mi reče, da nije tamo i prstom mi pokaza mjesto izvora. Ja pođoh, tamo, ali ne vidim ništa osim malo prljave vode. Pružim ruku, ali ne mogu zagrabiti. Počela sam kopkati, i voda se pojavi, ali mutna. Triput sam je odbacila, a četvrti put sam se mogla napiti.«** S ovom mutnom vodom ona je oprala svoje lice. Zatim je uzela nekoliko listića trave, što je tu rasla, i njih je sažvakala, jer joj je Gospa rekla: **»Jedi tu travu, koju ćeš naći tu«.** Katarina Oustalet, koja je bila tik uz Bernardicu i koja je držala njezinu svijeću u tom značajnom času, izjavljuje, da je Bernardica najprije nad rečenim mjestom napravila znak križa. (Cros I 263).

Cijeli ovaj prizor ostavio je na prisutne mučan utisak, jer ga odmah nisu razumjeli.

Svršivši sve, što joj je naređeno bilo, vratila se Bernardica na svoje mjesto i nastavila je svoju molitvu. Kad je završila svoju krunicu i kad se je na koncu pobožno prekrižila, nestalo je viđenja, nestalo je ushićenja i zanosa, i Bernardica se je podigla sa svog mjesta. Skromno, kao i uvijek, ne obaziruci se na prisutne i njihove primjedbe, ona je prošla između njih i uputila se kući.

Sad ćemo govoriti o tom novom izvoru i o njegovoj slavnoj povijesti.

Općenito je mišljenje, da je taj izvor postojao i prije, a da je samo toga dana Gospa upozorila Bernardicu na njegovo postojanje, i tako ga izabrala za se, da bude njezin izvor, da njoj služi. Tako su shvatili i prisutni očevici, pa su s pažnjom pratili prvoga dana, kako se između kamenja probija čista voda. I odmah su se počeli njom s poštovanjem služiti. Vijest o prvim ozdravljenjima, koja su se tu zbila već u prvim danima: kako je progledao slijepi radnik Ljudevit Bouriette, kako je oživjelo jedno dijete, mali Justin Bouhohorts, — a mi smo ih već opisali — širila se je daleko izvan Lurda. Oko izvora napravljen je najprije mali bazen, a kasnije su postavljene cijevi. Međutim, sve je bilo vrlo skromno, sve dok nije došlo odobrenje crkvene vlasti. 18. siječnja 1862. biskup iz Tarbesa (Tarb), kao crkveni poglavar za Lurd, objavio je svoje službeno pismo, kojim potvrđuje istinitost ukazivanja i vjerodostojnost male Bernardice. Od tada je taj izvor i ta voda postala predmetom opće pažnje. Za bolesnike napravljene su posebne ka-

bine. Pri općem uređivanja lurdskog svetišta godine 1901. napravljeno je zabolesnike s desne strane od izvora 9 pravih kupaonica od kamena, a za zdrave je predviđeno 12 snažnih česmica na samom izvoru. Uslijed ogromnog prirasta hodočasnika iza Drugog svjetskog rata, odlučeno je 1948., da se poveća broj kabina za bolesnike i broj česmica za zdrave. Da se oslobodi prostor pred Masabjeskom pećinom, odlučeno je, da se kabine smjeste mnogo dalje, na lijevu stranu, a da se voda za zdrave odvoji na desnu stranu. Tako je sada Špilja potpuno slobodna u svojoj prirodnoj ljepoti i jednostavnosti. Ovi su radovi završeni 1956. Sada zdravi hodočasnici imaju 20 izvora - česmica na raspolaganje, a bolesnici 14 veoma lijepo uređenih kabina.

Spomenuli smo prva čudesna ozdravljenja, ostvarena upotrebom ove vode na zaziv Božji. Odmah se je počelo pitati: Kakova je to sila u toj vodi, pomoću koje bolesnici ozdravljaju?

I pristupilo se ispitivanju, analiziranju te vode, i to odmah. Iste godine 1858. izvršena su 4 ispitivanja. Prvo je objavljeno 6. svibnja, a po naredbi lurdskog načelnika. Drugo je obavio Cénac, apotekar iz Tarbesa 17. lipnja iz ličnih motiva. Treće je obavio Filhol, sveučilišni profesor iz Toulouse (Tuluza) na zahtjev prefekta iz Tarbesa dne 7. kolovoza. Četvrto je obavio svećenik Toma Pujo (Pižo), profesor kemije u sjemeništu tarbeske biskupije u Saint-Pé. Od tada. pa do naše godine 1958., kroz ovih sto godina obavljeno je oko 50 ispitivanja. Ona su vršena u svim smjerovima i na sve moguće načine. Istraživana su kemijska svojstva i sastojci, i ustanovilo se je, da je to obična gorska voda vapnenastog kraja. Ispitivana su zatim ljekovita svojstva, i ustanovilo se, da ona ne posjeduje nikakvih ljekovitih sredstava. Nakon otkrića radioaktivne sile pomislilo se, da je ta voda radio-aktivna. Lurdski biskup Schoepfer (Šepfer) zamolio je tada profesora Nodina, da izvrši analizu lurdske vode u tom smjeru. Profesor Nodin je 1915. izvršio tu analizu, a rezultat je bio uvijek isti: **»Ova voda nije radioaktivna.«** Slično se zbilo i nakon otkrića penicilina. Dr. Bankoff u svojoj knjizi **»Bolest je savladana«** iznio je mišljenje, da se u ovoj vodi nalazi penicilin i da on iscjeljuje, ali je i ova tvrdnja odbijena.

Godinama i godinama vršena su ispitivanja ove vode s Masabjelske pećine, da bi se proučio život bakcila (bakteriostatika) u njoj nakon kupanja bolesnika. Da bi se došlo do što veće sigurnosti i točnosti, ispitivanja su vršena u isto vrijeme s istom vodom, ali na različitim institutima. Prvi takav pokus obavljen je 1928. pod nadzorom prof. Dauwe u Anversu i Gandu, u Belgiji. Isti je pokus obavljen 20 god. kasnije, ali s novim mjerama opreznosti. Ovaj

su pokus 1948. obavili profesori dr. Prévot iz Pariza i dr. Mazzeo iz Napulja. Rezultati su bili vrlo poučni i interesantni za biologe tako, da je prof. Kliewe obnovio taj pokus 1952., a prof. Boulden iz Deala (Engleska) 1953. Rezultat svih ovih istraživanja je slijedeći: voda s Masabjelske pećine se nakon kupanja bolesnika zarazi kao i druge vode, kao Sena u Parizu, na primjer. U jednom kubičnom centimetru vode bude po 5000 raznih bakcila i bakterija. Ali za razliku od drugih zaraženih voda, ona ne prenosi bolesti, nije zarazna. To je činjenica, pred kojom su biologi ostali iznenađeni. Kako to, da ta voda prima u se bakcile, njih zadržava, ali ih ne prenosi? U tu svrhu vršene su probe sa kunićima, i ustanovljeno je, na veliko iznenađenje učenjaka-biologa, da životinje zaražene vodom iz Sene na prolazu kroz Paris ugibaju, dok one, koje su bile zaražene vodom iz Gospina vrela na Masabjelskoj pećini, ostaju žive, iako je u objema vodama bila ista količna bakcila; uzeto je 5 kubičnih centimetara vode, a u svakom centimetru je bilo 40 tisuća bakcila. Spomenuti profesor Prévot, šef Pasteurovog instituta u Parizu, izveo je i ovaj pokus: On je izdvojio bakcile iz vode s Masabjelske pećine, pa ih u drugoj rastvorini ubrizgao u životinje (kobaje), a one su tada uginule. Na taj je način pokusima dokazano da voda s Gospina vrela u Lurdu nije zarazna, to jest, da ne prenosi zarazu, i, što je još čudnije, da ona nikom ne škodi, pa ni onda, kada je zaražena u punoj mjeri. Ona ne ubija dapače ni bakcile, samo im oduzima moć zaraze. Do ovog su zaključka došli profesor Prévot i profesor Kliewe. Pri koncu svog izvještaja o analizi lurdske vode, koju je obavio 10. listopada 1948., profesor Prévot donosi slijedeći zaključak: **»Voda na izvoru je veoma čista gorska voda, i ne razlikuje se od drugih gorskih voda. Voda iz kupaonice je zaražena; njena zaraženost se povećava s brojem bolesnika, koji se u njoj kupaju. Voda iz rijeke Gave u Lurdu je zaražena, kao što su zaražene i druge rijeke, koje protječu kroz gradove. Stanje voda (hidrologija) u Lurdu ni u čem se ne razlikuje od drugih gradova na svijetu, koji imaju iste okolnosti. Biološki zakoni djeluju i u tom odabranom kraju zemlje, prema kojem su uprte misli cijelog svijeta, s neumoljivom strogošću, kao da se tu i ne zbivaju čudesa. A ipak se tu zbivaju svake godine ozdravljenja u tijelu, koja je nemoguće istumačiti; njih nekoliko godišnje, i ozdravljenja na duši, njih ogroman broj, a i ova ozdravljenja su neistumačiva — barem s obzirom na biološke zakone. Čudo je tu, ali ga mi ne možemo analizirati: to je divna pouka za biologe, da budu ponizni.«**

Ovi zanimljivi podaci o analizi Gospine vode na izvoru i u kupaonici nalaze se u arhivu Liječničkog ureda u Lurdu i vrlo su brižno čuvani. Tu mi ih je pokazao dr. Olivieri, potpredsjednik toga

ureda. Najvažniji od njih objavljeni su u knjizi dra Augustina Valleta: **»La Vérité sur Lourdes« (Istina o Lurdu).**

U istoj knjizi dr. Vellet spominje, kako mu je pisao neki mladi liječnik tražeći razjašnjenje o tom, da li životinje zaražene (kobaji) vodom iz kupaonica s Masabjelske pećine mogu biti nosioci čuda zbog toga, što ne ugibaju, kao što ugibaju drugi kobaji zaraženi vodom iz Sene. Dr. Vallet je odgovorio: **»Ne može se govoriti o čudu s obzirom na životinju, jer je životinja bila zdrava prije zaraze i ostala je zdrava nakon zaraze, ona, dakle, nije ozdravila. Čudo je na strani vode, jer ona, iako vrlo zaražena, djeluje, kao da nije zaražena. Voda je čudotvorna. I dr. Vallet dalje piše, da bi još bolje objasnio svoju misao: »Moć ozdravljenja lurdske vode, nije u toj izvanrednoj osobitosti, da je ona apsolutno neškodljiva, ne, jer ta voda i pored te osobitosti ne stvara čudesa. Čudesa se zbivaju samo snagom Volje Božje«** (stranica 197—199).

Ova neobična voda, koja svojim djelovanjem zbunjuje učenjake, a napunja neizrecivom zahvalnošću srca vjernika, potekla je na dani znak Gospin ispod prstiju svete Bernardice. Danas je to snažni izvor od sto i dvadeset tisuća litara vode dnevno i on neprekidno svojim žuborenjem i svojim djelovanjem navješćuje moć Božju i veliko milosrđe Majke Božje.

Čitamo u Četvrtoj knjizi kraljeva, u poglavlju 2., kako je prorok Elizej s dopuštenjem Gospodinovim ozdravio vodu u Jerihonu od njezinog lošeg djelovanja. Isto je čudo obnovljeno danas, ali u većoj mjeri, s vodom na Masabjelskoj pećini.

Ova izvanredna voda je divna slika i simbol jedne uzvišene nauke naše svete vjere, nauke o Bezgrešnom Začeću presvete Djevice Marije, uzvišne Majke Božje. Ovu nauku je 8. XII. 1854. proglasio Papa Pio IX. kao članak vjere, a nju će uskoro na tom istom mjestu, gdje je danas potekao ovaj blagoslovljeni izvor potvrditi i sama Majka Božja riječima: **»Ja sam Bezgrešno Začeće«.** Ovaj izvor dolazi, dakle, kao veseli glasnik jedne radosne vijesti; on je nju najavio točno mjesec dana unaprijed.

Postoji lijepa sličnost između njega i Bezgrešne Djevice Marije; on se spušta iz dalekih, bijelih, nebotičnih Pirineja, koji nas uznose svojim visinama, a Ona iz još daljih daljina, iz krajeva vječne nevinosti i svetosti.

Na blagdan njezinog svetog rođenja, koje je radošću ispunilo cijeli svijet, u obredu sv. mise čitaju se ove riječi: **»Gospod me stvori u početku upravljanja svojega, kao prvo od svojih djela, u pradoba. Bila sam postavljena prije vjekova, prije početka, prije postanja svijeta. Nije još bilo dubina voda, kada sam se rodila. Nije**

još bilo izvora s obilatom vodom. Nijesu još bile osnovane gore, prije humova sam se rodila. Prije nego je stvorio zemlju i polja i prve grude vasionome svijetu.« (Priče, 8, 22—26).

U ona daleka, praiskonska vremena, kada je silni Stvoritelj **»gradio nebo, i kad je razmjeravao svod nad vodom mora; kad je u visini mjerio oblake i kad je pustio da nabujaju izvori bezdanu«** (Priče, 8, 27—28), bilo je predviđeno, da na današnji dan poteče s Masabjelske pećine ovaj izvor u čast Kraljice svemira.

SVEČENIK PRED OLTAROM

Godine 1890. došlo je u Lurd hodočašće iz Lotaringije sa svojim bolesnicima, među kojima je bio i brat biskupa iz Saint Diéa, koji je predvodio ovo hodočašće, velečasni Albert Sonnois (Sonoa). On je bolovao već mnogo godina od raznih i teških bolesti tako, da je bio stalan bolesnik. Tokom ovog hodočašća zbila su se među hodočasnicima mnoga ozdravljenja, pa su svi bili veseli i oduševljeni. Prije povratka kući trebalo je reći Misu zahvalnicu za primljene milosti. Velečasni Albert Sonnois, koji do toga dana nije osjetio nikakve olakšice i koji je stalno ležao kao težak bolesnik, izrazi želju, da on rekne tu svetu Misu. Svi su se tomu začudili, ali su primili njegovu želju s poštovanjem i pouzdanjem. Jer je Lurd mjesto, u kojem se nade ispunjuju i gdje se mogu očekivati milosti, koje bi bilo preuzetno očekivati u kojem drugom mjestu. A on je imao to pouzdanje, da ga Gospa ne će napustiti, pa makar ta pomoć došla i u zadnji čas; tim svečanije.

Kad je došlo vrijeme, dođu dva mlada svećenika, da opreme svog bolesnog brata. Nošen na njihovim rukama stupi velečasni Albert Sonnois pred Gospin žrtvenik. Došao je svečani čas, da ovaj svećenik ponovo nakon 13 godina bolovanja izgovori zanosne riječi, s kojim započinje obred svete Mise: **»Introibo ad altare Dei, ad Deum, qui laetificat animam meam — Pristupit ću stolu Gospodnjem, k Bogu, koji rezveseljuje mladost moju!«**

Zar je mogla Marija, majka i kraljica svećenika, ostati besćutna kod ovih riječi, koje izgovara ovaj svećenik pun vjere i pouzdanja?

Ne, jer se je zbilja s tim riječima vratila mladost u ovo iznemoglo staračko tijelo. U času, kad je prignuo koljeno, nestalo je svake boli. **»Učinio sam to lako, i bez poteškoće sam se popeo do žrtvenika. Kretao sam se i obavljao obrede bez napora. Držao sam se uspravno, oči su me služile izvrsno, a ruke, koje su dotada drhtale, postale su sigurne: bio sam iscijeljen. Pun sam života i radosti.«**

9. dan svibnja

Deseto ukazanje. Gradnja crkve

U petak 26. veljače pošla je Bernardica rano u jutro do Špilje, i tu se dugo molila prebirući svoju krunicu, ali se Gospa nije javila. Konačno je, piše dr. Dozous, žalosna ustala i sva u suzama se vratila kući, u pratnji svoje majke i svoje tetke. Bilo je prisutno mnogo naroda, ali niko nije ništa prigovarao.

Ovo je po drugi put, kako joj se ne javlja Gospa, a razlog je bez sumnje isti: da se provjeri i potvrdi istinitost ukazivanja i vjerodostojnost male Bernardice. O tom ćemo posebno govoriti na dan 1. ožujka, jer će i toga dana Bernardica ostati bez viđenja.

A sad prijeđimo na deseto ukazanje, koje se je zbilo u subotu u jutro, 27. veljače. Ono je vrlo lijepo opisano u knjizi A. Clarensa, upravitelja Više osnovne škole u Lurdu **»La Grotte mystérieuse de Lourdes — Tajanstvena lurdska Špilja«.** On je toga dana prvi put bio prisutan ovom neobičnom i divnom prizoru. On piše: **»Bernardica je došla u šest i po sati i odmah je klekla na koljena. Među prisutnima je zavladala opća šutnja i sabranost, da je bila milina vidjeti. Držeći upaljenu svijeću u ruci upravila je nepomičan pogled prema otvoru u pećini. Zatim je počela blijediti u licu, a onda se javio osmijeh, i ona je počela naklonom glave pozdravljati. Domalo lice joj je postalo tužno, kao da će zaplakati, a onda se ponovo nasmiješila i opet je pozdravljala... Izgledalo je, kao da više ne pripada ovom svijetu. Zatim je Bernardica na koljenima pošla unutra u Špilju ljubeći često zemlju.«** Upitana, zašto to radi, Bernardica je kasnije odgovorila, da joj je Gospođa rekla: **»Otidite i poljubite zemlju u ime pokore za grešnike.«**

Mnogi od prisutnih su se poveli za primjerom Bernardice i počeli su ljubiti zemlju. Danas je to usvojen običaj da se u Lurdu u dubokom poklonu poljubi zemlja, komu to dopušta zdravlje, a ne sprečavaju ga kakve druge okolnosti. Inače svi hodočasnici ljube podnožje Pećine ispod onog grma, nad kojim se javila presveta Dje-

vica. Onaj pravi grm prenešen je u Baziliku i čuva se kao mila uspomena, a na njegovo mjesto zasađen je sadašnji grm u zemlju, koja je donešena iz Nazareta. Htjelo se ovim činom učiniti ovo mjesto još milijim boravkom Djevici iz Nazareta. Njezina noga kao da i sada počiva na rodnoj grudi iz Svete Zemlje. Na taj se način Lurd još novom vezom veže sa Svetom Zemljom. Uskoro će se i u njemu, kao i u vrijeme Isusovo u Palestini, obnoviti divni primjeri žarke vjere i Božje svemoći.

Jedan takav primjer je i današnja riječ Lurdske Gospe. Ona je pri završetku svoje posjete rekla Bernardici: **»Recite svećenicima, da se sagradi ovdje crkva«.** U ovim riječima vide pisci, koji pišu o lurdskim događajima, ponavljanje riječi Isusovih upućenih jednom od gube očišćenom bolesniku: **»Idi, pokaži se svećeniku i žrtvuj dar, što ga je propisao Mojsije! To neka im služi kao svjedočanstvo!«** (Matej, 8, 4). I na jednom i na drugom mjestu iskazuje se poštovanje svećenicima, čuvarima čistoće (čiste nauke) i službenicima bogoslužja. Svojim riječima Isus Krist potvrđuje ustanovu svećeničkog staleža u Starom Zakonu i on ga, kao Vrhovni Svećenik, **»Koji nije postao po zakonu tjelesne odredbe — iz plemena Aronova — nego po sili života vječnoga«** (poslanica Židovima, 7, 16), zaključuje i završuje svojom predragocjenom žrtvom na križu: **»On je svojom krvlju ušao jednom zauvijek u Svetinju nad svetinjama i stekao vječni otkup«** (poslanica Židovima, 9, 12).

Marija, kao i u svemu najvjernija »službenica Gospodinova« i najodanija sljedbenica Vrhovnog Svećenika, postupa prema svećenicima Novoga Zakona u istom duhu poštovanja i odanosti i služi se u svojoj poruci gotovo istim riječima. Ali, kolikogod bile ove riječi skromne, to su riječi jedne Kraljice, — Kraljice klera.

A sad ćemo pogledati, kako su te riječi primljene i ostvarene.

Odmah ćemo reći, da je prijem bio slab u početku, ali da su one nakon prvih poteškoća i kolebanja ostvarene na veličanstven, na dirljiv način, i da se one još i sada ostvaruju novim građevinama. Poteškoće su nastale iz jednostavnog razloga, što su se u tom času sastala dva različita svijeta: vidljivi s nevidljivim, naravni i vrhunaravni. Taj sastanak uvijek izaziva kod ljudi strah, bojazan, nesigurnost i kolebanje. Sjetimo se, kako se prestrašio Zakarija, kad mu se ukazao anđeo Gospodnji, da mu navijesti rođenje sv. Ivana Krstitelja (Luka, 1, 11—13). Slično se prestrašila i sama presveta Djevica Marija, kada joj je arkanđeo Gabrijel u Nazaretu najavio vijest o rođenju Isusovu (Luka, 1, 29—30). **»Ne boj se, Marijo, jer si našla milost u Boga.«**

U našem slučaju nije došlo do izravnog susreta ovih svjetova, nego posredstvom Gospine odabranice, svete Bernardice, ali je ipak trebalo ljudima — u ovom slučaju svećenicima u Lurdu — naviklim na svagdašnjost i na redovan tok događaja, da se tokom izvjesnog vremena snađu i saberu.

Na prvom mjestu trebalo je provjeriti vjerodostojnost samog »poslanika«, kao što se i sada čini pri predaji akreditivnih pisama.

Trebalo je zatim provjeriti identičnost same osobe, u čije ime ona dolazi i opravdanost njezinih zahtjeva.

Tadašnji župnik u Lurdu Dominik Peyramale (Pejramal) se zaista našao u ozbiljnoj neprilici: pred njim se nalazi jedna skromna pastirica, djevojčica slaba zdravlja, slabo odjevena, dijete neuko, koje još nije bilo ni na prvoj pričesti, iz porodice, koja ne uživa baš najbolji glas u njegovoj župi, i to mu dijete dolazi kao poslanik neke nepoznate Lijepe Gospođe.

— Tko si ti i što hoćeš? — upitao ju je on, kad se ona pojavila na vratima župnog stana.

— Ja sam Bernardica Soubirous, — reče ona plašljivo.

— Ah, to si ti, — reče župnik i promjeri je od glave do pete smrknutim pogledom, i nastavi: O tebi se, moje dijete, pričaju čudne priče. Pa dobro, šta želiš ti?

— Gospođa sa Špilje mi je naredila, da kažem svećenicima, da ona želi imati crkvicu na Masabjelskoj pećini, i zato sam došla.

— A tko je ta Gospođa, o kojoj mi ti pričaš?

— To je jedna divna Gospođa i ona se javlja na Masabjelskoj pećini.

— Da, ali tko je ta Gospođa? Je li ona iz Lurda? Poznaješ li je ti?

— Ona nije iz Lurda. Ja je ne poznajem.

— I ti primaš poruke, kao ovu, od osoba, koje ne poznaješ?

— Oh, velečasni gospodine župniče, — reče Bernardica zanosno — ova Gospođa ne nalikuje na druge gospođe.

— Šta bi htjela tim reći?

— Hoću reći, da je ona lijepa, kao što je lijepo u nebu.

— I ti nisi nikad zapitala za ime te Gospođe, kako se ona zove?

— Jesam, ali, kad je upitam, ona obori glavu i nasmiješi se, ali mi ne odgovara.

— Da ona nije nijema?

— Ne, jer se sa mnom razgovara svakog dana; da je nijema, ne bi mi mogla reći, da dođem do vas, da vas potražim.

Nakon ovih prvih upita župnik je zaželio, da mu Bernardica ispriča svoja viđenja od početka, što je ona i učinila, a onda vraćajući se na početak razgovora reče joj:

— I ti misliš, da ti je ta Gospođa, koja se javlja, naredila, da kažeš svećenicima, da ona želi imati jednu crkvicu na Masabjelskoj pećini?

— Da, velečasni gospodine župniče.

— Ali zar ti ne vidiš, da se ta Gospođa ruga s tobom i da te želi izvrgnuti ruglu? Jer, pitam te konačno, bi li poslušala kakvu gospođu iz grada, koja bi te zamolila, da joj učiniš takovu poruku?

— Oh, velečasni, ima velika razlika između gospođa iz grada i one, koju ja vidim.

— Da, da, velika je ta razlika! Kako možeš smatrati za nešto ozbiljno ženu, koja nema svog imena, koja dolazi Bog zna otkud i koja se tu skriva u pećini bosih nogu? Bojim se, moje dijete, nečega: da ti nisi žrtva obmane.

Na te riječi Bernardica obori glavu i ne reče ništa.

Tada župnik ustane sa svoje stolice, približi se Bernardici i saopći joj svoju konačnu odluku:

— Reci Gospođi, koja te šalje, da lurdski župnik nema običaja razgovarati s osobama, koje ne poznaje; i da on prije svega traži, da ona otkrije svoje ime i da dokaže, da joj to ime pripada. Ako Gospođa ima pravo, da joj se podigne crkva, ona će shvatiti važnost mojih riječi; ako ih ona ne shvati, reci joj, da više nije potrebno, da mi ona šalje nove poruke.

Shvativši, da je razgovor gotov, Bernardica podigne prema župniku svoj vedri pogled, lijepo se nakloni i izađe.

Jean-Baptiste Estrade kaže, da ga je više puta čuo iz usta samoga župnika, a mi smo ga prenijeli doslovno iz njegove knjige »Les Apparitions de Lourdes — Lurdska ukazivanja«.

Iz ovog razgovora vidimo, da Peyramale nije zapravo ni poznavao Bernardice i da nije bio jasno upoznat s njezinim viđenjima na Masabjelskoj pećini. Bernardice nije ni mogao poznavati, jer je ona gotovo cijelo svoje siromašno djetinjstvo provela kod obitelji Lagues - Aravant u susjednoj župi Bartrès, gdje je primljena na ishranu, a o tom, što se zbiva kod Masabjelske pećine, čuo je od drugih, ali su njihovi izvještaji bili nepotpuni i nesigurni. Sve su ove okolnosti poticale kod njega osjećaj opreznosti i nepovjerenja. On je na taj oprez bio sklon i po svojoj naravi, i još više po svojoj službi crkvenog starješine.

On je više puta ponavljao svojim duhovnim pomoćnicima, kapelanima, — a imao je tri kapelana — ove riječi: **»Nemojmo ići do Špilje. Ako budemo tamo išli, sigurno će nam se predbaciti, da mi nagovaramo Bernardicu, pa zatim, ako cijela stvar propadne, bit ćemo izvrgnuti silnom ruglu, što smo tomu poklanjali pažnju, i vjera će zbog nas trpjeti. Ako tu ima čega Božjeg, nismo mu mi potrebni, da pobijedi.«**

Na ove mudre savjete i opomene svoga župnika kapelan Pène je iznosio slijedeći prigovor: **»Bez sumnje je to, da će pobijditi božanski elemenat, ukoliko ga tu ima, ali se ja pitam, da li je pohvalno za nas, što se mi nismo potrudili da ga uočimo i otkrijemo? Je-li pametno izbjegavati susret s Isusom Kristom i zatvoriti uši njegovim riječima i oči njegovim čudesima? Komu piše sv. Ivan u svojoj poslanici: Probate spiritus, si ex Deo sint - Ispitajte duhove, da li su od Boga** (1. Ivanova, 4, 1)? **Da li neukom narodu ili upravo svećenicima? Zar nije dužnost svećenika da ispituje i istražuje, s čije strane dolaze takove manifestacije. Da li je netko tim, što je postao svećenik, izgubio pravo da otiđe i promatra jedan vjerski prizor, koji potresa cijeli jedan kraj i koji kod sviju prisutnih, koji ga promatraju, izaziva najljepše utiske i potiče na vjeru i na pobožnost?«**

Tada je župnik Peyramale otišao u Tarbes do svoga biskupa, da ga obavijesti i da ga pita za savjet.

Tada je u Tarbesu bio biskup glasoviti Bertrand - Sévére Laurence (Lorans), čovjek energičan i vrlo pobožan, ali i vrlo oprezan. Njegovo je mišljenje bilo, da još nije došlo vrijeme za konačne odluke, nego da i nadalje treba čekati i ne miješati se, ali da je potrebno i moliti.

MAJČINA ŽRTVA

Godine 1893. došla je u Lurd jedna vrlo ugledna grofica iz Južne Francuske, na oko još dosta svježa, ali vrlo potištena. Nju mori tuga za njezinim sinom Henrikom. Bio je jedinac i kao takav postao neposlušan i samovoljan, a kasnije je potpuno zanemario vjeru i postao otvorenim neprijateljem Crkve. Pobožnu majku je ništilo ovako vladanje njezina sina. To se osjetilo i na njezinu zdravlju, koje je počelo iz dana u dan slabiti. Ali ona nije došla u Lurd da se moli za svoje ozdravljenje, nego za obraćenje svoga zalutalog sina. Ona je spremna da u tu svrhu prinese i žrtvu svoga vlastitog života. — Tako je nekoć učinila i sveta Monika, majka svetog Augustina: ona je prikazala Bogu život svoj za njegovo obraćenje. Sveti Augustin piše, da je za tu tajnu doznao tek u zadnjim časovima života svoje svete majke i da mu je ta tajna otkrila smisao života i neprocjenjivu vrijednost vjere. On piše: **»Sve sam naučio u pogledu moje umiruće majke.«**

Slično će se desiti i našem Henriku.

Dok je njegova majka u Lurdu pobožno prisustvovala obredima, osjeti, da joj sile naglo slabe. To je za nju bio veseli znak, jer je ra-

zumjela, da je njezina molba uslišana. Primivši svete sakramente umirućih, javi sinu, da je na umoru. Još istog dana on dođe u Lurd. Kad je bio kod majčinog uzglavlja, ona mu dadne jedno pismo s molbom, da ga on lično odnese do Masabjelske pećine i stavi među druga pisma, koja pobožni vjernici stavljaju na tom svetom mjestu. I dok ga je nosio, sve ga je nešto nukalo, da ga otvori i pročita. Ovako uzbuđen on ga otvori i pročita slijedeće riječi, koje je napisala njegova majka, koja je sada na umoru: **»Kraljice neba i zemlje! Život je tijela ništa, a život je duše sve! Primi život majke, koja ga žrtvuje, da spasi dušu svoga sina. Prikazujem ti svoj život vremeniti, a ti vrati mom Henriku život vječni. Daj mi milost, da u Lurdu usnem svoj zadnji san, ali te molim, da se moj sin prije probudi na život milosti.«**

Ma kakavgod bio do sada, Henrik je smjesta odlučio da usliša molbu i želju svoje majke. Više nije bilo vremena za oklijevanje. Božja milost je snažno djelovala.

I on pohrli svojoj majci i u suzama joj reče: **»Majko, vraćam se Bogu! Djevica je učinila svoje čudo!«**

»Gospodin je vrlo milostiv i milosrdan« (Jakov, 5, 11). O tom nam govore mnogi primjeri iz sv. Pisma. To nam potvrđuje i ovaj primjer, jer je Gospodin po preporukama svoje majke uslišao molbu ove žalosne majke i dao joj milost, da se privremeno oporavi, da bi mogla s većim veseljem skupa sa svojim sinom stupiti na svetu pričest. A kad je to svršeno, blago je u Gospodinu preminula.

(»Vrhbosna«, 1896.)

10. dan svibnja

Događaji tokom XI. i XII. ukazanja. Gospina prisutnost u Lurdu

U nedjelju 28. veljače osvanula je Masabjelska pećina u neobičnom sjaju: skupilo se oko 2000 vjernika iz Lurda i okolice, da prisustvuje divnom prizoru ukazivanja. Među ovim pobožnim vjernicima isticala se grupa vojnika iz garnizona; došli su gotovo svi, njih 60 na broj, i svojim lijepim vladanjem bili su na uzor ostalim vjernicima. Tako je toga dana uspostavljena veza između Lurdske Gospe i francuske armije, koja je naročito došla do izražaja u veličanstvenim hodočašćima francuske armije nakon Drugog svjetskog rata; ali o tom ćemo pisati kasnije.

U sedam sati toga jutra došla je Bernardica u svom skromnom misnom odijelu i klekla je na svoje uobičajeno mjesto. Dok je molila treći desetak, lice joj se promijeni i zasja. To je bio znak, da je nastupilo viđenje. Malo zatim pođe ona na koljenima prema unutrašnjosti špilje, a pri tom je nekoliko puta poljubila zemlju. Zemlja je bila blatna, pa je Bernardica zamazala sebi lice i ruke, ali ne i odijelo. Kad se razmisli malo o toj činjenici, koju su primjetili prisutni, i tomu se čudili, čovjek ima dojam, da Gospa traži od nje pokoru, ali da štiti i poštuje njezino siromaštvo, jer je ono i samo po sebi jedna stalna i trajna pokora. I opet su primjer Bernardice slijedili mnogi i ljubili su zemlju. Ovim primjerom učvršćuje Gospa vjernike u duhu pokore. O potrebi toga duha pokore pisao je u današnjoj poslanici Solunjanima sv. Pavao: **»Braćo, molim vas i opominjem u Gospodinu Isusu, da tako živite, kao što ste naučili od nas, kako vam treba živjeti i ugađati Bogu, da sve više napredujete. Jer je ovo volja Božja, svetost vaša, da se čuvate bludnosti. Jer nas Bog nije pozvao na nečistoću, nego na svetost.«** (I Sol. 4, 1—7).

I ovom zgodom vidimo, kako Gospa poštuje liturgijske propise Crkve i vodi računa o korizmenom vremenu. Ona i u nebu ostaje uzornom **»službenicom Gospodinovom«**, i tako daje vjerni-

cima uz svoju pomoć, kao Pomoćnica kršćana, i divan primjer poslušnosti prema Crkvi.

Osim ovoga čina pokore Bernardica ovoga dana nije ništa više ni činila ni govorila. Cijelo je viđenje prošlo u molitvi i razmatranju. Tokom razmatranja ona je ponovo po naredbi svoga župnika upitala Gospu za njezino ime, ali ona se je na to samo nasmiješila. Kao da je htjela reći: Odgovorit ću na to pitanje, ali samo malo kasnije, u zgodniji čas.

Istoga dana odvedena je Bernardica sucu za prekršaje, jer je on htio doznati, da li u njezinom vladanju ima čega krivičnog i zašto toliko svijeta ide za njom do Masabjelske pećine. Sudac za prkršaje zvao se je Clément Rives (Riv). Da prestraši malu Bernardicu i da je lakše dovede u zabunu, on je odmah nastupio oštro i odmah je počeo prijetiti zatvorom, tamnicom, dajući joj do znanja da će zatvoriti i nju, kao što je lanjske godine zatvorio i njezinog oca Franju.

— Jesi li tu, varalice? reče joj.

— Da, tu sam, gospodine, odgovori Bernardica.

— Sad ćemo te zatvoriti... Šta ti tražiš u Špilji? Zašto tako zavodiš svijet za sobom? Da li te tko nagovara, da radiš tako? Mi ćemo te strpati u zatvor.

Tako je on grmio na Bernardicu. Ali na njegovo veliko iznenađenje Bernardica mu mirno odgovori:

— Spremna sam, vodite me u zatvor, i neka on bude dobro utvrđen i zaključan, jer ću ja uteći inače.

Zaista se sudac za prekršaje nije nadao ovom čudnom i zbunjujućem odgovoru, pa je nastavio blažim glasom:

— Treba da prestaneš sa svojim posjećivanjem Špilje.

Bernardica mu je odgovorila, da je to nemoguće, jer da je ona obećala da će dolaziti, i jer se ne može oduprijeti pozivu, kada ga osjeti.

U ponedjeljak u jutro , 1. ožujka, zbilo se XII. ukazanje. Toga jutra dopratio je prvi puta do Masabjelske pećine malu Bernardicu njezin otac. Vidio je, da se oko djeteta kuju zavjere, da joj se prijeti zatvorom, da je izložena silnoj navali ljudi sa svih strana, a znao je, da je Bernardica poslušna, iskrena, ispravna, i zato je danas pošao, da je brani i da je zaštiti, bez obzira na nepravde i poteškoće.

Današnjem ukazivanju bit će prisutan prvi put i jedan svećenik, Antoine Désirat (Dezira), ali ne iz Lurda, nego iz Omexa, jer je lurdskim svećenicima bilo preporučeno, da ne idu do Masabjelske pećine. Antoine Désirat je jedini svećenik, koji je prisustvovao lurdskim ukazivanjima, a i on samo u prvom dijelu XII. ukazivanja. Njegov izvještaj nalazi se u zbirci dokumenata, koju je brižno sastavio već spomenuti L.-J.-M. Cros, S. J. (u svesku I., stranica 311.—325.).

On opisuje, kako je vidio Bernardicu pri njezinu dolasku pred špilju: **»Pažljivo sam je promatrao. Izgled njezina lica bio je miran, pogled čedan, a hod vrlo prirodan, ni spor, ni ubrzan; nije bilo ni jednog znaka pretjeranosti; nije bilo ni znakova kakve bolesti: sve je govorilo, da je bistra duha i zdrava tijela.**

Bio sam blizu nje, jedan metar udaljenosti, ne više.

Počela je moliti krunicu, i vidjelo se, da prelazi u zanos. Kakva smirenost, kakva vedrina u licu! Kako uzvišeno razmatranje! Njezin se osmijeh ne da opisati. I pogled je bio isto tako divan: nemoguće je zamisliti što čišćeg, što milijeg, što ljupkijeg.

Bio sam promatrao dijete pri dolasku i sad, ali kolika razlika! To je razlika kao između duha i materije.

I sav je narod bio prožet nekim slatkim osjećanjem: samo je Bernardica gledala Viđenje, ali je svatko uživao, kao da osjeća njezinu prisutnost. To se moglo primijetiti po vladanju, po tišini, po sabranosti, koja je tu vladala... Meni se činilo, da sam u predvorju raja.«

S ovom milošću htjela je presveta Djevica utvrditi prisutne vjernike, da je istina, da se ona tu javlja i ukazuje maloj Bernardici, i da je istina ono, što joj ona govori i saopćava. Tako ih je pripravljala za veliku istinu, koja će biti objavljena na blagdan Blagovijesti. Prije nego rekne: **»Ja sam Bezgešno Začeće«**, htjela je svojim milosnim djelovanjem dati osjetiti, da je ona Utočište grešnika, Utjeha žalosnih, Zdravlje bolesnih. I zato je njezinim zagovorom na tom mjestu potekao izvor čudotvorne vode, koja je poslužila mnogima za ozdravljenje! I zato su tu potekli nevidljivi izvori milosti Božje za ozdravljenje duša! Njoj u slavu pripisuje sveta majka Crkva u svojim obredima riječi iz psalma 64.: Visitasti terram et inebriasti eam — Posjetila si zemlju i napojila si je radošću! U tom se psalmu nalaze i ove riječi: **»Blago onomu, koga si izabrao, da bude blizu tebe, da prebiva u dvorovima tvojim! Ti nas uslišavaš u dobroti čudesnim djelima.«**

»Ovdje se javila Žena suncem ogrnuta, a zvijezdama okrunjena, i odavle se njezin mili sjaj, bistriji od sunčanog i nježnijji od sjaja zvijezda, širi svijetom«, govorio je zanosno sadašnji sveti otac Papa Pio XII. pred samom Masabjelskom pećinom, pred mjestom Gospinih ukazivanja u svom zaključnom govoru 28. IV. 1935. pri proslavi 1900-godišnjice Otkupljenja. (Ta-

da on još nije bio izabran za Papu, nego je bio Legat, poslanik, svoga velikog prethodnika Pija XI.)

Evo izvještaja svjedoka — očevidaca, koji su osjetili milinu Gospine prisutnosti na tom svetom mjestu, koje je ona izabrala za prijestolje svojih milosti:

»Ja sam osjetio njezinu prisutnost i bio sam uvjeren, da je njezin majčinski pogled lebdio iznad moje glave. O svečanog li časa mog života! Bio sam sav zbunjen od sreće, što sam i ja, čovjek ohol i grešnik, bio pripušten blizu Kraljice neba«, tako piše Jean-Baptiste Estrade (Estrad) u svojoj knjizi **»Les Apparitions de Lourdes«** na stranici 93., a zatim na stranici 132. kaže ponovo za se, da je potpuno uvjeren u stvarnost ukazivanja.

Povodom X. ukazivanja 27. II., bila je prisutna Madeleine Courrade (Madlen Kurad), pa izvješćuje: **»Bila sam kod Špilje, dok se je Bernardica molila, a ona se je molila dugo, dugo. I dok smo bile tu, sve smo bile sretne: imale smo želju tu stalno ostati.«**

Dne 1. III. bio je prisutan naš današnji glavni svjedok, svećenik Antoine Désirat, pa ćemo ovdje ponoviti njegove riječi: **»Sav je narod bio prožet slatkim osjećanjem: samo je Bernardica gledala Videnje, ali je svatko uživao, kao da osjeća njezinu (Gospinu) prisutnost. To se moglo primijetiti po vladanju, po tišini, po sabranosti, koja je tu vladala... Meni se činilo, da sam u predvorju raja.«**

Dva dana kasnije, 4. III., prigodom XV. ukazivanja, bila je prisutna Jeanne Védère (Žan Veder), učiteljica iz Moméresa (Momer), tetična sv. Bernardice. Ona piše: **»Osjećala sam neizrecivu sreću i veselje: osjećala sam prisutnost nadnaravnog bića. Ja sam nastojala da što vidim, ali nisam ništa vidjela.«** (Jeanne Védère je kasnije postala redovnica u trapistskom samostanu Blagnac kraj Touluse (Tuluz) i umrla je 18. XI. 1899. na glasu svetosti. Njezine uspomene na dane ukazivanja i pisma, koja je primila od svoje svete rođakinje, objavljene su u posebnoj knjizi, koja nosi ovaj naziv **»Bernardette et Jeanne Védère — Bernardica i Žana Veder«.**

Istoga dana, 1. ožujka, bila je prisutna i jedna druga učiteljica, Jeanne Adrian, iz sela Gavarnie, koje se nalazi visoko u Pirinejima, ispod ledenjaka istog imena. Njezino je svjedočanstvo vrlo dragocjeno, jer svjedoči o velikom junaštvu i strpljivosti, i mi ćemo ga donijeti, kad budemo govorili o XV. ukazivanju, a danas ćemo spomenuti samo završetak, iz kojeg se vidi da je ona, kao i svi drugi, jasno mogla osjetiti, da se nalaze **»u prisutnosti nadnaravnog bića«.** Ta se je prisutnost jasno očitovala na licu Bernardice.

Tu milost, koju su osjetili sretni svjedoci — očevidci ukazivanja u rano proljeće 1858., proživljavali su hodočasnici tokom cijelog stoljeća, sve do naših dana. Vrlo je vjerovatno, da je osjećaju naročito sretni hodočasnici u ovoj jubilejskoj godini.

Paul Claudel (Pol Klodel), slavni francuski katolički pisac, lijepo piše o prisutnosti Marije u Lurdu.

»Djevica nije došla u Lurd, da se tamo vrhom svoje noge dotakne njegova zemljišta. Ona nije došla, pa da odmah otiđe, kao što je rekao sv. Augustin: Venit et abiit. Ne, ona je došla, da se tu nastani, da tu postavi svoj stan. Lurd je postao ustanova. On je postao organom u međusobnim odnosima između Boga i Crkve. Preko njega uspostavlja se veza. Lurdsko svetište je otvor, na koji izlazi sve, što gori u tijelu čovječanstva: njegove patnje, njegove boli, njegove molitve. Tu se potvrđuje, ne samo da Bog postoji, nego da se jedino njemu treba utjecati« (članak u Gospinoj reviji **»Marie«,** iz Montreala u Kanadi, za godinu 1954.).

Iz knjige **»Hrvati u Lurdu«,** koju je sastavio Ivan Nep. Jemeršić prigodom Prvog hodočašća hrvatskog naroda u Lurd, a to je bilo 1908. godine, vidi se, da su i naši hodočasnici osjetili tu istu milost jer u svojim pismima, koja su objavljena na koncu spomenute knjige pišu ovako:

»Činilo mi se je, da stojim pred slavom Božjom« (Marija Maričić).

»Tu osjećaš, da si u blizini nečeg svrhunaravnog, božanskog« (Bjažić).

»Nigdje se čovjek ne osjeća tako blizu Mariji kao na ovom mjestu« (Hok).

»Osjećao sam se kao na krilu majke Isusove i moje« (F. Dominez).

»Dani boravka u Lurdu bili su za me najsretniji dani života« (Kunič).

»Onoga čuvstva, koje sam tada osjećao, nije mi moguće opisati — ta to je bilo rajsko uživanje« (Mrljić).

»U Lurdu se vidi ono, što se ne može vidjeti na cijelom svijetu«, piše Kristina Durbešić iz Rijeke.

»Ako ima gdje na svijetu koje mjesto slično nebu, to je sigurno Lurd«, izjavljuje Ivan Lazarić iz Velikog Lošinja.

A najživlja želja ovih hodočasnika je bila: Još jednom pohoditi Lurd! U isto vrijeme s našim hodočasnicima boravio je u Lurdu i francuski obraćenik Adolf Rettè. U svojoj knjizi **»Un séjour à Lourdes — Boravak u Lurdu«** opisuje, kako je i on nakon svoga obraćenja u Lurdu **»vidio svoju zvijezdu«.** Glavna misao te njegove

knjige je: Lurd je neprestano čudo, što ga tvori prisutnost Djevice u tom gradu.

Pedeset godina kasnije (1954) to isto potvrđuje i jedan drugi slavni hodočasnik u Lurd, kardinal — primas iz Belgije, Van Roey: **»Nemoguće je, da se ovdje ne osjeti prisutnost Lurdske Djevice; prisutnost, doduše nevidljiva, ali stvarna. Ovdje se neodoljivo osjeća, a i prstom bi se, tako rekavši, mogao dotaknuti nevidljivi, vrhunaravni svijet. Izgleda, da je Djevica ovdje otvorila nebo i da tu dijeli milosti i božanske darove nevoljnom ljudskom rodu. To je jedinstven slučaj u povijesti Crkve.«**

Zato s pravom govori sadašnji lurdski biskup: **»Marija je bila tu 1858., ona je tu i sada!«**

O njezinoj prisutnosti lijepo govori suvremeni francuski mistič ar Eduard Lamy († 1931.): »Njezina je prisutnost za dušu, što je parfem za tijelo.«

ČUDESNO OZDRAVLJENJE JULIJANE HASARD (AZAR)

Njezino ozdravljenje je opisao sam predsjednik Liječničkog ureda u Lurdu dr. Alfred Marchand (Maršan) u Analima Lurdske Gospe, za godište 1925. On piše:

»Jedno od najjasnijih ozdravljenja u godini 1923. bilo je ozdravljenje Julijane Hasard (Azar), koje se zbilo u Lurdu 6. rujna, prigodom hdočašća iz Reimsa (Rems).

Bolesnica ima 31 godinu, a već je druga godina, kako ova teška nevoljnica trpi od tuberkulozne upale kostiju u hrptenjači, u predjelu krsta. Tu je bolest ustanovio profesor Mauciére (Mosijer) iz Reimsa, koji je bolesnicu kroz to vrijeme liječio.

Ali, kad je pošla u Lurd, ova mlada bolesnica, koja se nije mogla maknuti bez velikih bolova i koja je vrištala na svaki pokret, nije sa sobom ponijela nijedan dokumenat, iz kojeg bi se moglo ustanoviti mišljenje stručnjaka. Zato sam naredio, da se bolesnica prenese u Liječnički ured i tu, u prisutnosti dra. Dargeina (Daržen), dra. Labaunila (Laboni), dra. Desalla (Desal) bilo mi je omogućeno da toga jutra, 6. rujna, sastavim pismeni izvještaj o stanju bolesnice.

U tomu nalazu je zapisano, da se ustanovilo, da bolesnica boluje zbog toga, što su joj tri kralježnika uslijed tuberkuloze izgubila čvrstoću, da su se oni slegli uslijed težine tijela i da su se razmakli, i da su pri tom pomicanju napravili jednu izraslinu, grbu. Ova grba je bila veličine jedne šake i bila je vrlo bolna, jer je stvarala nutarnje gnjojenje, a gnoj se skupljao u trbušnoj šupljini.

I gle, poslije podne onoga istog dana, kada sam ja sa svojim kolegama ustanovio ovu tešku bolest, toga istog dana je Julijana za vrijeme procesije sa Presvetim sakramentom, i to upravo u času, kada je primala blagoslov, naglo osjetila, kako joj pucketaju kosti, a to su pucketanje čule i druge prisutne osobe, a iza tog bolnog pucketanja nastupila je odmah potpuna olakšica spojena s neizrecivom lagodnošću, a neka je tajanstvena sila podizala bolesnicu, da ustane. I zbilja se bolesnica pridigla, i sada se, nakon što je 18 mjeseci nepomično ležala, pridigla sva sretna, a zatim se spustila na koljena sklopljenih ruku.

Malo zatim došla je na svojim nogama do Liječničkog ureda opkoljena oduševljenim mnoštvom svijeta, kroz koje se je trebalo s naporom probijati. Tu su izvršena pregledavanja, i to ne samo od strane liječnika, koji su jutros izvršili pregled, nego i u prisutnosti još druge petorice kolega, od kojih su dvojica bili kirurzi. Lako je bilo ustanoviti, da su svi pokreti hrptenjače, pa i oni, koji su zadalvali najviše bolova, u cijelosti uspostavljeni, da je nestalo izrasline, grbe i da je hrptenjača poprimila svoj oblik i svoju pravu čvrstoću. Ustanovljeno je, konačno, da nema više ni traga čiru, koji se stvarao u trbušnoj šupljini, niti da ima ikakvih povreda.

Ovaj nagli povratak zdravlja, a koji je bio u isto vrijeme i potpun i konačan, ostao je nepromijenjen i odolio je kušnji i probi vremena, jer u ovaj čas, dok ovo pišemo, ove godine 1925., sretna djevojka obavlja u Laonu (Laun), u kirurškoj bolnici, tešku i napornu službu glavne sestre bolničarke u dvorani za operacije.«

11. dan svibnja

Događaji tokom XII. i XIII. ukazanja. Gradnja svetišta

Jučer smo spomenuli, da je velečasni Antoine Désirat (Dezira) bio prisutan samo prvom dijelu XII. ukazivanja i da mu se činilo, da je u »predvorju raja«, kako se sam lijepo izrazio. Imajući na pameti zabranu lurdskog žipnika, da njegovi svećenici ne idu do Masabjelske pećine i da ne budu prisutni prigodom ukazivanja, udaljio se prije svršetka, iako se ta zabrana nije odnosila na njega kao stranog svećenika. Sam priznaje, da se s teškom mukom otrgnuo od tog blagoslovljenog mjesta, pa završava svoj izvještaj ovim riječima: Quod vidimus, testamur — Svjedočimo za ono, što smo vidjeli, i nastavlja: Ako je samo osmijeh toga djeteta zanio moj duh, što će biti, kad ugledamo uzvišeno lice Kraljice neba!«

Tu je govor o osmijehu Bernardice i o odsjevu, koji se s njezinog nevinog lica razlijevao naokolo tako, da su svi prisutni, promatrajući njezino preobraženo lice bili dionici Viđenja: i oni su preko očiju male Bernardice gledali uzvišenu ljepotu Nebeske Kraljice. **»A ona je tako lijepa, tako lijepa, da onaj, koji ju je jednom vidio, želi što prije umrijeti, da je ponovno vidi — Elle est si belle, si belle, que quand on l'a vue une tois, il tarde de mourir, pour la revoir«,** ponavljala je Bernardica kasnije, a posebno na svojoj smrtnoj postelji.

Kad budemo razmatrali događaje 3. ožujka, vidjet ćemo, da će ta milost biti uskraćena toga dana, a doznat ćemo i razlog zašto. Ali na današnji dan — 1. ožujka — svi prisutni (njih 1300, prema brojenju policijskog činovnika Jacometa (Žakome) — bili su obdareni tom srećom.

U osutnosti veličasnog Antoine Désirata zbio se jedan događaj, koji je kod prisutnih izazvao veliko oduševljenje, a kod neupućenih nešto zabune. Evo o čemu se radi.

Kad je Bernardica bila pri koncu svoje molitve i svoga ushićenja, najednom joj se lice rastuži i ona se nešto uzbuni. Krunicu, kojom se služila tokom ovog ukazivanja, meće hitro u džep, a iz

džepa vadi svoju običnu krunicu i nju podiže visoko u zrak prema Viđenju. Njezin otac, koji je bio uz nju, smatrajući, da Gospa želi blagosloviti njezinu krunicu, poviknu: Krunice u vis! a sav narod podiže svoje krunice prema Viđenju kličući: Živjela Gospa!

Bernardica je odmah nakon svršenog ukazanja objasnila cijeli slučaj. Jutros joj je na polasku prema Masabjelskoj pećini Paulina Sants, pobožna švelja, koja zbog svoje bolesti nije mogla poći, da prisustvuje viđenju, a imala je želju, da ima bar kakvu uspomenu na te sretne dane, dala svoju krunicu i zamolila ju je, da se njom posluži tokom Gospinog ukazivanja. Bernardica je tako i učinila. Ali, kada je molitva bila pri koncu, Gospa je milo upitala: Gdje je vaša krunica?

— Ja sam joj rekla: Evo je u džepu.

— Da ju vidimo, rekla je ona.

— Tada sam ja izvadila svoju krunicu iz džepa i podigla je uvis, da joj pokažem.

— Gospa mi je rekla: Služite se ovom!

— I tako sam učinila, završava Bernardica.

Da se ispravno shvati ovaj prizor, potrebno je slijedeće objašnjenje: U to vrijeme, pa i dalje sve do 1918. Crkveni Zakonik nije dopuštao, da se jednom te istom krunicom služe različite osobe. Prema sadašnjem Crkvenom Zakonu ta zabrana više ne postoji (kanon 924.).

Iz ovog primjera vidimo, kako je Gospa bila pažljiva i milostiva — Djevica milostiva! — prema nemoćnoj švelji, koja je željela, da Bernardica moli na njezinoj krunici, i kako je u isti mah bila brižna, da se opslužuju i tadašnji crkveni propisi.«

Neupućenima, koji su govorili, da je Bernardica blagoslivljala krunice, odgovorila je sama Bernardica šaljivo: **»Nisam, jer žene ne nose stolu.«**

XIII. ukazanje se je zbilo u utorak, 2. ožujka. Tokom ovog ukazivanja nije bilo nikakvih posebnih riječi ni djela, određenih za javnost. Ali, pošto se je Bernardica odmah uputila prema župnom dvoru, bilo je očito, da ima neka poruka za velečasnog župnika. S Bernadricom je pošla njezina tetka Basile.

»Bile smo loše primljene«, kaže Basile otvoreno.

— Ti i nadalje ideš do Masabjelske pećine, — predbacivao je župnik maloj Bernardici. — Zašto si došla ovdje?

— Gospođa mi je rekla, da želi, da se do Špilje dolazi u procesijama.

— Ali, konačno, ponovo te pitam, kako se zove ta Gospođa?

— Ne znam, velečasni. Ona ne će da mi kaže svoga imena.

Na te riječi župnik se rasrdio u tolikoj mjeri, da je na Bernardicu sasuo hrpu uvredljivih riječi nazivajući je više puta lažljivkom, i da zavodi svijet, i da jede travu poput živine i t. d. Ako njezina Gospođa želi procesiju, trebala se je obratiti preuzvišenom biskupu, a ne njemu, župniku. Zar ona ne zna za taj red? Kakvu vrstu procesije ona želi? Što joj treba bolja procesija: nek Bernardica uzme baklju, pa nek hoda. Svijet i onako za njom ide. Njoj nisu potrebni svećenici.

Na sve ove riječi Bernardica odgovori mirno: **»Ja ne govorim nikom ništa; ja nikog ne molim, da me prati.«**

A župnik je nastavio ljutito: **»Velika je to nesreća, kad ima takova obitelj, koja stvara nered u gradu! Ah!... ah!... Gospođa... procesija. Strašno je to čuti i vidjeti.«**

Bernardica i njezina tetka stajale su kao ukopane.

U taj je čas stupio u župski ured kapelan Pomian. Župnik mu reče: **»Eto te male, što ide do Špilje. Sad se izlagala.«**

— Je si li lagala? — upita je kapelan.

— Ne, velečasni, — reče Bernardica.

Da prekine daljni razgovor, obrati se župnik njezinoj tetki riječima:

— **Hajdete. Pošaljite je u školu. Ne dajte joj da ide do Špilje, Neka s tim bude gotovo!**

Kad su bile pred kućom, sjeti se Bernardica, da je zaboravila spomenuti Gospinu poruku, da se na mjestu ukazivanja podigne kapelica. Ona reče svojoj tetki: **»Gospođa hoće, da ja odem.«**

Tetka Basile uzdahnu: **»O moj Bože, zar opet!«** i ne htje poći, nego savjetova Bernardici, da ne ide odmah sad, nego kasnije. Ali kasnije nitko od njezine rodbine nije htio da je prati do župnika. Svi su ga se bojali. U svojoj velikoj nevolji Bernardica je zamolila svoju susjedu Dominiquette Cazenave (Kazenav), da je otprati do župnog dvora. Dominiquette je bila starija osoba, a bila je i članica Marijine kongregacije i uživala je dobar ugled kod župnika. Ona piše u svom izvještaju, da je još prije zamolila župnika, da ih primi i da bude blag i strpljiv s malom Bernardicom, pa mu je rekla: **»Šteta je, velečasni, što je ne vidite, kad je ona u zanosu.«**

I zbilja ih je župnik primio prijazno i rekao im, da sjednu. Bilo mu je žao, što se je jutros prenaglio. Bernardica je prenijela poruku Gospođe, da se na mjestu, gdje se ona javlja, podigne kapelica. Bernardica je ublažila tu poruku dodajući svoje riječi: **»pa makar ona bila sasvim malena«.** Htjela je tim riječima udobrovoljiti budućeg graditelja veličanstvenog Gospinog svetišta u Lurdu. Župnik je i ovaj put ponovio svoj opravdan zahtjev, da prije svega

želi da sazna njezino ime, a, kad to bude, da će onda pristupiti građenju kapelice, pa je, na veliku radost male Bernardice, nadodao i ove proročanske riječi: **»A ona ne će biti sasvim malena, ne, ona će biti vrlo velika.«** — Tako se sada može reći, da su skromnost i strpljivost svete Bernardice mnogo pridonijele, da je ovo svetište, koje je Gospa tako preporučivala, postalo zaista tako veliko, kao što stvarno i jest. U temeljima svakog velikog pothvata nalaze se žrtve nepoznatih junaka.

Ali s ovim vedrim obećanjem još nije bilo sve svršeno. Jer je župnik još iste večeri postavio jednu novu poteškoću i sebi i maloj Bernardici, tražeći kao znak s neba, da odmah, u ovo zimska doba, procvjeta ružin grm, koji se nalazi pred otvorom u pećini, gdje se javlja divno Viđenje.

Pisci predbacuju župniku Peyramalu [a posebno msgr. Francis Trochu (Troši) u svojoj knjizi o sv. Bernardici] ovu njegovu smionost i dokazuju, da se je on mogao uvjeriti o nadnaravnom karakteru osobe, koja se javlja na Masabjelskoj pećini po izvoru, koji je na njezinu riječ potekao, i po brojnim čudesima i ozdravljenima, koja su se tu već zbila, a o kojima je sav svijet govorio. K tomu, on je već i sam primijetio, da je pojačan duh molitve u župi, da se obraćaju mnogi grešnici i da narod u neočekivanom broju ide na sv. ispovijed i na sv. pričest. On je zaista imao vremena i mogućnosti da se uvjeri, da je ta osoba bliza Bogu, da ona nadilazi ljudsku narav i da se njoj ne smije zapovijedati i joj postavljati svoje uvjete. Pa ipak, kako ćemo uskoro vidjeti, nije mu Gospa to uzela za zlo. Kada joj je Bernardica saopćila župnikovu želju, da procvjeta ružin grm, ona se samo milo nasmiješila, kao da je htjela reći: Ruža otajstvena već tu cvjeta! Ali je ipak Bernardici ponovila svoju poruku: Recite svećenicima, da se ovdje podigne crkva!

Do ostvarenja ove poruke došlo je tek 14. listopada 1862., dan, kada su na Masabjelskoj pećini počeli radovi za izgradnju željene crkve. Ovim radovima prethodilo je službeno crkveno priznanje i odobrenje. Službeno mišljenje crkvene vlasti o pravom značenju lurdskih događaja, to jest, da se je Bezgrešna Djevica Marija zaista tu ukazivala i da je istina sve, što je ona govorila i zahtijevala, potvrdio je crkveni poglavar lurdske biskupije Bertrand-Sévère Laurence (Lorans) svojim svečanim dokumentom od 18. I. 1862., a taj je dokument poznat pod nazivom »Mandement« (mandman). To je najvažniji crkveni dokument za povijest lurdskih događaja.

U članu 3. ovog dokumenta stoji napisano: **»U želji, da udovoljimo više puta ponovljenim zahtjevima presvete Djevice tokom ukazivanja, mi smo odlučili da na zemljištu, gdje se nalazi Špilja, a koje je postalo svojina biskupije u Tarbesu, sagradimo svetište.«**

Ovom pozivu se s velikom radošću odazvalo cijelo svećenstvo i sav narod. Kao što je u obilju tekla čudotvorna voda na Masabjelskoj pećini noseći sa sobom obilja Božjih milosti, tako su u izobilju pristizali na isto mjesto i darovi vjernika u znak zahvalnosti za primljene milosti. Rad se odvijao sretno s blagoslovom Božjim. Iako je teren bio vrlo težak i opasan, nije bilo ni jednog nesretnog slučaja. Radnici su radili i molili. Među njima je bio i otac male Bernardice, a ona mu je na gradilište donosila hranu. Kao plaću primao je 2 franka dnevno. I tako je nad samim mjestom ukazivanja podignuta najprije kripta, a zatim nad njom crkva Bezgrešnog Začeća. Prva sveta misa u kripti je rečena 21. svibnja 1866. Među sakupljenim vjernicima nalazila se je i sv. Bernardica. Posveta crkve je obavljena na Veliku Gospu 1871. Papa Pio IX. obdario je ovu crkvu naslovom »basilica minor«. Zbog sve većeg prirasta hodočasnika sagrađena je na podnožju Masabjelske pećine godine 1889. Bazilika sv. Rožarja, u kojoj ima mjesta za 3000 vjernika. Ali i ona je postala malena za sve veći broj hodočasnika. Zbog toga je sada za proslavu stogodišnjice sagrađena veličanstvena podzemna crkva u čast velikog Pape euharistije, sv. Pija X., kojeg se uspomena mnogo časti u Lurdu. U njoj ima mjesta za 20.000 vjernika. Dan proslave ove velebne crkve određen je na svetkovinu Blagovijesti ove godine (1958), dakle na dan, kada je uzvišena Majka Božja u Lurdu potvrdila nauku o Bezgrešnom Začeću, rekavši: Ja sam Bezgrešno Začeće!

ERNEST URBAIN

Ovo je primjer za rudarske radnike. On nam govori o teškoćama jamskih radnika i o smilovanju Lurdske Gospe prema unesrećenim.

Ernest Urbain je radio u rudniku Horn-et-Wasmesu u Belgiji kao vozač vagoneta.

Bio je u svojoj 35. godini života, kada ga 26. travnja 1924. pri radu zahvati vagonet. Vukao ga je po zemlji kojih 15 metara. Pri prvom liječničkom pregledu mislilo se, da se radi samo o uboju i da ne će biti većih posljedica. Ali su ipak one nastupile. Pri svakom novom pregledu, a bilo ih je šest, otkrivale su se nove poteškoće. I konačno je došlo do toga, da je unesrećeni radnik postao uzet. Uprava rudnika mu podjeljuje punu invalidninu, i penziju i bolesnička kolica sa dva pripitomljena psa, da ga vuku.

Svake godine on polazi u Lurd skupa sa svojim drugovima rudarima iz Belgije. I premda je već devet puta bio u Lurdu, uvijek ga nešto vuče u taj sveti grad. Godine 1931. on polazi tamo po deseti put. Ovo će biti njegovo najsretnije putovanje.

Dne 26. kolovoza, za vrijeme poslijepodnevne procesije sa Presvetim, dok je on mirno ležao u svojim bolesničkim kolicima sjedinjujući se potpuno sa molitvama vjernika prema Isusu, da im povrati zdravlje, najedamput ga nešto izbaci iz njegovih kolica, i on se nađe na zemlji.

Zbunjen, on pokušava da se pridigne, i to mu uspijeva, na njegovo veliko iznenađenje i na njegovu veliku radost. Bio je zdrav.

Ta viša Sila, koja u Lurdu stvara čudesa, bacila je i njega na zemlju, na koljena, pred Isusom u Presv. olt. sakramentu, a kasnije ga pridigla zdrava.

Sretni radnik je odmah nakon procesije otišao u Liječnički ured, da prijavi svoje neobično ozdravljenje.

Liječnici su počeli sa svojim višegodišnjim ispitivanjima. Dr. Dupuis smatra, da je ovo ozdravljenje iznad prirodnih zakona, da ih nadilazi, ali dr. Van Gehuchten zastupa mišljenje, da je ovo jedan traumatološki slučaj.

Budući da među liječnicima nije postignut jednoglasan zaključak u procjeni ovog ozdravljenja, ovaj slučaj je ostao neriješen.

Mišljenja pojedinih liječnika i rasprave u vezi s ovim ozdravljenjem oštampane su u liječničkom časopisu za proučavanje lurdskih ozdravljenja »Bulletin de L'Association Médicale Internationale de Notre-Dame de Lourdes«.

12. dan svibnja

XIV. ukazanje. Da li Bernardica vara sebe i druge?

Srijeda, 3. ožujka, bila je za Bernardicu odlučan dan: to je bio predzadnji dan u nizu onih, koje je tražila Gospođa s Masabjelske pećine, Taj dan je probrala ova mudra Gospođa, da se ponovo, i to po zadnji put, provjeri istinitost i iskrenost male Bernardice i njezinog svjedočanstva. Zato će se i danas ponoviti bolni prizor, koji je Bernardica doživjela 22. veljače, a koji smo mi opisali u razmatranju na dan 7. svibnja. Ali nakon prvog razočaranja doći će nova potvrda, novi dokaz za istinitost.

U srijedu 3. III. pošla je Bernardica u rano jutro do Masabjelske pećine. Tamo je već bilo skupljeno tri tisuće osoba sa željom, da budu svjedoci tih divnih prizora, o kojima se govori nadaleko, i da uživaju pri pogledu na preobraženo lice male i sretne Bernardice. Mnoge od tih osoba su došle još sinoć i provele su svu noć u tom očekivanju. Među njima je bilo i onih, koji nisu vjerovali u istinitost ukazivanja koji su govorili, da Bernardica izmišlja, da zavarava sebe i druge, da je ona pod uplivom halucinacije. Sad im je odlična prilika, da se uvjere, da li Bernardica vara.

Svi oni čekali su s nestrpljivošću, da se na licu Bernardice pojave znakovi zanosa, ushićenja. Bernardica je pred njima; kleči, žarko se moli. I sama očekuje sretni čas viđenja, ali se danas ne javlja onaj sjajni oblak, u čijem se sjaju spuštalo divno Viđenje do ružinog grma. A baš je danas htjela ponovo zamoliti lijepu Gospođu, da joj objavi i kaže svoje ime, jer je to uvjet, da se podigne kapelica. Velečasni Peyramale to traži. A nje nema. Bernardica se ustrajno i žarko moli do kraja. I konačno se uvjerava, da viđenja ne će biti. Žalosna je i razočarana. I pomišlja, da je sama tomu kriva. Upravo onako, kao što piše mudrac u knjizi Priča: »Pravednik sebe prvog optužuje« (Priče, 18, 17).

Bol se očituje ne samo na njezinom licu, nego i na licu njezine majke. Ustale su usred mnoštva okupljenog naroda, koji je došao, da vidi Bernardicu u zanosu. Mjesto u zanosu, vide je sada u žalosti i potištenosti. Došavši kući, oslonila je glavu na krevet i, sva žalosna, s licem u rukama, govorila je: **»Šta sam joj učinila? Možda se na me naljutila!?«**

I narod se razišao žalostan i razočaran.

Oko osam i po sati došao je u kuću obitelji Soubirous njihov rođak André Sajous (Sažu). On je i jutros bio kod Masabjelske pećine i vidio je, kako je Bernardici bilo teško i žao, što nije vidjela Gospe, pa joj reče, da će je ponovo pratiti, ako želi, jer da sada tamo nema više svijeta. I zbilja Bernardica osjeti u svom srcu milinu poziva, da dođe. Pošli su zaobilaznim putem, da ne budu viđeni. Kratko vrijeme nakon početka molitve zasja se lice male Bernardice divnim sjajem. To je bio znak, da ona sada gleda Viđenje. Tokom ovog ukazanja objasnila je Gospa Bernardici, zašto je malo prije nije vidila, i rekla joj je ovo: **»Jutros me niste vidjeli, jer je bilo osoba, koje su željele gledati vaše vladanje u mojoj prisutnosti, a te osobe nisu bile toga dostojne: one su provele noć u špilji i nju su obeščastili.«**

U jučerašnjem razmatranju smo rekli, da se odraz sjaja s lica Nebeske Kraljice odražavao na licu njezine odabranice i da su prisutni vjernici bili oduševljeni tim pogledom. Ta je milost bila uskraćena danas, jer su neki od njh obeščastili špilju svojim nečasnim i grešnim vladanjem. Ovu opomenu imaju na pameti i sadašnji hodočasnici, i svaki nastoji da se što bolje i pristojnije vlada na tom svetom mjestu, i boji se, da ne bi svojim nedoličnim vladanjem uvrijedio svakog poštovanja dostojnu Kraljicu, čiju prisutnost svi živo osjećaju. Zato u Lurdu nikad nema nikakvih nereda. To je u katoličkom svijetu najveće, najposjećenije, a u isti mah i najidealnije i najuređenije prošteništе.

Sretna zbog ovog viđenja, Bernardica je odmah zatim otišla do župnika, da mu rekne, da je izvršila njegovu poruku u vezi s imenom i s njegovim zahtjevom, da procvjeta ružin grm. **»Ona se smiješila, kad sam joj rekla, da vi tražite kakvo čudo od nje. Ja sam joj rekla, da vi želite, da procvijeta ružin grm. Ona se je ponovo nasmiješila. Ali ona nadalje traži, da se podigne kapelica.«** To su bile riječi male Bernardice. Župnik je upita: **»Imaš li novaca, da se ona sagradi?«**

— Ne, velečasni, — odgovori ona prostodušno.

— Nemam ni ja. Reci Gospođi, da ti dadne!

Na te riječi Bernardica se lijepo nakloni i vrati se kući.

U gradu su kolale protuslovne vijesti. Jedni su govorili, da Bernardica danas nije vidjela, a drugima je već bilo poznato, da je vidjela.

Sada je vrijeme da iznesemo, šta se je o tom mislilo: da li Bernardica vara ili ne. Ili je možda i sama prevarena. O tom je već jučer (2. III.) pisao policijski činovnik Jacomet svome šefu, poglavaru ili prefektu okruga (departmana) Gornjih Pirineja, a koji boravi u gradu Tarbesu (Tarb); on se zove Oskar Massy. On mu piše o svom strahu i brigama zbog silnog mnoštva svijeta, koje se sprema da dođe u Lurd 4. III., na zadnji dan ukazanja. S obzirom na Bernardicu on mu piše: **»Proučavao sam to dijete, ali ne na licu mjesta, jasno je, jer tamo nisam nikad išao. Postoje dvije mogućnosti, i još ne znam na koju bi se stranu odlučio: ili ta djevojčica izvodi neku vrstu komedije pod nečijim uplivom ili je sama pod uplivom halucinacije. Ako se radi o prvom slučaju, u interesu je javnog poretka da se stane na kraj takvom postupku. Ako se pak radi o drugom slučaju, tada bi trebalo pozvati stručnjake, da ispitaju Bernardicu, kad bude u jednom od ovih časova halucinacije.«**

Iz pisma, koje je 3. III. uputio baron Massy lurdskom gradonačelniku Anzelmu Lacadéu (Lakade) u vezi sa silnim narodom, koji se sprema da dođe na zadnje ukazanje, vidi se, da je njegovo mišljenje bilo za halucinaciju.

»Da bi se razuvjerio narod, koji je kao zbilju primio halucinacije te djevojčice, bilo bi dobro, da Špilja bude pod naročitom paskom ove noći i da netko iz općinskog odbora i policijski komesar budu sutradan na licu mjesta, tako da ne izgube s vida djevojčice i da nastoje ispravno shvatiti njezin postupak.« To je jedna od mjera, koje je on poduzeo za dan XV. ukazanja.

Istu misao o halucinacijama Bernardičinim prenosi baron Massy i svom šefu u Pariz, ministru nastave i bogoštovlja, Roulandu (Rulanu), u svom pismu od 12. III. Evo njegovih riječi u vezi s Bernardicom:

»Gospodine ministre, osobe, koje su povjerovale riječima mlade djevojke, sada priznaju, da su bile prevarene njezinim halucinacijama. Opće je mišljenje, da ona sa svoje strane nije imala nakane, da vara, jer je, iako siromašna, otklonila svaki novčani dar, koji joj je bio ponuđen.«

O događajima u Lurdu i o maloj Bernardici Soubirous raspravljaju u Parizu ministri među sobom. Svima je čudno, što je to, što se zbiva u tom gradiću na podnožju Pirineja. U isto vrijeme ministar pravosuđa, Delengle, piše vrhovnom državnom tužiocu Falconnetu (Falkoneu) u Tarbesu, da je trebalo bolje paziti na Bernardicu i voditi veći nadzor nad njezinim »tobožnjim viđenjima«.

I upravo na blagdan Blagovijesti, kada je Lurdska Gospa konačno objavila svoje divno ime i tim zauvijek proslavila Lurd i

svoju vjernu odabranicu, baron Massy naređuje lurdskom gradonačelniku, da ispita, da li je Bernardica luda i je li potrebno, da je smjesti u odgovarajuću bolnicu.

Načelnik sastavlja liječničku komisiju, ali i upozorava svoga šefa, da bi bilo vrlo opasno zatvoriti Bernardicu u bolnicu za duševne bolesti, jer bi ta mjera izazvala narod, koji nju visoko poštuje.

Trojica liječnika: V. Lacrampe, P. Peyrus i Balencie obavili su 27. ožujka liječnički pregled nad malom Bernardicom Soubirous.

U svom opširnom izvještaju oni pišu najprije o zdravlju Bernardice uopće, a zatim o uzrocima njezinih viđenja kod Masabjel-

Kip »Zdravlje bolesnih«
Marija pruža pomoć bolesnicima. Kip se nalazi pred liječničkim uredom.

ske pećine. Oni priznaju i kažu, da nisu bili kod te pećine i da nisu prisustvovali ni jednom od viđenja, kada Bernardica u zanosu i ushićenju gleda i razgovara s nekim tajanstvenim bićem, koje ostaje nevidljivo za druge prisutne osobe. Njihovo je mišljenje, da se sva ta viđenja osnivaju na nekoj igri svijetla u toj špilji, i na Bernardičnoj vrlo osjetljivoj naravi: ona je najprije nešto vidjela, a kasnije je to postala halucinacija i konačno ushićenje i zanos. **»Ništa ne pokazuje, da bi se Bernardica htjela nametnuti publici«,** izjavljuju oni njoj u prilog i zaključuju, da njezina bolest nije takve naravi, da bi bilo potrebno ići u bolnicu. Potrebno je samo mira i odmora, i da prestane misliti i govoriti o tim čudnim stvarima.

Lurdski gradonačelnik je odmah sutradan, 1. IV., poslao ovaj izvještaj prefektu u Tarbes s popratnim pismom, da u Lurdu vlada,

red, i da se narod u velikom broju pred Masabjelskom pećinom okuplja te da se s mnogo žara Bogu moli. I on je mišljenja, da ne treba poduzimati nikakvih mjera, dok vlada ovako dobar mir. 7. travnja šalje prefekt ovaj izvještaj tarbrskom biskupu s molbom, da on sa svoje strane poduzime mjere, da bi se stalo na kraj svemu tomu, što se zbiva u Lurdu, jer da je to u interesu same vjere. U svom pismu od 11. IV. biskup obavješćuje prefekta, da je pisao lurdskom župniku, da on i njegovi duhovni pomoćnici nastoje spriječiti Bernardicu, da ne ide više do Masabjelske pećine, te se tako pomogne građanskim vlastima pri čuvanju mira. U istom pismu on odobrava postupak liječnika, ali ipak ističe, da ga neki posebni razlozi navode na misao, da bi ova ukazivanja mogla imati nadnaravni značaj. Na tu misao su ga potakla pisma lurdskog župnika, iz kojih izilazi, da je tokom korizme ove jubilarne, 1858. godine gotovo sva župa pristupila na korizmenu ispovijed i pričest, da je bilo mnogo obraćenja teških grešnika. To su bili očiti dokazi, da su oni primili srcu, kao istinu, poruku, koju je Bernardica primila iz usta Gospođe, za koju su držali, da je Majka Božja, Utočište grešnika. Zato se ubuduće ne smije na ta viđenja i razgovore gledati s omalovažavanjem i nepovjerenjem.

Sad smo došli do časa, kada se razabiru dva različita mišljenja i tumačenja onih viđenja, koje proživljuje Bernardica pred Masabjelskom pećinom. Za jedne su to samo halucinacije, za druge su to stvarnosti.

Kakva je razlika između halucinacija i stvarnosti? Šta su halucinacije?

Halucinacije su, kad netko tvrdi, da vidi, čega stvarno nema, ili da čuje ondje, gdje vlada potpuna tišina. To su, dakle, obmane.

Halucinacija je grčka riječ i znači: slika u mislima bez veze s predmetom. Takove se slike rađaju kod osoba slabijih živaca: bilo da su im živci po naravi razdražljivi, ili da su premoreni, ili na neki način zatrovani. U tom stanju je razum paraliziran, a isto i volja. Slike, koje bolesnik vidi, nejasne su, maglovite. Ta osoba reproducira slike i riječi, koje već u njoj postoje, i ne stvara ništa novo. Po svojoj naravi takove su osobe zlovoljne, nepokorne, ohole, sebične, neposlušne, nepodnošljive. Ta bolest konačno vodi ludilu.

Kod Bernardice Soubirous je duševno stanje potpuno drugačije: ona tokom viđenja vrši kretanje, radi, govori, a sve su te radnje u logičnoj vezi. Njezine su slike jasne, bistre; ona točno opisuje Gospu: njezino odijelo, njezino držanje. Bernardica zna i kaže, da će se Gospa javiti 15 puta, a to je nemoguće kod halucinacije. Bernardica je vesela, hrabra, odvažna, poslušna, nesebična, svima

mila. Ona je te odlike uščuvala sve do svoje smrti. Njezin se um pravilno razvijao prema razvoju dobi. Ona nije nikad pokazivala kakvih tragova duševnih bolesti.

Ova tvrdnja je naročito potvrđena povodom uvredljivog članka koji dr. Voisin (Voazen), glasoviti stručnjak za duševne bolesti, objavio u liječničkom časopisu »Union médicale« 27. VI. 1872., dakle, 14 godina nakon ukazivanja. On je u tom članku tvrdio, da djetinji mozak ne može podnijeti ono, što je Bernardica proživjela tokom ukazivanja, a da ne prsne. Zbog toga on zaključuje, da je smještena u samostan kao luda. Tada je biskup iz Neversa (Never), iz grada, u kojemu se nalazila Bernardica u samostanu, pozvao dra Voisina, da dođe u Nevers i da se uvjeri o protivnom. U isto je vrijeme Louis Artus, pisac, ponudio dru Voisinu 10 tisuća franaka, ako uspije dokazati ono, što je nepravedno naveo. Dr. Voisin se ušutio: niti je više pisao, niti je u Nevers dolazio, a nije otišao ni po novac. S tim u vezi obraćali su se mnogi liječnici svome kolegi u Nevers, da ih obavijesti o pravom stanju Bernardce. Dr. Robert Sain-Cur (Sen Sir) je dao izjavu: Sestra Marija Bernarda je malena, slabašna tijela, ima 27 godina. Naravi tihe i blage. Njeguje svoje bolesnike s velikom razboritošću i ništa ne propušta od propisa. Zato uživa velik ugled, i s moje strane veliko pouzdanje. Čovjek bi za ovu mladu sestru rekao sve prije, samo ne, da je luda. Štaviše: njezina tiha, priprosta i blaga narav ne pokazuje ni najmanje sklonosti na takvo što.

Nakon dugog čekanja, da se dr. Voisin javi, uputio mu je Artus preko štampe ovu opomenu, koja se i danas može mnogima uputiti: **»Dopustite mi, gospodine, da napokon učinim jednu primjedbu, koja se tiče svih onih, koji kao i vi, bilo riječju ili perom, imaju čast govoriti javnosti. Svaki čovjek, koji u ovakim okolnostima tvrdi ili niječe tako znamenite događaje, a da ih prije nije ispitao ili proučio, čini socijalni zločin, jer zavodi i vara savjest onih bezbrojnih društvenih slojeva, koji nemaju vremena ni sposobnosti, da sami povedu takvu istragu, i koji se u svom neznanju oslanjaju na one, koji si smatraju za dužnost da ih poučavaju.«**

Ovi zanimljivi podaci nalaze se u knjizi »Lurd«, koju su s francuskog jezika preveli i izdali kapucini na Rijeci 1908. godine.

HENRI MIEUZET

Govor je o jednom dječaku, — Henri Mieuzet — koji je bolovao od svog rođenja, 22. svibnja 1920., u Briellesu u Francuskoj.

Tek nekoliko mjeseci nakon što se rodilo dijete, napale su ga različite bolesti jedna za drugom i nisu ga puštale kroz 6 godina.

U sedmoj godini života on je postigao rast od 118 centimetara, a bio je težak samo 14 i po kila; on je bio kao suha grana.

Od različitih bolesti, koje je Henrik prepatio, treba naročito istaknuti tešku bolest probavnih organa, za koju su liječnici mislili, da je na tuberkuloznoj bazi.

Ne znajući više, šta će sa svojim djetetom, odluče jadni roditelji da ga povedu u Lurd, nadajući se, da će Majka Božja biti milostiva njihovom djetetu.

U Lurd su stigli 19. kolovoza 1927. Tu su prisustvovali obredima i molitvama za bolesnike, nosili su malog u čudotvornu vodu, čvrsto se nadali ozdravljenju i žarko se molili.

Njihove nade zasad nisu se ostvarile.

Na povratku kući iz Lurda majka gorko plače na željezničkoj stanici, jer eto i ova posljednja nada nije ostvarena.

Zaista ima slučajeva tako bolnih, kada majčino srce treba da bude tvrđe od kamena.

Ima slučajeva tako beznadnih...; a ipak se čovjek mora nečemu nadati, pa i onda, kada ne zna, čemu bi se nadao.

O tomu je pisao sv. Pavao apostol Rimljanima u poglavlju 4.

S takvom nadom uđe žalosna majka u vlak i krene kući.

Običaj je hodočasnika da odmah, nakon što su pjesmom pozdravili Lurdsku Gospu na odlasku, započnu sa molitvom krunice.

Dok su još bili u molitvi, pronese se vagonima vijest, da je ozdravila jedna mala djevojčica zvana Saget, koja je bolovala od Potove bolesti. Po završetku molitve pođoše mnogi, da vide malu sretnu ozdravljenicu.

Henri, do sada nepomičan na svojoj postelji, podiže se i reče:

— **»Hoću i ja.«**

Majka se zbuni, pođe u isti mah i plakati i smijati se.

Pozove upraviteljicu vagona, gospođu Vanjaus. A ona, već iskusna u takvim slučajevima, reče malom: **»Pa dobro. Hajde!«**

Dijete se podiže, ustane — i u taj čas postane zdravim.

Kad se ovo dvoje sretne djece sastalo, srdačno se zagrliše.

Henri otada više nije osjećao prijašnjih bolesti.

Po povratku kući stupio je u osnovnu školu, a kasnije je otišao u gimnaziju pa zatim u bogosloviju. Nakon bogoslovnih nauka ređen je za svećenika i sada služi u renskoj biskupiji kao Gospin misionar.

13. dan svibnja

Da li je Bernardica iskrena ili je podgovorena?

O tom, što govore liječnici o Bernardici i njezinim viđenjima, važno je spomenuti, da je sam dr. Balencie, koji je 31. ožujka 1858. potpisao izvještaj, o kojem smo jučer govorili, izjavio kasnije (1878) ovo: **»Mi nismo nikada posumnjali, da Bernardica vara. Stoga smo bili iznenađeni, kad smo u obzir uzeli cijeli tok njezinih viđenja, a ne samo jedno viđenje. Tada smo opazili, da je teško usvojiti mišljenje o halucinaciji, ako se uzme u obzir međusobna povezanost, a u isti mah i različnost pojava, koje su se zbile pri raznim ukazivanjima. Mi nismo mogli shvatiti, zašto ista osoba, na istom mjestu, pod istim okolnostima nije u stanju da vidi ono isto dvaput ili triput, što je vidjela toliko puta.«**

Ova izjava dra. Balencia poprima to veću vrijednost i značenje, kad je povežemo s pismom, koje je načelnik Lurda Anzelmo Lacadé uputio 20. IV. 1858. pokrajinskom poglavaru Oskaru Massyju, a u kojem ga obavješćuje, da je Masabjelska pećina ispitana i da se u njoj ne vidi nikakvo svijetlo. A vidjeli smo, da su liječnici dokazivali svoju tvrdnju upravo na pretpostavci, da se tu vidi neko svjetlo i da je njegov odsjev utjecao na osjetljivu narav Bernardičinu; to su tvrdili, a da nisu bili ni kod Pećine ni kod ukazivanja.

Iz ovoga vidimo, da su liječnici naslućivali kod Bernardice nešto tajanstveno - prisutnost nadnaravnog svijeta - ali da su se ipak odlučili za halucinaciju.

Zato se ne ćemo čuditi, da pisac članka u novinama **»Ere impériale«** 6. III. 1858. bez razloga i samovoljno piše: **»Ovo je dijete, jednostavno, padavičavo«,** ne navodeći u tu svrhu nikakav dokaz. Ovu pretpostavku o padavici pobio je dr. Dozous, promatrajući Bernardicu 21. II., jer piše, da je Bernardica uščuvala slobodu svojih kretnji i tokom ushićenja, ekstaze, a to nije moguće kod onih, koji boluju od padavice.

Nakon što smo vidjeli, da zdravlje Bernardičino nije razlog njezinim viđenjima, pogledajmo, da nije ona nagovorena od koga: mo-

žda od svoje rodbine ili od svećenika. Javni tužilac iz Lurda Dutour zastupa mišljenje, da je ona nagovorena, i u svom pismu od 14. IV. uvjerava svoga šefa, vrhovnog tužioca u gradu Pauu (Pou), da će, po svoj prilici, otkriti tajni motiv ili one osobe, koje iz potaje nagovaraju Bernnardicu na tu opasnu igru s javnim mnijenjem, s javnim redom.

Isto mišljenje je zastupao i policijski komesar u Lurdu Jacomet (Žakome). On je već 21. veljače na preslušavanju upozorio na opasnost, kojoj se izlaže, ako se ustanovi i dokaže, da prima novac ona ili tko od njezine obitelji. Bernardica mu je mirno odgovorila, da ona ne očekuje nikakve materijalne koristi od svih viđenja: **»Ne očekujem nikakvu korist u ovom životu.«** To je dobro rekla, jer je mjesto koristi i slave očekuje niz višegodišnjih ponižavanja.

Policijski komesar Jacomet je postavio oko njezine osobe i oko njezine kuće čvrstu policijsku mrežu sa zadatkom, da budno pazi ne samo na nju, nego i na druge članove obitelji Soubirous. Iz izvještaja, koji je dao policijski agent Simon - Filip Viron pod zakletvom prigodom procesa za kanonizaciju sv. Bernardice, vidimo, da je on bio zadužen da stalno prati Bernardicu i da je svoju službu vršio vjerno punih 8 godina.

Svima je naime ljudima poznato, koliku moć ima novac u ljudskom društvu; da je to jedna od najvećih sila pokretnica.

Poznato je i to, da su se samozvani vidioci kompromitirali i odali tim, što su primali novac.

Očekivalo se, da i Bernardica upadne u tu zlatnu mrežu.

— Dat ćemo vam novaca, — rekli su židovski svećenici rimskim vojnicima, koji su čuvali grob Isusov, — i vi recite: »Učenici njegovi dođoše noću i ukradoše ga, dok smo mi spavali.« I dali su vojnicima mnogo novaca. Oni su uzeli novac i učinili, kako im je bilo rečeno. (Mat., 28, 15).

Hoće li ovako učiniti i Gospina odabranica, mala, siromašna Bernardica?

Kao odgovor donosimo pismene dokumente nadležnih državnih vlasti, koje su o tom vršile strogi nadzor.

Javni tužilac iz Lurda Dutour piše 1. III. svome šefu Falconnetu (Falkoneu): **»Nije izgledao, a ni danas pače ne izgleda, da je Bernardica Soubirous lično pokazivala ikakvu nadu, da izvuče kakvu materijalnu korist zbog nadnaravne milosti, koja joj je, po njezinom govoru, ukazana. Njezini roditelji nisu baš bez svake sumnje: ako se uporedi ono, što su prije radili sa sadašnjim postupkom, može se spravom pretpostaviti, da razlozi, kojih se oni drže, nisu potpuno čisti od ljudskog interesa.«**

4. III., nakon XV. ukazanja, mnogo je svijeta dopratilo Bernardicu do njezina stana. Žandari su zaposjeli kuće i sve prilaze pod izlikom, da uščuvaju namještaj u kući, da ga svijet ne raznese kao uspomenu na malu **»sveticu«**, kako su već tada nazivali mali Bernardicu, ali i s tim, da paze, da li će njezini roditelji štogod primati, jer se je bila pronijela vijest, da svaki ulaznik plaća po 15 santima. Žandarmerijski narednik D'Agla piše: **»Nikada nisam ustanovio, da je Bernardica ili njezina obitelj primala novaca.«** Policijski komesar Jacomet izvješćuje o tom pokrajinskog poglavara Oskara Massyja ovako: **»Bila se je pronijela vijest, da njezini roditelji traže po 15 santima od onog, tko želi vidjeti Bernardicu. Dosad nam nije bilo moguće to ustanoviti. Mi neprekidno vršimo nadzor u tom smjeru.«**

Ovako obaviješten sa sigurne strane, mogao je baron Massy 12. III. pisati ministru nastave i bogoštovlja Roulandu (Rulanu): **»Misli se, da stvarno nije bilo prijevare s njezine strane u vezi s novcem, jer je ona, iako siromašna, odbila sve novčane ponude, koje su joj učinjene.«** Istu misao i gotovo istim riječima on će ponoviti i u svom pismu od 18. III. istom ministru: **»Izgleda, da se ne može govoriti o novčanim prijevarama. Iako vrlo siromašna, djevojčica je odbila sve darove, koji su joj bili ponuđeni.«**

Vrhovni tužilac piše 15. III. baronu Massyju ove značajne riječi: **»Ova je djevojčica stalno ostala bez ikakve brige za novac; ona ne samo da ne moli za novac, pomoć ili darove, nego, naprotiv, ona sve to uvijek odbija.«** To isto potvrđuje i šef policije iz Cautoretsa (Koter) Cazeaux (Kazo) u svom pismu baronu Massyju od 22. V. Njega je pokrajinski poglavar upozorio, da budno pazi na Bernardicu za vrijeme njezinog boravka u Cauteretsu, a on mu odgovara između ostalog i ovo: **»Dolazili su joj mnogi bolesnici, da ih ozdravi, i nudili joj darove, ali je ona odbila svaku nagradu.«**

I tako je ostalo stalno. Ni Bernardica, niti itko od njezine obitelji nije htio da išta primi uime kakve nagrade ili pomoći, a naročito ne novac. Njena rođakinja Jeanne Védère priča, kako je neki svećenik pružio Bernardici dosta novca govoreći: **»Ja znam, da su vaši roditelji siromašni, uzmite to zbog njih. — Hvala vam, rekla je Bernardica, moji roditelji mogu raditi.«** Zato je s pravom njezina majka rekla: **»Živjeli bismo u obilju, da je moja kćerka htjela primiti hrpe novca, koji su joj često puta na silu pokušavali utrpati u ruke.«** Tako je govorio i njezin rođak Andre Sajoux (Sažu): **»Da mi nije Bernardica branila, da išta primim, bio bih jedan od najbogatijih ljudi u Lurdu«.**

U dokumentima su zapisane razne dirljive zgode, iz kojih se vidi, s kolikom je svetačkom čvrstoćom ovo dijete branilo svoju čast

i svetost povjerene službe. Njoj je, bez sumnje, bilo saopćeno, da je strogi zahtjev Crkve, da ruke Božjih odabranika moraju biti čiste od primanja novca. Te je pouke, bez sumnje, dobila od one, koja joj je za sve njezine žrtve i odricanja obećala divnu i neprolaznu nagradu: **»Učinit ću vas sretnom, ali ne na ovom svijetu, nego na drugom.«**

Ova savršena nesebičnost je čvrst moralni dokaz za istinitost njezinih viđenja i njezinog poslanstva.

Bernardica je svjedočila i riječima i divnim primjerom, a isto tako i njezina obitelj; ovi veliki siromasi, premda vrlo potrebni tuđe pomoći, ostali su nepodmitljivi i do skrajnjih granica nesebični. Povijest lurdskih događaja im odaje veliko priznanje.

A sad ćemo pogledati, kakav je bio stav svećenika u Lurdu prema Bernardici i njezinim viđenjima.

Iz dosadašnjega opisivanja mogli smo uočiti, da je taj stav bio oštar i strog.

»Tebi nisu potrebni svećenici«, rekao joj je župnik Peyramale 2. III., kad ga je došla zamoliti za kapelicu i procesiju.

U tim se riječima jasno vidi, da župnik, a s njim i njegovi kapelani po njegovoj naredbi, ne želi imati nikakve veze s tim ukazivanjima na Masabjelskoj pećini.

Na to su ih poticali mnogi i važni razlozi. Zato je župnik više puta ponavljao svoju zabranu: **»Ne idimo tamo, jer će se reći, da mi nagovaramo Bernardicu!«**

I zbilja se je sumnjalo, mislilo i govorkalo, da svećenstvo podržava i nagovara Bernardicu. A javni tužilac Dutour i policijski komesar Jacomet su budno i vješto pazili na tu okolnost. Žandarmerijski starješina piše u svojoj knjizi uspomena: **»Mnoge su osobe pokušavale da od nje izmame priznanje, da je nagovorena; Bernardica je o tom uvijek samo šutjela.«**

Dokumenti, do kojih smo došli, govore nam, da se je svećenstvo u Lurdu držalo na visini.

Kotarski predstojnik Duboé piše pokrajinskom poglavaru Massyju i javlja: **»Moram na ovom mjestu odati priznanje svećenstvu u Lurdu. Ono je dalo dokaza mudrosti i povučenosti, kojoj su ostali vjerni sve dosada.« Pismo je pisano 5. III. 1858.**

Isto pohvalno svjedočanstvo o župniku Peyramalu imamo i od javnog tužioca iz Lurda Dutoura. U svom izvještaju vrhovnom tužiocu od 2. IV. on piše: **»Njegovo držanje uopće tokom ovih zbivanja, o kojima je riječ, a koja je on bez sumnje brižno pratio, bilo je, kako se je moglo i očekivati, nadahnuto vrlo velikom mudrosti.«**

Pokrajinski poglavar Oskar Massy i vrhovni tužilac Falconnet obavijestili su svoje ministre u Parizu: Roulanda, ministra nastave i bogoštovlja, i Delangla, ministra unutrašnjih djela, o čudnim zbivanjima u Lurdu.

Ministar Rouland savjetuje Massyju, da se u svom postupku obrati za pomoć i saradnju crkvenih vlasti. 7. IV. pokrajinski poglavar piše tarbskom biskupu (u čijoj se biskupiji nalazi Lurd) ovo pismo: **»Preuzvišeni, imam čast da Vam saopćim ovaj brzojav ministra nastave i bogoštovlja. Vi ćete biti sporazumni s tim, o tom ne sumnjam, da je potrebno, da se okonča ono, što se zbiva u Lurdu, i zato vas, kako smo se sporazumjeli, molim, da budete ljubazni i da upotrebite ugled crkvene vlasti, da bez trzavica prestane to stanje, koje može škoditi ugledu vjere.«**

Biskup je odmah pisao u Lurd svojim svećenicima i o tom je obavijestio pokrajinskog poglavara svojim pismom od 11. IV. ovim riječima: **»Pisao sam župniku u Lurd, da on i njegovi kapelani upotrebe sva sredstva, koja su im na raspolaganju, da spriječi djevojčicu, da ne ide do Špilje, ne bi li tako spriječili prisilne mjere, koje državna vlast ima nakanu primijeniti, da bi postigla taj cilj. Ja sam naredio župniku, da odmah, čim dobije moje pismo, sazove svoje kapelane i da im saopći i kaže, kako se trebaju vladati u ovoj osjetljivoj stvari.«**

Odmah po prijemu biskupova pisma župnik je učinio, kako mu je svjetovao njegov crkveni starješina, pa mu odgovara 9. IV.: **»Potrebno je, da naše vladanje bude uzorno, da nam se ne mogne ništa predbaciti.«** To je savjet, koji je on uputio svojim kapelanima. Oni su se i držali toga savjeta i prije, tako da je još 12. III. pokrajinski poglavar mogao napisati svome ministru nastave i bogoštovlja ove riječi: **»Svećenstvo biskupije zaslužuje ovo priznanje, što je u ovim okolnostima dalo dokaz velike mudrosti i povučenosti. Ono se je držalo po strani potpuno. Nijedan svećenik iz Lurda nije bio primijećen ni kod Špilje ni među narodom. Kada se u Lurdu tražilo, da bude procesija, župnik se tomu opro: sada može biti ponosan na svoje vladanje.«**

Istu ocjenu o svojim svećenicima u Lurdu dao je istom ministru i tarbski biskup u svom izvještaju od 7. VIII. 1858: **»Svećenstvo grada Lurda pokazalo je divnu suzdržljivost u vezi sa događajima oko Masabjelske pećine. Nijedan od njih nije nikada otišao do Pećine, da ne bi na taj način poticao hodočašća. Oni su potpomagali sve mjere, koje je preduzimala državna vlast.«**

Ova povučenost i potpuna suzdržljivost bila je donekle na štetu samom svećenstvu, kako se vidi iz pisma, koje je lurdski župnik

uputio 18. VI. Ministru nastave i bogoštovlja: **»Cijeli je grad bio svjedokom ukazivanja osim nas svećenika, koji do dana današnjega još nismo vidjeli Špilje koja tako živo zanima javno mnijenje. Ova povućenost je bila opsluživana, mogu reći, do krajnjih granica tako, da nam sad stanovništvo Lurda s pravom predbacuje, da smo se povukli u skrajnju i najveću šutnju. Zaista, mi nismo ni javno ni privatno ništa govorili o tom, što se zbiva kod Pećine; štaviše, mi nismo dopuštali da se tamo ide, ako nas je tko molio za dopuštenje. Pa ipak nas se optuživalo. Ali iz same vrste optužbi može se ustanoviti, da nisu točne, a to može potvrditi i javnost. Ovo vam pišem, da mognete ocijeniti moj postupak.«**

Povijest je pohvalnim riječima iz usta najuglednijih svjedoka odala priznanje ovom velikom i požrtvovnom borcu za slavu Lurdske Gospe. Na njegovom, naime, nadgrobnom spomeniku stoje uklesane riječi, koje mu je uputio Papa Pio IX.: **»Vi ste se sav žrtvovali, da se podigne hram Majci Božjoj«**; te su riječi s lijeve strane. S desne strane uklesane su riječi, koje je napisala sv. Bernardica: **»Samo pomisao, da u nebu imamo jednog zaštitnika više, u stanju je da ublaži našu veliku bol.«** S tim je riječima ona primila vijest o njegovoj svetoj smrti na blagdan Male Gospe 1877.

Nad grobom ovog graditelja velebne bazilike Bezgrešnog Začeća čitaju se i ove riječi psalmiste: **»Gospodine, ljubio sam sjaj kuće Tvoje i izgarao sam za nju.«**

DOKTOR ALEXSIS CARREL (1873—1944)

Ime ovoga francuskog fiziologa i biologa je mnogima poznato po njegovoj knjizi **»Čovjek — nepoznanica«**, koja je prevedena na naš jezik 1941. godine. Njegova knjiga **»Put u Lurd«** još nije prevedena. U njoj on opisuje svoje obraćanje. On je po rođenju katolik, i sam piše: **»Početka sam bio iskreni katolik, ali sam kasnije postao stoik, pa kantovac, a onda sam pao u apsilutni skepticizom i diletantizam, — I uvijek sam bivao nesretniji.«** — Naročito nije mogao vjerovati da su moguća čudesna ozdravljenja, o kojima se govorilo. On je u školi naučio, da su prirodni zakoni vječni i nepromjenljivi, ali mu nije rečeno, da postoji i Gospodar tih zakona, komu se oni moraju pokoravati. Međutim, čovjek, makar on govorio, da je bezvjerac, ipak sluti da postoji neka viša Sila, jer je teško razumnom biću shvatiti, da je sve ovo nastalo slučajno. Zato Carrel i piše: **»Kad bih vidio, da pred mojim očima zarašćuje kakva rana, — to jest kad bih vidio dokaze nadnaravnih sila — ili bih poludio ili bih povjerovao.«**

Doktor Carrel polazi u Lurd, da se lično uvjeri, da li postoje čudesna ozdravljenja. Tu mu je Providnost stavila pred oči ozdravljenje na smrt teško bolesne djevojke, Marije Ferrand, koja je bolovala od tuberkulozne upale trbušne marame. Dr. Carrel je na svoje oči vidio, kako nestaje otoka, kako se vraća boja u njezino blijedo lice i svježina u njezine oči. Njemu prvome djevojka govori: **»Ozdravila sam.«** Dr.

Carrel je sav zbunjen pred tim veličanstvenim prizorom Božje dobrote i svemoći: ostvareno je ono, što je njemu izgledalo nemoguće.

»Šta sad?« pita se on. »Ako je čudo, treba priznati Natprirodnu Moć, a ja o njoj ne znam ništa.«

»Vjerovati nije laka stvar«, priznaje on. »Teško je dokazati, da Bog postoji, ali je isto tako nemoguće i nijekati ga.«

Naročito poslije tako uvjerljivih činjenica, kao što je ozdravljenje Marije Ferrand.

Tada se Dr. Carrel ovom žarkom molitvom obraća Lurdskoj Gospi:

»Preslatka Djevice, ti pomoćnice nesretnih, koji se obraćaju tebi, zaštiti me! Vjerujem u te! Ti si sjajnim čudom htjela odgovoriti na moju sumnju, a ja ga sada ne mogu razumjeti i još uvijek sumnjam. Ipak ja imam živu želju i čeznem za tim, da mognem vjerovati; da mognem vjerovati čvrsto, slijepo, bez diskusije, bez kritike!«

Molitva je bila uslišana, i Dr. Carrel se je vratio iz Lurda obraćen, preporođen, sretan, jak, spreman na žrtve. On svoju vjeru javno priznaje: **»Vjerujem sve, što naučava Rimokatolička crkva, i u tomu ne nalazim nikakve poteškoće, jer u istinama Crkve ne nailazim ni na kakvo protivljenje sa sigurnim činjenicama znanosti.«**

Dr. Carrel trpi zbog svoje vjere i prisiljen je da napusti svoju službu i svoju domovinu. Odlazi u Ameriku. Tu izlazi na glas svjetskog učenjaka. Godine 1913. podijeljena mu je Nobelova nagrada za medicinu.

Ostao je vjeran svojoj vjeri i umro je 1944. opremljen sa svetim sakramentima umirućih.

14. dan svibnja

XV. i XVI. ukazanje

4. III. završavalo se obećanje Bernardice, da će na poziv one tajanstvene Gospođe s Masabjelske pećine kroz 15 dana tamo dolaziti. Po gradu Lurdu i po okolici pronijela se nadaleko vijest, da će toga dana sav narod vidjeti tu Gospođu, da će procvjetati ružin grm, kako je to tražio lurdski župnik, i da će ona objaviti svoje ime, i svoje želje i opomene. Mnogi su se bojali toga dana, jer su mislili, da će ih toga dana stići neka velika nesreća i kazna. Stanje je bilo vrlo napeto. Zato su mjesne i pokrajinske državne vlasti poduzele sve mjere opreza, sigurnosti i nadzora, da ne dođe do nereda i da se po mogućnosti otkrije ili varka ili istina. Kotarski predstojnik Dubòè iz Argelèsa (Arželo) piše u svom dopisu od 2. III. pokrajinskom poglavaru, da će se sporazumjeti sa javnim tužiocem u Lurdu o tom, da se stane na kraj tim prizorima i kako da se uščuva red i mir. U istom smislu pisao mu je istog dana i policijski komesar Jacomet. Njega zabrinjuje strmenita pećina i brza rijeka Gava, koja ispred nje protječe, a tu će se skupiti tisuće svijeta, jer, **»ako samo jedan kamen padne,« piše on, »moglo bi doći do velikih nesreća«.** Nadalje on piše, kako o svemu izvješćuje gradonačelnika i javnog tužioca. Žandarmerijski starješina iz Argelèsa Bourriots (Burio) javlja pokrajinskom poglavaru, da će poslati 4 svoje brigade, da budu na pomoć mjesnim vlastima pri čuvanju reda toga dana. Ovako informiran sa tri strane, pokrajinski poglavar Oskar Massy javio je 3. III. lurdskom gradonačelniku, kakve naročito mjere treba poduzeti, da se otkrije varka, ako je ima, da se uščuva red i sigurnost. Između ostalog on piše: **»Da bi se razuvjerio narod, koji je za ozbiljno primio halucinacije te djevojčice, potrebno je, da se budno pazi na Špilju, naročito ove noći, i da se sutra nađu na licu mjesta jedan član iz općinskog vijeća skupa sa policijskim komesarom,** da **budno paze na djevojčicu i da pažljivo promatraju svaki njezin pokret i čin, da ih se pravilno shvati, i da se o njima, po potrebi, sastavi službeni zapisnik za sudski postupak.«**

Policijski komesar Jacomet je vjerno izvršio povjerenu službu. U svom izvještaju od 4. III. on piše pokrajinskom poglavaru:**»Otišao sam u Špilju u 11 sati noću sa 4 svoja agenta, — koje sam ostavio tamo preko noći — a s nama je bio žandarmerijski starješina, koji nam je pomagao, da s najvećom pomnjom pregledamo sve dijelove Špilje... U 4 sata izjutra ponovo sam obavio pregled Špilje skupa sa prvim odbornikom gosp. Capdevillom (Kapdvjelom).«**

U četvrtak 4. III. grad Lurd je imao neobičan izgled. Posvuda po ulici, počevši od skromnog stana male Bernardice pa sve do Masabjelske pećine, poredani su vojnici pod ratnom spremom, a na raskršćima ulica nalaze se žandarmi na konjima. A kuda se god pogleda unaokolo, narod stiže sa svih strana. Prepustimo riječ učiteljici iz Gavarnia, Ivanki Adrian, i pođimo s njezinim društvom na ovo XV. ukazanje.

»Pošla sam od kuće u 9 sati navečer, 3. III., skupa s još dvije žene, koje su bile kod Špilje prošlih dana, pa su znale, gdje se treba smjestiti, da se vidi Bernardica, kad je ona u molitvi. Putem smo molile krunicu, Gospine litanije i pjevali smo Magnificat s punim zanosom srca. Noć je bila tiha i puna zvijezda. Uživale smo u tom i slavili smo Presvetu Djevicu. Stigle smo do Špilje oko 11 sati noći, i našla sam nešto malo mjesta na lijevoj strani od mjesta ukazanja na oštrom kamenju. Na tom sam mjestu bila prisiljena stajati sve do 9 sati izjutra, a da nisam mogla ni maknuti nogom, jer sam bila uz Pećinu, a narod iz okolice Lurda se je već tiskao. Pa ipak nisam osjetila ni najmanju poteškoću zbog tog neugodnog položaja tokom cijele noći. Nisam osjetila dapače ni studeni, a to je moralo biti nužno, jer je Gava sasvim blizu. Uživala sam u milom raspoloženju na pomisao, da ću vidjeti Bernardicu, koju još nisam bila vidjela. I radovala sam se tomu.

Kada se javila zora, bila sam zadivljena, vidjevši pred sobom neizbrojno mnoštvo ljudi, žena, radnika, seljaka, vojnika, koji su se okupili oko Špilje. Tu je bilo i gospode iz Lurda, državnih činovnika.

Kad se je bilo dobro razdanilo, začu se najednom silan šum glasova. Svi podigoše glave i sve se oči usmjeriše u istom smjeru: dolazila je Bernardica. Ljudi skidoše kape i šešire sa glava.«

Ponizna i skromna, išla je Bernardica sa svojim ocem između ovog oduševljenog svijeta, koji je samo na nju čekao, već odavno. Žandarmerijski starješina D'Agla je već održavao red u tom silnom mnoštvu, a dvojica su žandarma, od kojih se jedan zvao Jakov Mallé, išli naprijed i pravili prolaz. Evo kako D'Agla opisuje ovaj prizor: **»Ja sam cijelu noć između 3. i 4. bio na nogama, a zatim cijeli dan. Toga dana sabrao se silan narod i pun oduševljenja: bilo**

ga je barem 20 tisuća, i cijeli kraj oko Špilje je bio stvarno preplavljen. Bilo je lijepo vidjeti taj silni narod: milina za oko, a savršen mir: nikakve neprilike ni nesretnog slučaja... Oko sedam i četvrt stigla je Bernardica na mjesto zbivanja. Bilo je potrebno, da joj žandarmerija napravi prolaz do Špilje.«

Za daljnji tok događaja opet ćemo se poslužiti izvještajem učiteljice iz Gavarnia, koja je tako strpljivo čekala svu noć. Ona piše: **»Kad je Bernardica pokleknula, svi su klekli. Oh, nikad ne ću zaboraviti na taj čas, kad sam ugledala Bernardicu. Odjednom mi je pao na um sudnji dan, i rekoh si: O, moj Bože, hoće li ovako biti kad se moradnemo pojaviti pred tobom, da položimo račun za primljene milosti?**

Gledala sam Bernardicu, kako kleči na koljenima držeći u jednoj ruci krunicu, a u drugoj svijeću, i kako uprtim očima gleda u otvor na pećini. Tek što je počela moliti, kad joj najednom ruke poblijediše poput voska, a isto tako u lice. To je bio čas, kad joj se javilo nadnaravno Viđenje. Ona ga pozdravi sa tri naklona glavom i osmijehom, kojemu su se divili svi prisutni u njezinoj nazočnosti.«

Četiri koraka od Bernardice udaljen klečao je policijski komesar i zapisivao je sve promjene, koje se zbivaju na licu mlade djevojčice.

Evo njegova izvještaja, koji je još istog dana uputio pokrajinskom poglavaru Oskaru Massyju.

»...Vizionarka je klekla jedno 10 metara od glavnog ulaza u špilju, na mjesto, gdje je običavala i u druge dane klečati. Upalila je svoju svijeću, prekrižila se i počela je moliti krunicu.

Gotovo u isti čas je ona uperila svoje oči prema gornjem otvoru, koji je povezan s dvije donje šupljine. Ona je dvaput izmolila svoju krunicu i nije ju prekidala, osim samo na čas, da se osmjehne ili da naklonom glave pozdravi. Sve je to trajalo pola sata.

Zatim se pridigla i držeći svijeću u rukama, ona je pošla do glavne špilje. Tu se smjestila pod svodom špilje, nalijevo. Izgledalo je, da njezin pogled gleda u unutrašnjost te špilje. Tada se nasmiješila i dvaput pozdravila, a zatim se vratila na mjesto, odakle je pošla, i tu je ponovo klekla.

Dok je molila treću krunicu, imala je isto držanje: smiješila se i pozdravljala kao i prije.

I ponovo je ustala, pa drugi put, i pošla prema glavnoj špilji, i opet se smiješila i stalno pozdravljala.

Vrativši se na mjesto polaska, napravila je znak križa ponovo, zatim se je još malo molila, i onda je ustala i zamolila, da je puste proći. Otišla je, ne rekavši nikom ni riječi.«

Završimo ovo XV. ukazanje preuzimajući ponovo riječ iz izvještaja učiteljice iz Gavarnia, Ivanke Adrian. Njezin glavni utisak i zaključak glasi: **»Nije se moglo gledati Bernardicu u ushićenju, a da se ne shvati, da se ona nalazi u prisutnosti nekog nadnaravnog bića.«**

Kad je Bernardica pošla kući, krenuo je sav narod za njom, da je otprati i da je pozdravi izbližega.

To je bio svečani dan za Bernardicu. Ona je toga dana pozdravljena kao pravi **»Poslanik nadnaravnog svijeta«**, kako ju je navao javni tužilac iz Lurda Dutour u svom pismu vrhovnom tužiocu Falconnetu dva dana prije. Htio je napraviti ironiju s ovom skromnom djevojčicom,a, i ne sluteći, rekao je pravu istinu. Jer Sv. Pismo kaže: Veritas ad eos, qui operantur illam, revertetur — Istina će se vratiti onima, koji je čine (Eccli, 27. 10).

Njoj su, kao »Poslaniku« iskazane toga dana i vojničke počasti, jer je cijelo vrijeme stajao špalir vojnika i žandara od njezine kuće do Špilje. To vidimo iz izvještaja žandara Bernarda Paysa (Pejia): **»Došle su u Lurd sve žandarmerijske brigade iz našeg kotara (iz mjesta: Luz, Argelès i Saint-Pé) i jedna iz Tarbesa. Žandari su bili raspoređeni od Špilje do grada. Ja sam bio raspoređen, da stojim na Starom mostu. Svijet je prolazio poput rijeke, poput procesije. Bilo je mnogo ljudi, a ne samo mnogo žena.** (Napomena: Ista primjedba vrijedi i za sadašnji omjer među hodočasnicima, jer u Lurd stalno dolazi velik broj muževa!) **Povorka je trajala tri sata. Bio je to svečani dan. Nije bilo nikakva nereda. Nitko nije ništa nama prigovorio. Vidio sam Bernardicu..., i to je na me učinilo toliki utisak, da sam jedne večeri otišao sa svojom ženom do Špilje, da se pomolim.«**

Vojnici, o kojima je govor, došli su iz mjesnog garnizona na poziv gradonačelnika Anzelma Lacadéa. On je 3. III. uputio komandantu mjesta Lurd ovo pismo: **»Prisutnost velikog broja stranaca, o kojima mi se govori, da će sutra doći, sili me, da vas zamolim, da u interesu općeg mira stavite na moje raspoloženje vašu četu. Molim vas, da vojnici budu spremni sutra dan u 6 sati pred vijećnicom.«**

Tako je ovaj svečani dan prošao u svečanom raspoloženju na opću radost sviju. Svak je našao neki razlog, da se raduje. Oni, koji su bili odgovorni za javni mir i red, radovali su se, što je dan prošao u savršenom miru. **»Ja smatram za čudo, što se nije desio ni jedan nesretan slučaj«**, piše policijski komesar Jacomet. Žandarima je drago, što je narod ljubazan prema njima i što ih poštuje, kao što to piše Bernard Pays.

»Sve je prošlo bez ikakve neprilike«, izjavljuje D'Agla, žandarmerijski starješina iz Lurda.

»Vladao je savršeni red i mir; nije se čulo nikakve buke nigdje«, izvješćuje policijski agent Petar Callet (Kale).

Javni tužilac Dutour piše: **»Nije se desio ni jedan nesretan slučaj, a bilo ga se bojati; to je velika stvar.«**

O sreći očevidaca, koji su bili prisutni ovom sretnom događaju, govori nam njihova pažnja i njihovo vladanje prigodom samog prizora Ukazanja i njihovo poštovanje, s kojim su otpratili Gospinu odabranicu do njezine skromne kuće. Svak je želio da uspostavi neki lični kontakt s njom i najmanju pažnju s njezine strane smatrali su za počast. U svom oduševljenju mnogi su grlili od dragosti ovu, dosad nepoznatu i prezrenu Bernardicu Soubirous

»Imala sam sreću da je zagrlim«, piše, nama već poznata učiteljica iz Gavarnie, Jeanne-Marie Adrian, i nastavlja: **»Bože moj, kakva će biti sreća na nebu, kad budemo promatrali Isusa i Mariju licem u lice, u slavi, kad se osjećam toliko sretnom, što sam mogla zagrliti Bernardicu?«**

O istoj sreći pisala je i rođakinji Bernardičina Jeanne Vèdère: **»Osjećala sam prisutnost nekog nadnaravnog bića.«**

Iz svega vidimo, da je 4. III. Kraljica mira potvrdila Bernardicu Soubirous kao svoga »Poslanika«, kao svoga anđela mira.

»Cijelo vrijeme vladao je savršeni mir, i nije bilo nikakvog nereda«, izvješćuje sretni načelnik Lurda svoga pokrajinskog poglavara Oskara Massyja.

Lurdsko svećenstvo je po strogoj odluci župnika Peyramala ostalo po strani u ovaj svečani dan i nije učestvovalo u ovim svečanim događajima. Pa ipak to su bile najpozvanije osobe... Njihovu povučenost nagradila je divna Posjetiteljica s Masabjelske pećine posebnom porukom, koju je Bernardica, kao vjerni **»Poslanik«** odmah prenijela župniku: da **»Lijepa Gospođa«** želi, da se na Masabjelskoj pećini podigne kapelica i da se tamo dolazi u procesijama.

— Neka **»Lijepa Gospođa«** kaže svoje ime, — odgovorio je župnik. — Kad bih ja znao, da je to Presveta Djevica, ja bih učinio sve, što ona želi, ali pošto to ne znam, ne mogu ništa. — I zabrinut nastavio je dalje: Je li ti rekla, da više ne dolaziš?

— Ne, velečasni, odgovorila je Bernardica.

— Je li ti rekla, da više ne će doći?

— Nije mi rekla, da više ne će doći.

U tom odgovoru Bernardičinu pružala se još neka nada i mogućnost, da se sazna za pravo ime, zato on svjetuje Bernardicu:

— Pa dobro, ako ona opet dođe, zamoli je, da ti kaže svoje ime.

Župnik je imao pravo, kad je tražio, da **»Lijepa Gospođa«** rekne svoje pravo ime, jer počasni nazivi: Zdravlje bolesnih, Utočiste grešnika, Ružo otajstvena, Djevice vjerna i slučni, a za koje se moglo reći, da njoj pripada na temelju svega onoga, što je u vezi s njezinim ukazivanjima na Masabjelskoj pećini i nisu njezino pravo ime.

A koje je njezino pravo ime?

Sačekajmo blagdan Blagovijesti, i ona će nam ga sama reći!

GABRIJEL GARGAM — LAZAR XX. STOLJEĆA

Slučaj Gabrijela Gargama je opisan u svim knjigama o Lurdu, jer njegovo ozdravljenje spada među najslavnija lurdska čudesa.

Gabrijel Gargam je bio poštanski činovnik, zaposlen u poštanskim kolima na liniji Pariz — Bordeaux.

Po vjerskom raspoloženju bio je skroz hladan u vjeri, gotovo bezbožac, a takav je bio i njegov otac, ali mu je majka bila veoma pobožna.

17. prosinca 1899. doživio je strašan sudar vlakova. Bio je odbačen od mjesta nesreće 18 metara i proživio je svu noć u snijegu sav slomljen i satrven i pun teških rana.

Liječenje je počelo odmah, ali su rane bile toliko zamrzle, da je išlo vrlo teško. Osim toga nastupila je uzetost donjeg dijela tijela i vrlo otežana probava, tako da je sav organizam počeo trunuti. Nakon 2 godine bezuspješnog liječenja počeli su otpadati dijelovi tijela sa živoga čovjeka. O tom postoji sudski dokumenat, u kojem stoji, da je Gabrijel Gargam došao u najbjednije stanje i da je njegovo tijelo pretvoreno u lešinu, u kojoj samo um još nije bio zahvaćen. Čudno je, kako je taj čovjek i pored svoje skrajnje bolesti ipak oko sebe sve pratio i sve htio znati. O molitvi i vjerskim stvarima nije htio ništa da čuje. Ipak na ustrajne molbe svoje majke pristao je, da 18. kolovoza 1901. pođe u Lurd. Za njegovo ozdravljenje i za njegovo obraćenje molile su se i klarise u Orthezu i časne sestre Presv. Srca Isusova u Angoûlêmu.

Gabrijel Gargam donešen je u Lurd u sanduku, jer ga se inače nije moglo drugčije donijeti, niti ga se smjelo dotaknuti.

U Lurdu je osvanuo 20. kolovoza 1901. i odmah je odnesen do Gospine Špilje. Na molbu svoje majke tu se ispovjedi. Primivši svetu pričest, obuzelo ga je takovo nenadano veselje i radost, da je proplakao od velike duševne sreće. To je bilo njegovo obraćenje.

Istoga dana, za vrijeme popodnevne procesije sa Presv. Olt. sakramentom, doživio je i svoje tjelesno uskrsnuće. Ono je nastupilo u istom času, kad je primio blagoslov. Sve do toga momenta izgledao je kao mrtav. Primivši blagoslov, najednom se podiže na najveće začuđenje svoje majke i svoga bolničara Emila Dehana. Ustade iz svog mrtvačkog

sanduka i u bolesničkoj košulji i još sav u ranama pođe za biskupom, koji je nosio Presveti oltarski sakramenat. Među prisutnima nastalo je zaprepašćenje, jer je Gabrijel Gargam u taj čas više naličio na smrt, negoli na čovjeka — Tek što se svršila procesija, odmah ga je pregledalo 63 liječnika Svima je bilo jasno, da se radi o čudesnom ozdravljenju, ali su pitali za ime bolesti. Tada je dr. Boissarie rekao: **»Čemu tražiti neko ime, kad vidite da je sav organizam srušen.«** — Kad se vratio u Angoulème, nitko nije vjerovao, da je to on. Iako je izgledao vrlo mršav — visok 1,82 m, a težak samo 35 kg — ipak je bio pun života. Od toga dana pa do svoje smrti, 23. III. 1953., živio je uzornim katoličkim životom. Svake je godine — kroz 51 godinu — proveo godišnjicu svoga ozdravljenja u Lurdu dvoreći bolesnike i ulijevajući svima beskrajnu nadu u svemoć Božju i milosrđe presvete Djevice. Svojom čvrstom vjerom učvrstio je mnoge. Govorio im je: **»Ni ja nisam vjerovao.** Ali eto vidite, šta Bog može.«

15. dan svibnja

XVI. Ukazanje: Ja sam Bezgrešno Začeće

Nakon jučerašnjeg svečanog dana, kada je slavom i sjajem neviđene, ali ipak primjetljive, nebeske Kraljice, bila obasjana njezina odabranica, bilo je potrebno nekoliko vremena, da se narod spremi i pripravi za najsvečanije ukazanje, kada će ona otkriti svijetu i objaviti svoje uzvišeno ime. Ovo je vrijeme bilo potrebno i zato, da se još jednom, i to zadnji put, **provjeri istinitost** Bernardice Soubirous, jer je ona jedini svjedok ovih ukazivanja. Rekli smo, da ju je 2. III. javni tužilac iz Lurda nazvao **»Poslanikom, ambasadorom nadnaravnog svijeta«.** I mjesne novine **»Lavedan«** isto pišu u svom broju od 1. III.: **»Bernardica je tumač, ako ne slika, onda neke nadnaravne sile.«** Trebalo je, da kroz nevinost i nesebičnost ovog svjedoka, kao kroz najčišći kristal, zasja svijetlo prave istine. Za Bernardicu je bilo sasvim prirodno, po ljudskom sudeći, da i dalje nastavi sa svojim posjetima Masabjelskoj pećini, i da se tamo moli. Njoj je bilo omogućeno u punoj mjeri da iskoristi ono veliko oduševljenje cijelog naroda u svoje svrhe. Ona, međutim, u svojoj skromnosti i poslušnosti i ne smatra se obavezanom da i nadalje ide do Masabjelske pećine. Time je jasno pokazala, da ona ništa ne radi po samoj sebi i da je zaista **»vjerni tumač nadnaravne neke sile«.**

Ali svijet je išao, i kako piše policijski komesar Jacomet, njega je bivalo svakim danom sve više i više.

23. III. postavljen je u Špilji i mali Gospin kip, i tako je ona poprimila izgled svetišta i prošteništa. Ovaj kip je poklonila Paulina Bourdeu (Burde). Vrijedno je spomenuti, da je ovaj kip služio kao ukras na oltarima prigodom tjelovskih procesija, jer će ovo mjesto, na kom je sad postavljen, koju godinu kasnije postati **»najsvečanijim prijestoljem euharistijskom Isusu«,** kako je sv. Pio X. nazvao Masabjelsku pećinu.

Na dan 24. ožujka, na svetkovinu sv. Gabrijela arkanđela, stanovnici Lurda su bili u nekom svečanom raspoloženju: pred-

osjećali su neku veselu vijest u vezi sa svetkovinom ovog odabranog arkanđela i u vezi sa sutrašnjom velikom i radosnom svetkovinom, kada je prečistoj Djevici Mariji javljena blaga vijest, da je ona izabrana, da bude Majkom Sina Božjega. I oni su očekivali, da će se na sutrašnji dan zbiti nešto veliko, znamenito. Zato je budni policijski komesan Jacomet u noći 24. III., uoči Blagovijesti, izvršio specijalni nadzor nad Špiljom. **»I bio sam na licu mjesta prije dolaska vizionarke, da bih mogao ustanoviti, što ona čini i radi«**, pisao je on 25. III. pokrajinskom poglavaru, opisujući mu današnje svečano ukazanje. U istom dopisu mu javlja, da je bilo prisutno silno mnoštvo **»posjetilaca«**, kako on naziva te pobožne vjernike, ali je vladao potpuni mir i red.

Mnogo smo zahvalni sada Jacometu na njegovim službenim i razrađenim izvještajima, jer je on svojom budnošću i svojom strogošću otklonio mnoge sumnje i tako pridonio svoj udio, da se utvrdi nadnaravni značaj lurdskih ukazivanja. Za njega je Bernardica bila **»vizionarka«**, sve dok službena crkvena vlast nije priznala istinitost njezinog svjedočanstva. Ali kasnije on je bio među prvima, koji su s dubokim poštovanjem primili i pozdravili to priznanje.

Za Bernardicu smo vidjeli, da do 25. ožujka nije dolazila do Masabjelske pećine.

U noći 24. III. osjeti u svom srcu ponovo onaj isti neodoljivi poziv, da sutra ujutro rano dođe do blagosovljenog mjesta ukazivanja. Poslušna, kao i uvijek, saopći taj poziv svojim roditeljima i zamoli od njih dopuštenje, da može poći. Sama priznaje, da je noć provela u molitvi i očekivanju.

U rano jutro pošla je s roditeljima do Masabjelske pećine. Ali gle sretnog iznenađenja: Špilja je puna sjaja, a na ružinom grmu stoji i čeka **»Lijepa Gospođa«!**

Kolike li počasti maloj Bernardici!

»Bila je tu, i mirno i s milim osmijehom promatrala je narod,kao što mila majka promatra svoju djecu. Ja se bacih na koljena«, nastavlja sretna Bernardica, »i molila sam je, da mi oprosti, što sam zakasnila, a ona, uvijek puna ljubavi prema meni, davala mi je glavom znak, da nije potrebno, da se ispričavam. Tada sam joj govorila o svojoj sreći, o svojoj radosti, što je opet vidim. A kad sam joj sve rekla, što mi je na srcu, počela sam moliti krunicu.«

U taj su se čas na istoku javile prve sunčane zrake.

Tada se Posjetiteljica iz nebeskih dvorova spusti s otvora na pećini još bliže među vjernike, kao da želi izbližega pogledati mali kip. I milo je gledala prisutne, a posebno one, koji su cvije-

ćem ukrasili ovo, njoj drago mjesto. A tu su bili prisutni i njezini štićenici, prvi sretni ozdravljenici: Louis Bouriette, starica Croizat, Blaisette Soupenne, Benoîte Cazeaux, Auguste Bordes.

Na ovaj pokret Nebeskog Viđenja, i to što se **»Lijepa Gospođa«** toliko spustila među ove prisutne vjernike, i što je tako mila i blaga, potaklo je Bernardicu, da i ona ustane i da se još više približi toj miloj osobi, **»kojoj je milina boraviti među svojim vjernicima«** (Knjiga Priča, 8, 31). I Bernardica osjeti u sebi poticaj, da upita **»Lijepu Gospođu«** za njezino ime.

»Gospođo, hoćete li biti ljubazni, da mi kažete svoje ime?«

Na ovaj upit Lijepa Gospođa se je samo nasmiješila, kao što je i prije činila.

Ali, za razliku od predašnjih dana, Bernardica osjeća u sebi neki posebni poticaj, da ponovo pita. I ona ponovi pitanje: **»Gospođo, hoćete li biti ljubazni, da mi kažete svoje ime?«** I ponovo isti mili osmijeh, koji kao da je poticao sretnu Bernardicu, da i po treći put ponovi svoju molbu. I Bernardica reče« **»Gospođo, hoćete li biti ljubezni, da mi ukažete milost i da reknete svoje ime?«**

Tri ponizne molbe u čast presvetog Trojstva, jer tu je odabranica presvetog Trojstva, koja će sad progovoriti.

»Nakon treće molbe ona pruži svoje ruke, koje je dosad držala sklopljene, a zatim ih podigne do svojih prsiju i, gledajući prema nebu, ona reče: Ja sam Bezgrešno Začeće!

I rekavši: Ja sam Bezgrešno Začeće, naša draga Gospa pruži ruke prema zemlji, a zatim ih odmah podigne i sklopi.«

Još je Gospa zatražila od Bernardice, da joj u počast ostavi svoju goruću svijeću na tom mjestu da gori. Bernardica je to odmah učinila. **»A tada se je Gospa ponovo nasmiješila i, ne rekavši više ništa, iščezla je s osmijehom.«** A zatim je nestalo i svijetla.

Ovako je skromno sv. Bernardica opisala ovaj svečani prizor.

Prva osoba kojoj je Bernardica saopćila ovu radosnu vijest bila je Uršula Nicolau (Nikolo). I vraćajući se kući, Bernardica je neprestano ponavljaja: **»Ja sam Bezgrešno Začeće«**, da ih ne zaboravi, prije nego ih javi svome župniku, koji je toliko želio da sazna to ime. I zato, došavši do župskog dvora, mala Bernardica odmah s vrata, prije ikakvog drugog pozdrava, reče svome župniku: **»Ja sam Bezgrešno Začeće.«** Ovaj je na prvi mah ostao iznenađen i zbunjen, pa joj reče: **»Šta to govoriš, mala oholice?«**

— Ja sam Bezgrešno Začeće. — I, sabravši se malo, reče: **»Gospođa mi je rekla te riječi.**

— A znaš li ti, šta to znači? — upita je on.

— Ne, velečasni, odgovori ona bezazleno.

— Pa kako možeš govoriti riječi, koje ne znaš? — upita on.

— Sve od Špilje dovle ja sam neprestano ponavljala: Ja sam Bezgrešno Začeće.

Ne znajući više šta će s njima, i pun uzbuđenja, velečasni Peyramale reče Bernardici i njezinoj tetki Basile, da idu kući.

I ovaj nam opis posvjedočava (kao i opis prvog ukazanja), kako je teško u prvi mah uspostaviti pravilan odnos između ovog i nadnaravnog svijeta. Sada, kada nam je poznato, da je 25. III. 1858. uzvišena Majka Božja zaista bila tu, na Masabjelskoj pećini, i da je objavila svoje divno ime, s pravom se čudimo, da je sve to prošlo tako skromno.

Ali pustimo po strani ta razmatranja i promatrajmo onu rijeku milosti, koja neprekidno još i danas proistječe na tom svetom mjestu kao dokaz za istinitost tih nebeskih zbivanja.

U Knjizi Mudrosti, u poglavlju 7. i retku 11., stoji napisano, da nam s Mudrošću dolaze sva dobra. To je potvrdila i Bezgrešna Djevica, **»Prijestolje mudrosti«,** jer je svojim blagoslovljenim pohodom u Lurdu učinila, da milošću Božjom na tom mjestu poteče rijeka milosti za cijelo čovječanstvo. Njezinom dobrotom i njezinom zaslugom obnovljeni su u Lurdu evanđeoski prizori iz doba, kada je Spasitelj Isus hodao zemljom. Te divne prizore navijestio je prorok Izaija riječima, koje se čitaju u misnom obredu upravo na današnju svetkovinu Blagovijesti, kao na dan, kada je s utjelovljenjem Isusovim nastupilo mesijansko doba. Evo toga proročanstva: »Tada će se otvoriti oči slijepima i uši gluhima. Kao jelen **skakat će tada hrom čovjek. Jezik će nijemoga klicati. Jer će u pustinji tada provreti vode i u pustari potoci.«** (Izaija, 35, 5—6)

Ta obećanja će ponovo oživjeti u Lurdu. Tu se već sto godina zbivaju uzbudljivi evanđeoski prizori, i tu se potvrđuje riječ proroković. Tu, kao i kod izvora Siloe, teče čudotvorna voda, u kojoj je tisuće bolesnika našlo svoje ozdravljenje. Tu se otvaraju oči slijepima i uši gluhima. Tu se vraća zdravlje hromima i sakatim. Tu se vraća dar govora nijemima. Tu ozdravljaju sve vrste bolesti.

Ali u Lurdu se potvrđuju i drugi prizori opisani u evanđeljima: kako je Isus s malo kruha nahranio silno mnoštvo vjernika; kako je Isus opraštao grijehe raskajanim grešnicima; kako je Isus tješio žalosne; kako je Isus blagoslivljao djecu i tako dalje.

U Lurdu je Marija podigla i Kalvariju, najveličanstveniju na svijetu iza one u Jeruzalemu. I zato će u Lurdu 1934. biti proslaljene zaključne svečanosti u počast 19. stogodišnjice našeg Otkupljenja.

O svemu tomu mi ćemo govoriti u slijedećim danima, a danas želimo istaknuti, kako je Bezgrešna Djevica Marija objavljujući svoje divno ime potvrdila na najuvjerljiviji način nepogrešivost svetog oca pape, kao vrhovnog učitelja vjere. Tadašnji je papa, Pio IX., nepune četiri godine prije, 8. III. 1854., svečano proglasio u Rimu, da je nauka, **»prema kojoj je po osobitoj milosti i po posebnom privilegiju svemogućeg Boga, zbog zasluga Isusa Krista, Spasitelja ljudskoga roda, Blažena Djevica Marija u prvom času svoga začeća ostala uščuvana od svakog traga istočnog grijeha, od Boga objavljena prema tomu, da je svi vjernici moraju čvrsto i temeljito vjerovati«.**

Što je Papa za nju rekao u Rimu, to je ona danas potvrdila ovdje u Lurdu i time je potvrdila, da se izvršuje riječ Isusova sv. Petru: **»Štogod razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima«** (Mat., 16, 9). Koliki je njezin obzir i poštovanje prema odlukama sv. oca pape dokazuje i ta činjenica, što je ona stoljećima čekala na ovaj svečani čas proglašenja i priznanja. Nikada ona u svojim pređašnjim ukazivanjima kroz stoljeća nije rekla, da je bez grijeha začeta, iako se je u tu nauku i prije vjerovalo i s velikom ljubavlju poštivalo. Tek sada, nakon što je Vrhovni učitelj vjere službeno potvrdio i proglasio kao članak vjere, da je ona bez istočnog grijeha začeta, ona dolazi, da osobno potvrdi svojim ukazivanjima i svojim riječima istinitost te nauke i nepogrešivost sv. oca Pape. Ona kao da govori: Riječ Rimskog biskupa je riječ božanske istine: Ja uistinu jesam Bezgrešno Začeće, onako kako je Papa rekao za me. I ovdje će, u mom gradu Lurdu, na mjestu gdje govorim, nebrojna divna djela do konca svijeta potvrđivati tu istinu.

Kakav divan sklad između Učiteljstva naše svete vjere i uzvišene majke Isusa Krista, koji nam je objavio tu svetu vjeru i po komu se mi zovemo **»kršćani«,** to jest Kristovi vjernici.

CHARLES MAC DONALD

Charles Mac Donald je rođen 12. kolovoza 1905. u Dublinu, u Irskoj u krugu mnogobrojne obitelji. Otac mu je tesarski majstor, pa i on radi kod njega. Bio je to mladić jak, atletskog stasa, i veliki ljubitelj sporta. Nakon jedne nogometne utakmice 1931. on osjeti bolove u kukovima i u vratu. U listopadu iste godine liječnik ustanovi tuberkulozu u dvanaestom kralježnjaku, a zatim se pojaviše čirevi po leđima i otekline. Liječe ga dr. Lane i dr. Lynge, a nakon 5 godina bezuspješnog liječenja bi mu preporučeno, da stupi u bolnicu za neizlječive. On nije htio tamo poći, nego odlazi glasovitom dru. O'Connellu. Nakon višemjesečnog liječenja i on bi prisiljen da mu izjavi: **»Mac Donalde, ja ne mogu više ništa za vas učiniti.«** Time je bila izgub-

ljena njegova nada u ljudsku pomoć. Ali u isti mah javi mu se u srcu osjećaj, da bi mogao u Lurdu ozdraviti. On polazi u Lurd s narodnim hodočašćem iz Irske 4. rujna 1936. Glavni liječnik ovoga hodočašća dr. Kristofor Hannigan je pratio vrlo brižno ovog teškog bolesnika, i sam mu je čistio rane i previjao. On je imao i sreću da je prigodom drugoga kupanja u čudotvornoj vodi bio svjedokom njegovog ozdravljenja: bolesnik je ustao na noge. Njegovi prvi koraci bili su prema crkvi sv. Rožarja. Ovaj čovjek, koji više od dvije godine nije bio u stanju da učini ni jedan pokret bez teških bolova, sada se lagano penje uz stepenice, ide prema oltaru i čini poklon bez poteškoće. Duboke rane, koje su se počele toga dana zatvarati na oči dra. Hannigana, zatvorile su se potpuno na njegovom povratku kući.

Ozdravljenje ovog teškog bolesnika izazvalo je veliku radost kod vjernika i veliki interes kod liječnika ne samo u Irskoj, nego i u Americi. Američkom liječniku dru. Smileyju je bilo povjereno, da s liječničke strane ispita ovo ozdravljenje i da o tom podnese izvještaj na zajedničkoj sjednici. 16. rujna 1937. u prisutnosti 32 liječnika dr. Smiley je iznio svoj izvještaj. Zajednički zaključak svih prisutnih liječnika bio je da se ovo ozdravljenje ne može objasniti s liječničke strane. Među prisutnim liječnicima bio je i dr. Blanton, koji je zatim o tom podnio izvještaj američkom udruženju liječnika. U svom izvještaju kaže on: **»Odbacujem kao neodrživu svaku pomisao, da bi slučajevi kao Charles Mac Donald mogli biti »namješteni« ili da bi dokumenti bili na koji način iskrivljeni.**: Zatim on izjavljuje, da se u Lurdu zbivaju ozdravljenja **»na način, koji je potpuno stran zakonima, koji, prema našemu znanju, vladaju u tom području«.** Na ovaj svečani način Lurd je osvojio priznanje i simpatije znanstvenih krugova u Americi. Izjava dra. Blantona: **»U Lurdu se zbiva nešto, što ja smatram, da je izvan zakona prirode«** je bila neka vrsta bombe među američkim racionalistima, a posebno među američkim protestantima. O tom nam daje svjedočanstvo i knjiga glasovite američke protestantske spisateljice Rute Cranston **»Čudo Lurda«** (The Mystery of Lourdes).

16. dan svibnja

Ja sam Bezgrešno Začeće (nastavak)

Da bi se što bolje shvatilo, što znači činjenica, da je 25. III. 1858. sama Majka Božja došla, da svojom nazočnošću i svojim riječima potvrdi kao istinitu nauku o svom Bezgrešnom Začeću onako, kako je 8. XII. 1854. tadašnji sv. Otac papa Pio IX. proglasio kao znak vjere, potrebno je izložiti, u kakvim su se prilikama i poteškoćama nalazili on lično, zatim Papinstvo kao ustanova i konačno cijela Katolička crkva. U koliko bolje shvatimo ove silne poteškoće, u koliko ćemo više i bolje uočiti sretne posljedice, koje su nastale u vezi s ovom dogmom i s ukazivanjima presvete Djevice Marije u Lurdu, i time će naša zahvalnost prema Lurdskoj Gospi biti veća i iskrenija.

Za vrijeme pontifikata Pija IX. redale su se revolucija za revolucijom u mnogim državama Evrope i Južne Amerike, dakle na kontinentima, koji se smatraju katoličkim, jer su na njima katolici u većini. Naročito žestoke i opasne pobune su bile u Rimu, u Italiji, u Francuskoj i na Pirinejskom poluotoku. Život sv. Oca pape Pija IX. bio je više puta u smrtnoj opasnosti. Protivnici su se naročito bili okomili na papinsku državu i nisu mirovali, dok je nisu 1870. konačno i srušili. Neprijatelji Crkve su mislili, da će s padom papinske države pasti i papinstvo, a s padom papinstva da će propasti i cijela Katolička crkva. Oni su dobro znali, da se cijeli život i razvoj Crkve osniva i temelji na papinstvu, pa, prema tomu, srušiti papinstvo, značilo je srušiti Crkvu.

U takovim teškim neprilikama morao je Pio IX. bježati iz Rima godine 1848. Tada se je sklonio u mali gradić Gaetu u napuljskom kraljevstvu. U ovim preteškim nevoljama on je došao do uvjerenja, da se ispunilo vrijeme predviđeno u planovima Božjim, i da je sada upravo čas, da se proglasi kao članak vjere nauka o Bezgrešnom Začeću Bl. Dj. Marije, Majke Božje. Proglašavajući za članak vjere ovaj njezin sveti privilegij, Sveti Otac se s pravom nadao, da će Bezgrešna Djevica, kao vječna pobjednica nad Sotonom i nad

svim neprijateljima Božjim, ostati pobjednicom i u ovim teškim borbama i da će izvojštiti pobjedu svetoj Crkvi Isusovoj, jer je ona **»neoborivi toranj Crkve«**, kako za nju kaže najljepši himan iz grčke liturgije zvan akatist. U XXIV. kitici toga zanosnog himna pjevaju se riječi:

»Gospodin, koji u svojoj ruci drži sve, šta je stvoreno, nastanio se u tvom krilu, tebe je posvetio, tebe je proslavio i nas je naučio da ti pjevamo: Zdravo, neoborivi tornju Crkve, zdravo, o ti, koja si odnijela pobjedničke trofeje i koja si porazila sve naše neprijatelje.«

U tom uvjerenju učvršćivala su sv. Oca i ukazivanja Majke Božje 1830. u Parizu i 1846. na planini La Salette.

Prigodom svoga ukazivanja u Parizu 1830. godine, u kapelici milosrdnih sestara sv. Vinka, u ulici, koja se i danas zove Du Bac (Di Bak), presveta Djevica je upravo preporučivala sv. Katarini Labouré (Labure) nauku o Bezgrešnom Zečeću, kada je svetici savjetovala, da s pouzdanjem moli ovaj zaziv: Marijo, bez grijeha istočnog začeta, moli za nas, koji se tebi utječemo! Ovaj zaziv i **»čudotvorna medalja«**, koja je napravljena prema uputama same Majke Božje, bili su moćno sredstvo za mnoge osobe u njihovim nevoljama.

Šesnaest godina kasnije ukazuje se Majka Božja ponovo, 16. rujna 1846., na planini La Salette uoči svoje svetkovine »Žalosne Gospe«. Bila je sva tužna i žalosna, jer se već približilo vrijeme velikih nevolja za Crkvu, za sv. Oca papu, za Francusku, a i za druge države i narode. Gospa je tom zgodom preko svoje odabranice, Melanije Calvat (Kalva), skromne pastirice, kao što će biti i naša Bernardica, uputila svetom Ocu papi jednu poruku, u kojoj su se nalazila 33 upozorenja od velike važnosti za tadašnje događaje. Prema odredbi Majke Božje ova je poruka morala ostati tajnom za javnost sve do godine 1858., a tada se mogla saopćiti vjernicima za ravnanje. Gospa je na taj način jasno i otvoreno navijestila svoja ukazivanja u Lurdu, koja su počela 11. veljače 1858.

Ali je sveti Otac papa bio u velikoj brizi: kako da sazove biskupe iz cijelog katoličkog svijeta na zajednički crkveni sabor, kao što je to bio običaj u pređašnjim vjekovima pri proglašavanju dogmi? Sada mu je to bilo nemoguće učiniti: nisu dopuštale prilike. U tom teškom položaju poslužio se savjetom sv. Leonarda, da se pismenim putem obrati na biskupe i da ih upita za njihovo mišljenje. Tako je i učinjeno! Iz svog zatočništva u Gaeti Pio IX. šalje upit na sve biskupe, **»da mu, nakon što se budu Bogu pomolili, pismeno saopće o pobožnosti i štovanju vjernika prema Bezgrešnom Začeću Majke Božje i posebno, šta oni sami misle i žele u vezi s predviđenom dogmom, da bismo Mi mogli što svečanije izreći svoju konačnu odluku«.** Kao odgovor stigla su pisma **»puna veselja i radosti i divne revnosti«**, kako piše sam sv. Otac papa i nastavlja: **»U tim pismima se Nas moli, kao po općoj želji, da Našom odlukom i Našom vrhovnom vlašću definiramo Bezgrešno Začeće presvete Djevice.«**

Tako je brižna Majka Isusova okupila oko Njegova Namjesnika na Zemlji divno jedinstvo biskupa i vjernika iz cijelog katoličkog svijeta.

To je jedinstvo došlo još više do izražaja nakon svečanog proglašenja dogme o Bezgrešnom Začeću.

Odmah sutradan, 9. XII. 1854., došli su svi prisutni biskupi u audienciju k sv. ocu Piju IX., da mu se zahvale na tom činu. Uime sviju progovorio je kardinal iz Lijona De Bonald i rekao je ove snažne riječi: **»U Vašoj vlasti mi priznajemo vlast Isusa Krista, u Vašim riječima mi čujemo riječi vječnoga života.«**

Slične riječi vjere i odanosti odjeknule su u čast sv. Oca pape po svim krajevima svijeta. Tako su biskupi iz Sjeverne Amerike održali 1855. svoj provincijski kongres u gradu Baltimore i na njemu su izjavili: **»Petar je progovorio na usta Pija. S ovom svečanom odlukom Svete Stolice stvar je završena.«**

Godine 1860. održali su biskupi iz New-Orléansa svoj kongres, pa su izjavili: **»U Americi se vidi, što znači jedinstvo Crkve na Petrovu temelju i kuda vode bijedne nauke protestanata.«**

Glasoviti francuski kardinal Pie (Pi) piše: **»Nikada ne će dogma naići na tako jednodušni pristanak, niti će probuditi tako žarke zanose.«**

Sav ovaj val oduševljenja usmjerila je Bezgrešna Djevica Marija, nesavladiva pobjednica u bojevima Božjim, da što bolje učvrsti temelje, na kojima je sazidana Crkva Božja. Njoj su dobro poznate one riječi, koje je Isus rekao sv. Petru uoči svoje pregorke Muke: **»Udarit ću pastira, i raspršit će se ovce«** (Matej, 26, 31). Tim riječima je označena taktika neprijatelja, koja će u svoje vrijeme biti primijenjena i na sv. Petra i na ostale njegove nasljednike. Zato ona želi učvrstiti pastira, vrhovnog pastira i učitelja, jer zna, da će tada i ovce biti u miru i sigurnosti. Zato je ona svojim autoritetom potvrdila autoritet svetog Oca pape.

Ovako je shvatila njezinu intervenciju u Lurdu i sama njezina odabranica, sv. Bernardica. To vidimo iz njezinog pisma, što ga je prema želji svoga biskupa, koji je polazio u Rim, sastavila za papu Pija IX. U tom pismu se nalaze i ove značajne riječi: **»Sveti Oče, uvjerena sam, da Vas presveta Djevica Marija, ta dobra Majka, naročito voli, jer je ona četvrte godine, nakon što ste je Vi proglasili**

Neoskvrnjenom, sama došla na zemlju i rekla: Ja sam Bezgrešno Začeće. Kako je dobra presveta Djevica! Reklo bi se, da je ona došla, da potvrdi riječ svetog Oca.«

»Potvrđujući riječ svetoga Oca«, kako piše sv. Bernardica, Lurdska Gospa je spremila duhove, da s povjerenjem prime kao dogmu nauku, koja će biti usvojena i proglašena na Vatikanskom saboru 1870., a koja glasi: **»Kada Rimski Biskup govori ex cathedra to jest, kada kao Vrhovni učitelj i Pastir svih vjernika svojom vrhovnom vlašću, koju je primio od apostola, definira nauku vjere i morala kao obavezatnu za cijelu Crkvu, on posjeduje po Božjoj pomoći onu nepogrešivost, koja je obećana bl. Petru, pomoću koje je božanski Otkupitelj htio, da se Njegova Crkva poučava u vjeri i moralu.«**

S ovom dogmom o nepogrešivosti pape ostvaren je vrhunac u duhovnoj izgradnji Crkve, jer se svaki daljnji napredak i usavršavanje u Crkvi osniva na toj dogmi. Iz riječi, koje je rekao biskup iz Tarbesa i Lurda 80-godišnji Bertrand-Sévère Laurence (Lorans), polazeći na Vatikanski sabor, vidimo, kakva je veza između Gospinih ukazivanja u Lurdu i ovog općeg crkvenog sabora. On je rekao: **»Bilo je potrebno, da biskup Bezgrešne bude prisutan na saboru, koji je ona pripravila i skupila.«** Pred svojim Kapitulom on je rekao: **»Cijeloga sam svog života vjerovao u nepogrešivost nauke sv. Petra i njegovih nasljednika.«** Osjećajući, kako mu se približava smrt, on je još prije proglašenja dogme o nepogrešivost pape pismeno dao svoj pristanak i njega je popratio ovim dirljivim riječima: **»U to sam vjerovao u svojoj mladosti, tu sam vjeru priznavao kao svećenik i naučavao kao biskup, i sad mi je drago, da je mogu potvrditi i na umoru.«** Umro je 30. siječnja 1870. **»Nije važno,«** rekao je on malo prije svoje smrti, **»što ću umrijeti daleko od svog dobrog naroda, daleko od drage Lurdske Gospe, glavno je, da sam izvršio svoju dužnost. Neka se vrši sveta Volja Božja.«**

Istu misao, da je, naime, Lurdska Gospa pripravila i skupila ovaj glasoviti Vatikanski sabor, izrazio je prigodom 50-godišnjice lurdskih ukazivanja i sam sv. Otac papa, sv. Pio X. u svojoj enciklici »Ad diem«. U svojoj zahvalnosti on Lurdskoj Djevici pripisuje slijedeća velika dobročinstva: 1) Vatikanski sabor, koji je održan u **»tako potreban čas«,** 2) Dogmu o nepogrešivosti pape, **»tako lijepo izraženu protiv nastupajućih zabluda«.** 3) zanosnu odanost vjernika, koji odasvuda dolaze, da Namjesniku Isusa Krista izkažu svoje poštovanje, a taj se zanos **»već odavno nije osjetio«,** 4) svakodnevna djela, koja se zbivaju u Lurdu, a služe kao snažan argumenat protiv modernog bezvjerja.

Ove uzajamne veze na dogmatskom polju izrazio je i Pio XI. u svom dekretu za kanonizaciju sv. Bernardice 2. VII. 1933., pišući: **»Ono, što je u Rimu Vrhovni svećenik svojom nepogrešivom učiteljskom vlašću definirao, izgleda, da je Bl. Djevica, Majka Božja, blagoslovljena među svima ženama, htjela svojim riječima potvrditi, kada se javila u slavnom ukazanju na Masabjelskoj pećini.«**

Sadašnji sv. Otac papa Pio XII. potvrđuje te veze ovim riječima: **»U Lurdu je, četvrte godine nakon definiranja dogme, Bl. Djevica sama od sebe potvrdila na nadnaravni način svojim ukazivanjima, svojim riječima i čudesima svečanu izjavu Vrhovnog učitelja«** (Apostolska konstitucija **»Omnium ecclesiarum«** od 15. VIII. 1954.).

U svojoj enciklici povodom 100-godišnjice lurdskih događaja Pio XII. naglašava istu misao ovim riječima: **»Bl. Djevica je htjela sobom potvrditi divnim načinom odluku, koju je Namjesnik njezinog božanskog Sina na zemlji nedavno proglasio uz odobrenje cijele Crkve.«**

Ovo su svečane izjave najautentičnijih tumača, i one svjedoče o **»tijesnim vezama, koje postoje između Lurda i Sv. Stolice«.** Pio XII., piše nadalje u istoj enciklici, da je sama presveta Djevica željela ove veze i poziva sve vjernike na duboku zahvalnost prema Lurdskoj Gospi. Jer je ona, da završimo sa riječima sv. Pija X. **»u Lurdu postavila prijestolje svoje bezgranične dobrote«.**

Njezinu dobrotu su najviše osjetili pape, jer su pape nosioci vrhovne vlasti u Crkvi i zato najodgovornii i prema tomu najpotrebniji njezine pomoći. **»Mi okrećemo svoj pogled i svoj duh prema Lurdu«,** govori u ime sviju Pio XII. I svaki od njih je tokom ovih 100 godina ostavio u Lurdu vidljive uspomene svoje odanosti i svoje zahvalnosti. S druge pak strane nigdje se na svijetu, osim u Rimu, ne ističe toliko ugled i dostojanstvo papa kao u Lurdu. To je mjesto, u kojem je Majka Božja na najsnažniji način za sva vremena učvrstila njihov privilegij nepogrešivosti.

GENERAL GASTON DE SONIS (1825—1878)

U bazilici Bezgrešnog Začeća na zidu oko velikog oltara nalaze se u staklenim vitrinama izložena odlikovanja, koja su Lurdskoj Gospi u čast poslali i donijeli francuski generali, maršali i admirali. Među njima je i viteški križ Legije časti generala Gastona de Sonis. Ime toga generala i vojskovođe bilo je poznato oko 1870., jer je on odnio mnoge pobjede u ratovima po Italiji i Africi. Zbog njegovih vrlina Gambeta ga je nazivao **»prvim oficirom Francuske armije«.**

2. prosinca general De Sonis nalazio se kao komandant XX. divizije na bojnom polju kod mjesta Loigny (Lonji). Tu se je junački

opirao nadmoćnom neprijatelju, i nije htio napustiti bojnog polja ni onda, kada je pao teško ranjen. U tami zimske noći ostao je neprimijećen među mrtvim vojnicima. Osjećajući, da mu se približava smrt zbog gubitka krvi, obuzela ga je silna tuga i žalost za porodicom. Tada je pomislio na Lurdsku Gospu. **»Slika Lurdske Gospe, na koju sam pomislio u tom smrtnom času,«** piše on, **»podigla me je i nije me više napuštala. Ova mila slika nije me napuštala cijele noći, koju sam proveo u krvi na tom smrznutom mjestu očekujući smrt tokom dugih sati. Ali, hvala dragoj Gospi, ovi sati, iako dugi, nisu bili bez utjehe, jer su moje boli bile tako ublažene, da ih skoro nisam ni osjećao i da sam ih zaboravio.«** Kad je primio spomenuto visoko vojničko odlikovanje, nije ga htio nositi na sebi, nego ga je donio u Lurd i položio na oltar Bezgrešne Djevice, **»koja mi je iskazala pomoć i smilovanje u časovima moje smrtne borbe«**, kako on piše.

I ostao je dugo pred licem Bezgrešne Djevice s krunicom u rukama.

Krunicu je molio svakoga dana.

Umro je na Veliku Gospu, 15. kolovoza 1887.

17. dan svibnja

JA SAM BEZGREŠNO ZAČEĆE

(nastavak)

Danas ćemo pogledati značenje ovih riječi: **»Ja sam Bezgrešno Začeće«**; to jest njihov smisao. Ovo razmatranje neka nam posluži, da upoznamo i druge odlike i dostojanstva, kojima je urešena Bezgrešna Djevica.

Ove, na prvi mah jednostavne riječi, kojima se je poslužila Bezgrešna Djevica u Lurdu, da objavi svoje ime, ustvari su neisporedivo bolje, i jasnije, i snažnije od svih onih, koje su u svrhu proglašenja ove dogme predlagali sveci i bogoslovi počevši od Efeškog sabora, održanog 431. godine, pa sve do ovoga sretnoga dana, 25. ožujka 1858.

Ovoga dana progovorila je ona, za koju Crkva na blagdan njezinog rođenja, na Malu Gospu, kaže u svom misnom obredu, u poslanici: **»Ab aeterno ordinata sum — Gospod me stvori u početku upravljanja svoga«** (iz Knjige Priča, 8, 22). Papa Pio IX. u svojoj dogmatskoj povelji **»Ineffabilis Deus«** od 8. XII. 1854., kojom je proglasio dogmu o Bezgrešnom Začeću, veli: **»Bog je odabrao svome jedinorođenom Sinu od početka i prije vjekova Majku, koja će ga nakon Utjelovljenja roditi, kada bude došla sretna punina vremena. On je nju zavolio više nego sva stvorenja ljubavlju odabranom tako, da je u nju stavio sve svoje radosti. I zato je, crpeći u blagu svoga božanstva, on nju obasuo obiljem svih nebeskih milosti, i to u većoj mjeri nego su ih primili svi anđeoski duhovi i svi sveci skupa. Obdario ju je divnom raskošnošću tako, da ona ostane uvijek bez ikakve mane, potpuno uščuvana od ropstva grijeha, sva lijepa, sva savršena i u tolikoj punini nevinosti i svetosti, da se ne može zamisliti neka veća osim Božje i da nitko osim Boga nije u stanju procijeniti njezinu veličinu.«**

»Bog je svijetlo, i tame u njemu nema nikakve«, piše sv. Ivan evanđelist u svojoj prvoj poslanici (1, 5).

I Isus Krist, jedinorođeni Sin Božji, a u isto vrijeme i Sin Marijin je također svijetlo. Za njega isti sv. Ivan piše u prvoj glavi svoga evanđelja: **»U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Bog bijaše Riječ. Ova bijaše u početku u Boga. Sve je po njoj postalo. U njoj bijaše život, i život bijaše svijetlo ljudima. Svijetlo svijetli u tami; ali ga tama ne obuze«.**

Za njegovu Majku isti sv. Ivan piše u svojoj knjizi Otkrivenja: **»I znak veliki pokaza se na nebu: Žena obučena u sunce, i mjesec pod nogama njezinim i dvanaest zvijezda«** (12,1).

Ovoj odabranici Božjoj pripisuje često puta Crkva i riječi **Pjesme nad pjesmama: »Tko je ona, koja sja kao zora, Lijepa kao mjesec, strahovita kao ratna vojska?«** (6, 10).

Da je Majka Božja rekla: **»Ja sam bez istočnog grijeha začeta«**, značilo bi samo to, da je ona u času svoga začeća ostala uščuvana od istočnog grijeha, ali ne bi moralo označavati njezinu potpunu bezgrešnost, kao što je to izraženo riječima: **»Ja sam Bezgrešno Začeće«.**

Kao primjer, da se uoči razlika između ove dvije rečenice, neka nam posluže slijedeće rečenice: Ja sam bijela i Ja sam bjelina.

Kada se kaže: **»Ja sam bijela«,** pomišlja se samo na bjelinu dotične osobe u času, kad govori za se, da je bijela. Ali ono, što je bijelo sad, može prestati biti bijelo kasnije. Ali kad se kaže: **»Ja sam bjelina«,** tim se riječima izražava stalno i nepromjenljivo svojstvo te osobe.

Isto tako i Gospina riječ: **»Ja sam Bezgrešno Začeće«** označava njezinu vječnu i nepromjenljivu bezgrešnost, nevinost i svetost.

Zato ona s psalmistom može reći: **»Po tom poznajem, da si mi naklonjen, kad neprijatelj moj ne klikće nada mnom«** (Psalam 40, 12).

Iz cijelog ovog razmatranja vidimo, da riječ **»Začeće« treba** shvatiti u značenju **»Život«.** Jer stvarno život i počinje sa začećem. Ali kad govorimo o **»Začeću«,** to jest o **»Životu«** Bl. Djevice Marije, ne smijemo se zaustaviti samo u promatranju njegovog zemaljskog toka, nego se moramo vinuti duhom do onih uzvišenih odluka, kada je u promisli Božjoj odlučeno Stvaranje i Otkupljenje ljudskog roda. Tada je odlučeno, da Majka Vječne Riječi bude urešena svim vrlinama, svakim dostojanstvom i, prema tomu, da bude izuzeta i zaštićena od svakog nedostatka, u koji može upasti ograničeno stvorenje, a posebno od te velike kušnje, da se pravi Bogom. Ova kušnja je upropastila najprije Lucifera, a zatim preko njega i naše praroditelje. Zato je Marija i mogla u času svoga najvećeg uzvišenja reći: **»Službenica sam Gospodnja«** (Luka, 1,

38). I zbog svoje poniznosti učuvala je život u sebi i dala je život vremeniti Vječnom Tvorcu, i olakšava život drugima.

Sada nam je jasnije, zašto je Bezgrešna Djevica odabrala svetkovinu Blagovijesti, da objavi svoje divno ime riječima: **»Ja sam Bezgrešno Začeće«,** a koje znače **»Bezgrešnost«.** Jer nju je toga sretnog dana, koji je njoj, a i nama svima, uvijek drag, uime preslavnog Trojstva arkanđeo Gabrijel pozdravio ovim riječima: **»Zdravo, milosti puna! Gospodin je s tobom! Blagoslovljena si među ženama.«** A nakon ovog anđeoskog pozdrava, koji je usvojila Crkva kao najmiliju molitvu, najavio joj je uzvišenu milost i dostojanstvo, da je, naime, odabrana, da bude Majkom Sina Božjega. On

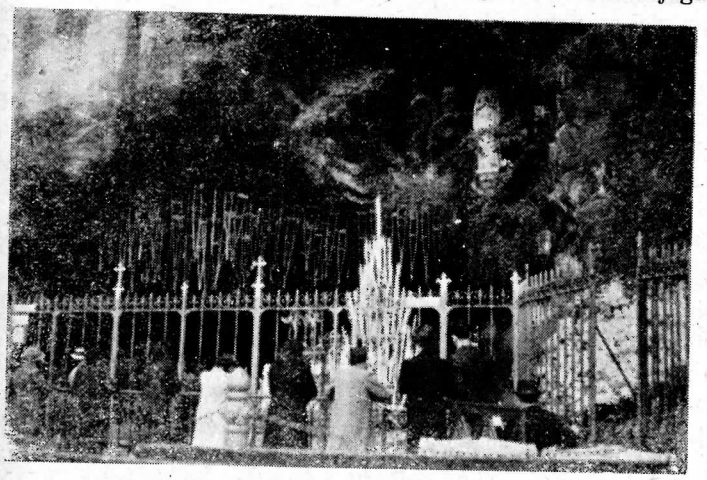

Lurdska špilja — mjesto ukazanja.

joj govori: **»Marijo, našla si milost u Boga. Ti ćeš začeti i roditi sina. Nadjeni mu ime Isus! On će se zvati Sin Božji«** (Luka, 1, 28—35).

Iz ovoga vidimo, kako je tijesno povezano njezino Bezgrešno Začeće s njezinim uzvišenim dostojanstvom Majke Božje: Marija je zato uščuvana od istočnog, a s tim u vezi i od svakog drugog grijeha, jer je odabrana, da bude Majkom Svetosti. Njoj arkanđeo Gabrijel kaže: **»Zato će se i Sveto, što će se roditi od tebe, zvati Sin Božji.«** Ona zna, da je taj Sin Božji obećani Spasitelj, kojega je obećao milosrdni Bog Otac Abrahamu i njegovu potomstvu dovijeka (Luka, 1, 55). Ona zna, da će taj Sin Božji ostvariti milosrđe Božje i **»da će otkupiti Izraela od svih grijeha njegovih.«** (Psalam 129, 8)

U tom činu Otkupljenja, koje je ostvareno pregorkom Mukom Isusovom, Marija će imati najveći udio i kao vjerna suradnica, suotkupiteljica, i kao sretna dobitnica. Jer je ona u punoj mjeri primila milosti Otkupljenja i posvećenja. Ona je postala baštinicom tih milosti u času, kad je izabrana, da bude Majkom Otkupitelja.

Na temelju ovih milosti, o kojima smo dosad govorili, Marija je imala pravo i na tu povlasticu, da pri koncu svoga zemaljskog života bude dušom i tijelom uznesena na nebo.

Ovo pravo preslavne Majke Božje priznao je današnji sretno vladajući papa Pio XII.

Poslušajmo divne riječi, kojima joj on izriče uime cijele Crkve visoko priznanje:

»Nakon mnogobrojnih i žarkih molitava, koje smo uputili Bogu, nakon što smo zazvali svjetlost Duha Istine,
na veću slavu Boga Svemogućega, koji je okružio Mariju naročitom blagonaklonošću,
na čast njezinog Sina, besmrtnog Kralja vjekova, pobjednika grijeha i smrti,
na slavu njegove uzvišene Majke,
na radost i uzvišenje cijele Crkve,
vlašću Gospodina Našega Isusa Krista i svetih apostola Petra i Pavla, i našom vlastitom vlašću,
Mi proglašujemo i objavljujemo kao članak vjere od Boga objavljen:
Da je Bezgrešna Marija, Majka Božja i vazda prečista Djevica bila, pri koncu svoga života, dušom i tijelom uznesena na nebo.«

Ovaj svečani čin obavljen je na blagdan Svih Svetih, 1. XI. 1950.

Blagoslovljeno sveto i Bezgrešno Začeće blažene Djevice Marije!

Blagoslovljeno njezino slavno uznesenje na nebo!

Tko ne vidi veze između ovih dviju divnih povlastica Majke Božje?

Njezino slavno uznesenje na nebo je pravi svršetak njezinog nevinog i svetog života na zemlji, koji je započeo s njezinim Bezgrešnim Začećem.

Zato lijepo kaže belgijski primas, kardinal Van Roey, da je Marija potvrđujući dogmu o svom Bezgrešnom Začeću unaprijed potvrdila i dogmu o svom slavnom uznesenju na nebo. Ovo je izrečeno u Lurdu hodočasnicima pred blagoslovljenom Špiljom,

pred kojom, prema riječima istoga kardinala, **»milijuni hodočasnika još uvijek osjećaju nevidljivu, ali stvarnu prisutnost one, koja se je Bernardici vidljivo javila u svom slavnom tijelu«.**

Svojim vidljivim ukazivanjem Marija je dokazala u Lurdu, da ima proslavljeno tijelo.

I tako su u Lurdu na vidljiv način pokazane ove dvije slavne dogme: Bezgrešno Začeće Blažene Djevice Marije i njezino slavno uznesenje na nebo.

O sretnog li grada, u kojem se zbivaju tako divne stvari!

»Iza svetog grada Jeruzalema i gore Kalvarije, gdje je Otkupitelj umro i pokopan bio, i gdje se još i sada čuva njegov grob; iza crkve sv. Petra u Rimu, a tu je srce i glava Crkve, nema na zemlji svetijeg mjesta od Lurda, od Masabjelske pećine!«

Ovako zanosnim riječima govorio je u Lurdu sadašnji papa Pio XII. 25. IV. 1935., kad je kao Legat Pija XI. predsjedao zaključnim svečanostima na jubileju Otkupljenja. Tako je on proslavio Djevičin Grad, u kojem je ona potvrdila svoje dogme, u kojem je ona potvrdila i dogmu o nepogrešivosti pape.

»O Lurde, sveti grade, grade Božji, o kom su rečene divne stvari, nastavio je kardinal Pacelli. Dugo je tomu, što je nevina Bernardica promatrala svojim očima Gospu na Masabjelskoj pećini. Od onoga časa neprestano se dižeš u svom sjaju i znamenitosti, koju si našao u kraljevstvu Božjem.«

FRANCIS JAMMES (ŽEM)

(rođen 1868., umro 1938.)

To je ime pjesnika koga je Lurd usrećio.

Njegov život može poslužiti kao opomena mnogim drugim.

Od svojih roditelja primio je nježnu vjeru, koju su zatim mladenačke strasti prigušile, a da je ipak nisu uništile.

Još u mladim danima osjetio je u sebi pjesnički poziv i njemu je ostao vjeran sve do svoje smrti. Pisao je mnogo, veoma lijepo i čuvstveno. Svi su mislili, da je on sretan. Ali, ustvari, on je bio vrlo nesretan;grizla ga je savjest, a nije si znao pronaći lijeka. Pošto se udaljio od Boga, mislio je, da mu se više ne smije približiti.

»Samo nas Bog može izliječiti«, piše on Andréu Gidèu (Židu), ali ni jedan ni drugi nisu znali, kako bi k njemu došli.

Na svoju sreću Jammes je našao anđela vidiča u osobi velikog obraćenog pjesnika Paul Claudela (Klodel) Paul Claudel ga hrabri ovim riječima: **»Nije nikakvo poniženje za čovjeka, kad se pridigne u ovom svijetu tmine i, poput starog Joba, odvažno i neustrašivo prizna: Znam sigurno, da živi moj Otkupitelj.«**

Taj Otkupitelj, to je Isus Krist na križu. Jammes će ga naći u Lurdu, kamo je pošao sa svojom majkom. Sretna majka, dobra kršćanka, piše u svom dnevniku: **»Prvi put smo skupa pošli prema Bogu.«** Sada je

duševna borba bila lakša, jer je Lurdska Djevica bila na pomoći. 7. VII. 1905. osvanuo je sretan dan za Jammesa, kada je u pratnji Paul Claudela ponovo stupio pred oltar i primio svetu pričest, nakon što se je pobožno i skrušeno ispovjedio. S. Claudelom je bio u Lurdu svjedokom, kada je tokom euharistijske procesije 11 bolesnika čudesno ozdravilo.

U Lurdu je, po zagovoru brižne Majke dobrog savjeta, našao sebi i zaručnicu, koja će postati uzor-majkom njegove brojne kršćanske obitelji. Prvomu svome djetetu dali su ime Bernardica, na spomen lurdske svetice.

Svoju zahvalnost prema Bogu izrazio je Jammes ovim divnim riječima: **»Hvala ti, Gospodine, za beskrajnu ljubav, koju sam tražio, a koju u grijehu nisam mogao naći.«**

18 dan svibnja

XVII. ukazanje

Dozovimo si u pamet još jednom onaj svečani prizor, kada je na Blagovijest Lurdska Gospa objavila svoje ime.

Nakon što su pobožno, ona i Bernardica skupa, izmolile sva tri dijela ružarja, Bernardica ju je ponizno triput zamolila za njezino ime. Tada joj je Gospa, puna blagosti i miline, i obasjana rajskim sjajem, rekla: »Ja sam Bezgrešno Začeće«. Kao uspomenu na taj svečani događaj zamolila je Bernardicu prije svoga odlaska, da joj ostavi na tom blagoslovljenom mjestu svoju svijeću, da tu dogori. A zatim je iščezla u sjaju, koji se nakon njezinog odlaska, počeo smanjivati, i konačno je i njega nestalo.

Prva misao, koja nam se nameće pri promatranju ovih vanjskih okolnosti prigodom te svečane zgode, jest ta: da je Gospa velikodušna i darežljiva u svom davanju, a skromna u svojim zahtjevima i željama: kao dragu uspomenu na taj veliki dar, koji je ona ukazala svijetu svojim pohodom, i za obilje milosti, koje je sa sobom ponijela i nama ostavila na tom blagoslovljenom mjestu, ona se zadovoljava malom gorućom svijećom. Ona se i u ovom slučaju pokazuje Majkom Spasiteljevom, za kojeg je već u davna vremena prorok Izaija rekao, da **»ne će ugasiti stijenja** (fitilja), **što tinja«** (Izaija, 42, 3). Blaga je, skromna i ponizna. Primajući ovaj dar od svoje odabranice Gospa je željela istaći, da joj je draga ta pobožnost, jer svijeća ima veliko značenje u crkvenim obredima. K tomu goruća svijeća podsjeća nas na krsnu svijeću, koju smo primili na početku našega života, a u isti mah i na smrtnu svijeću, koja će nam osvijetliti zadnje časove našega života. Međutim, glavno značenje ove svijeće je, da u nama probudi vjeru u Isusa Krista; on je svjetlo svijeta, svjetlo, koje osvjetljuje svakoga čovjeka, koji dolazi na ovaj svijet.

Vjernici su svhatili i razumjeli želju Lurdske Gospe. Prema njezinoj želji sada tu već sto godina danju i noću neprekidno gore mnogobrojne svijeće kao svjedoci njihove vjere i zahvalnosti. Sva-

kog dana uvečer održava se također i veličanstvena procesija sa upaljenim svijećama. Ali o tom ćemo obredu kasnije govoriti.

Saznavši za ime svoje Gospođe, mala Bernardica je u svojoj skromnosti mislila, da je s tim sve gotovo i da više ne treba posebno dolaziti do Masabjelske pećine. To više, što je prošlo vrijeme, kada je bila obećala dolaziti. Vjerna željama svoga župnika, koji joj je govorio, da ne dolazi, isto onako, kao i njezini roditelji, Bernardica stvarno više i ne ide do Masabjelske pećine.

U to su vrijeme nastupili i veliki dani oko Uskrsa, pa je Bernardica željela da ih provede u sabranosti, tišini i molitvi u crkvi.

Ali su vjernici, hodočasnici, ipak tamo dolazili. Naročito uz Uskrs. Spomenuli smo, da se te godine osjetio u lurdskoj župi snažan duhovni preporod i da su na uskrsnu svetu ispovijed i pričest pristupili i oni, koji odavna to prije nisu obavljali. Zato je na prvi i drugi dan Uskrsa došlo do Masabjelske pećine više od devet tisuća osoba, da se zahvale na primljenim milostima. O svemu tomu vodio je strogi nadzor šef mjesne policije. On piše pokrajinskom poglavaru, da se vjernici okupljaju oko Špilje ukazivanja već od ranog jutra. Za Bernardicu on piše ovo: **»Vizionarka se još nije pojavila kod Masabjelske pećine poslije svetkovine Blagovijesti.«** Time je on ponovo i službeno potvrdio, da Bernardica ne želi nikakve svjetske slave, da ne obmanjuje svijet i da ga ne vara. Ona dolazi samo onda, kad osjeti u sebi nutarnji neodoljivi poziv, i kad za to dobije pristanak svojih roditelja. Tako će biti i 7. IV. Toga dana pred večer osjeti ona onaj, njoj tako dragi i poznati glas, da dođe do mjesta ukazivanja.

Ovo XVII. ukazanje bilo je obilježeno jednim znamenitim događajem. Dok je, naime, Bernardica bila u zanosu, plamen je zahvatio njezinu ruku i lizao joj prste duže vremena, a da nije nanio nikakve štete koži i ruci. Kod ovoga prizora bili su prisutni liječnik dr. Dozous i policijski komesar Dominik Jacomet. Od drugih uglednih svjedoka spomenut ćemo majku maršala Focha (Foša). Ona je u svomu sinu, slavnom pobjedniku iz Prvog svjetskog rata, ulila duboko poštovanje prema lurdskim ukazanjima.

Ovaj prizor sa svijećom je potvrdio ponovo, a sada po zadnji put, da je Bernardica u pravom svetačkom zanosu. On je potvrdio njezinu nevinost i svetost. S time je Bernardica na vidljiv način potvrđena kao **»poslanik i tumač viših sila«.**

S ovim znakom i s ovom milošću, kojom je Lurdska Gospa potvrdila misiju svoje odabranice, ona je već sada, toga dana 7. IV. 1858. pripravila vjernike na onu još veću i rijetku milost, kojom će biti obdarena svetica nakon svoje smrti. Moćna Kraljica raja,

koja je rekla maloj Bernardici, da će je učiniti sretnom, ali ne na ovomu, nego na drugomu svijetu, potvrdila je to svoje obećanje tim, što je njezino tijelo ostalo uščuvano i neraspadljivo do današnjega dana. Sretni su oni, kojima je pruženo, da u samostanskoj crkvi Sv. Gildarda u gradu Nevers vide to svetačko tijelo! Tu se vidi, kako je istinita ona riječ, da tjelesa svetih počivaju u miru i da u sebi na vidljiv način nose nadu u uskrsnuće tijela i u život vječni. Velika pobjednica nad grijehom i nad raspadanjem — a ono je posljedica grijeha (Galaćanima, 6, 8) — obilježila je ovim svojim pečatom neraspadljivosti svoju vjernu i požrtvovnu odabranicu, sv. Bernardicu.

Još bi se, na koncu, moglo reći, da je ovaj događaj sa svijećom bio zadnji po redu u nizu mnogih divnih drugih, koje je Bernardica doživjela pred Masabjelskom pećinom. Njena je misija uglavnom završena: doznalo se za ime osobe, koja se javljaja; doznalo se, šta ona želi i poručuje; Špilja ukazivanja je već djelomično pretvorena u svetište; hodočasnici stižu sa svih strana, istina, još ne u **»procesijama«,** ali svakako u velikom broju. Bernardica će i nadalje nastaviti svoju službu svjedoka, ali će drugi preuzeti glavnu riječ.

Vidjeli smo već, da je državna vlast preuzela na se brigu, da riješi to pitanje. U Parizu postoji posebno ministarstvo: Ministarstvo za nastavu i bogoštovlje, koje se brine za sve događaje, koji su u vezi s vjerom. Na čelu toga ministarstva te godine bio je Gustav Rouland (Rulan). Ovo će Ministarstvo tokom 1858. biti stavljeno pred jednu veliku kušnju. Kušnja se sastoji u tomu, što je u vremenu od 10. travnja do 18. rujna velik broj osoba, većinom školske djece, pokazivao znakove opsjednuća. S početka su oni oponašali Bernardicu, i njezine riječi kretnje, i govorili su, da vide Gospu, sv. Josipa i slično. Kasnije su njihove vizije postale zastrašavajuće, i djeca su umirala od straha. Njihovo vladanje je postalo zabrinjavajuće: kričali su, valjali s epo zemlji, verali po litici i t. d. Izvršeni su dapače i pokušaji samoubojstva. Stanovništvo je bilo uzbuđeno u najvećoj mjeri. Državne vlasti su poduzimale različite mjere sigurnosti i kažnjavanja, da stanu u kraj tim neredima. Tako je 4. V. zabranjen pristup do Masabjelske pećine, a posebno je zabranjeno, da se tu stavljaju vjerski predmeti i novac. Dne 14. VI. podignuta je ograda i strogo, pod prijetnjom globe, zabranjeno, da se uzima voda s Masabjelske pećine. Ograda je triput obarana, a 100 osoba je kažnjeno globom. Ovu uzbunu povećalo je novinarstvo, jer su jedne novine odobravale ove mjere, a druge su kritizirale. Cijela Francuska je bila uzbuđena.

Cijelo ovo vrijeme Bernardica je bila po strani i nije ni išla do Masabjelske pećine.

U toj teškoj situaciji, koja je iz dana u dan postajala sve zamršenijom, državna vlast se u više navrata obraćala crkvenoj vlasti za pomoć. Iz pisma, koje je 18. lipnja uputilo lurdski župnik ministru Roulandu, vidi se, da je suradnja svećenstva u Lurdu išla do skrajnjih granica tako, da su se izlagali opravdanom prigovoru svojih vjernika. Iako je svećenstvo pomagalo državnu vlast u čuvanju reda i mira, ono se nije složilo s njom u načelnoj ocjeni tih čudnih pojava. Već 11. travnja, nakon prvog liječničkog izvještaja o Bernardici, biskup Laurence piše pokrajinskom poglavaru Massyju, da su zaključci liječnika o halucinaciji vrlo vjerojatni, ali da on ne isključuje mogućnost nadnaravnog svijeta i da očekuje jasnije dokaze, prije nego što o svemu tome dadne konačnu riječ. Istu misao on ističe i u svom pismu od 7. VIII. ministru bogoštovlja, kad mu javlja, da on kao biskup ne može s crkvene propovjedaonice nešto zabraniti ili nekoga žigosati, a da prije toga nije poveo strogi i ozbiljni postupak i svestranu istragu, jer da je takva praksa Crkve. U istom pismu on javlja Ministru, da je ustanovio crkvenu komisiju, da ispita sve te pojave i da ispita njihovu pravu narav.

Ova odluka biskupa Laurencea značila je, da crkvena vlast preuzima u svoje ruke, da ispita sve te čudne događaje u Lurdu i da o njima donese svoju odluku.

I odmah se je pristupilo odvajanju kukolja od pšenice, Bernardice od onih, koji su nju oponašali. Sam vrhovni tužioc iz Paua Falcconnet je 7. V. pisao pokrajinskom poglavaru, da je biskup dužan donijeti konačne odluke o pravom značaju ukazivanja **(»Eclairer les esprits sur le véritable caractère des visions«).**

Iako je bila velika i očita razlika između Bernardice i drugih, koji su tvrdili, da imaju viđenja, ipak je bilo potrebno, da se ona utvrdi i primjerima dokaže. Tako je ustanovljeno: da oni ne trpe blagoslovljenih krunica, a da vole neblagoslovljene; da sami blagoslivljaju krunice; da ne vraćaju krunice, koje su im date, nego ih bacaju. (Tako je policija pronašla 176 bačenih krunica, 62 medalje, prstenje). Da podkradaju novac. Da ruglu izvrgavaju državnu i crkvenu vlast; da se boje žandara; da o Gospi ružno govore: da je ona ljuta, neraspoložena i t. d. Ne dopuštaju, da vjernici ukrase Gospin kip, jer da ona **»ne voli ni ruža ni ljiljana«.** Šire očaj među prisutnim govoreći: **»Odstupajte! Gospa ne želi, da idete dalje!«** Nepravilno se izražavaju o Bogu, kada pozivaju vjernike, da se mole govoreći: **»Bog će moliti krunicu s nama.«**

Vladanje im je nečedno i razuzdano, a naročito kod djevojaka. Viđenja su im nejasna i puna straha i groze.

Zato su ne samo ozbiljni ljudi, nego i oni obični, pomislili, da su to vražije spletke. To mišljenje je zastupao i lurdski župnik u svom pismu biskupu od 9. srpnja, to više, piše on, što djeca tvrde, da ih neka sila nagoni, da ružno govore o Bernardici i njezinim ukazivanjima. Tako je Sotona u svojoj mržnji na Bezgrešnu Djevicu otkrio svoje zle nakane: osramotiti Bernardicu, osramotiti Masabjelsku pećinu, izvrgnuti ruglu sama ukazivanja, izazvati kod vjernika sumnju i nepovjerenje, zbuniti duše u njihovoj vjeri i pouzdanju, udaljiti ih od Boga, od Majke Božje.

Da je to bila prava nakana Sotone, to su priznali kasnije i oni, koji su u to vrijeme 1858. bili njegove žrtve.

Međutim sve ovo je u to vrijeme bilo potrebno, da u pravom sjaju sine kasnije istina o Lurdu.

Čim je državna vlast prepustila biskupu nadzor, brigu i odgovornost za te čudne pojave, sve je odmah krenulo svojim pravim tokom. Ograda je uklonjena 5. X. na izričitu želju cara Napoleona III., a na molbu nadbiskupa iz crkvene pokrajine Auch (Oš), u koju spada Lurd. U isto vrijeme dopušten je pristup do Gospine vode. Vjernici su bili presretni.

Ministar bogoštovlja Rouland čestita biskupu Laurenceu, a ovaj ga uvjerava, da će on ubuduće **»lično i po svojim ljudima paziti, da sve bude u redu i pristojnosti na tom svetom mjestu«.**

I tako je konačno Lurd postao gradom Bezgrešne Djevice, a na Masabjelskoj pećini je utvrđeno prijestolje njezinog milosrđa.

PRIMJER GROFA ETIENNE DE BEAUCHAMP (BOŠAM)

Grof Etienne de Beauchamp potječe iz veoma ugledne plemićke obitelji. Rođen je 1859. a umro je 21. kolovoza 1957. u dobi od 98 godina. Većinu svoga života proveo je u Lurdu žrtvujući se za Gospine bolesnike pune 72 godine.

Odakle tomu čovjeku tolika ljubav prema Lurdu?

Odgovor: jer je u Lurdu našao utjehu i smjer svoga života. Tamo ga je vodila nada, kad je u ovom životu izgubio svoje najdraže.

Kad mu je bilo 35 godina i kad su se pred njim otvarala vrata sjajne budućnosti, najednom mu smrt ugrabi njegovu vjernu ženu, a uskoro zatim i oboje njihove djece, i konačno njegovog oca. Sve teški udarci jedan za drugim. A onda su nadošle i poteškoće sa upravom očinskih dobara tako, da je i s te strane bio teško pogođen.

U svojoj velikoj tuzi dolazi u Lurd, da zatraži utjehu i prosvijetljenje.

Lurdska Gospa, puna smilovanja i utjehe, daje mu razumjeti, da draga bića, koja je on izgubio, nisu zauvijek izgubljena, i da je ovaj gubitak samo privremen. I poziva ga, da svoju ljubav i svoju snagu

stavi u službu bolesnika, koji dolaze njoj u pohode u njezin grad Lurd. Isti poziv ona je uputila još nekolicini odličnih muževa: dru. Saint-Maclonu, koji je, kao i on, poslije smrti svoje žene našao u Lurdu drugu familiju, Gospinu familiju, njezine bolesnike; grofu De l'Epinois (Lepiroa); Emilu Christophe (Kristof) i drugim. Ovi ljudi su već pred Gospinim kipom na Masabjelskoj pećini položili viteško zakletvu, da će dvoriti njezine bolesnike. Istu zakletvu položio je i grof Etienne de Beauchamp 24. rujna 1885. i tako je postao suosnivač Udruženja Gospinih bolničara — Hospitalité de Notre-Dame de Lourdes. On sam kaže za se: **»S uzbuđenjem sam izgovorio pred Gospinim oltarom ove riječi posvete: Posvećujem se tebi i tvome Sinu i obvezujem se, da ću vam služiti.«** I nastavlja: **»To je bila zakletva, svečana zakletva, koja se nije smjela zaboraviti.«** Grof De Beauchamp nije zaboravio svoje zakletve sve do svoje smrti. Na čelu ove novoosnovane viteške organizacije on je ostao sve do 21. kolovoza 1957., sve do dana svoje smrti. Iza smrti prvog osnivača Emila Christopha 1922. grof De Beauchamp vodi ovu humanu organizaciju kao predsjednik. Na ovom mjestu zamijenio ga je sadašnji predsjednik grof De La Poëze (Poez). Ova organizacija raširena je u 24 zemlje, a 1954. brojala je 10.393 člana.

Radi njegove velike vjernosti i ljubavi prema Lurdskoj Gospi s pravom su ga nazivali **»Gospin vitez«.** To priznanje bilo mu je draže od svih drugih visokih odlikovanja, pa je zaželio, da mu se na mrtvački odar stavi samo jedan znak: kožne naramenice, koje nose bolničari, kad prenašaju bolesnike.

Njemu jedinom iskazana je počast, da mu je mrtvački lijes donešen pred oltar Lurdske Gospe pod Masabjelskom pećinom. I tu je na tom svetom mjestu, gdje je on prije 72 godine položio zakletvu vjernosti Lurdskoj Gospi, otpjevana pjesma zahvale **»Magnificat«** i pjesma nade **»Salve Ragina — Zdravo Kraljice«.**

To je bila vidljiva počast, koju je divna Kraljica ukazala svomu vjernom vitezu.

U nizu dirljivih primjera, koje nam pruža Lurd sa svojim bolesnicima, dolazi i ovaj prekrasni primjer velikog prijatelja bolesnika.

19. dan svibnja

XVIII. ukazanje

Vidjeli smo jučer, kako je Sotona pokušao, da svojim zlodjelima omete djelo Bezgrešne Djevice. U tim burnim danima Bernardica je u glavnom ostala pošteđena, ali je cijelo ovo vrijeme pod strogim nadzorom policije. Kada je početkom svibnja, nakon drugog liječničkog pregleda, otišla svojim rođacima u susjedno lijepo planinsko mjesto Cauterets, da se malo ukloni, pokrajinski poglavar barun Massy je odmah osobno obavijestio policijskog komesara toga mjesta, da je tamo došla Bernardica i pozvo ga, da na nju pazi. On mu piše: **»Pozivam vas, da budno, iako vrlo neprimjetno, pazite na njezinu okolinu i na njezino vladanje, i da mi položite računa o svim djelima, koja, po vašem mišljenju, zaslužuju, da budem obaviješten.«** Policijski komesar iz Cauteretsa po imenu Cazeaux, javlja 22. V., da je budno pazio na Bernardicu. Njegov izvještaj služi na pohvalu Bernardici, jer ističe njezinu nesebičnost i njezinu iskrenost: **»Iz izvještaja od mnogih osoba, koje su je ispitivale o njezinim viđenjma, izlazi, da je ona stalno ostala kod svog prvog govora. Ona je uvijek odbijala svaku vrstu milodara i nagrade.«**

Ovaj drugi liječnički pregled, o kojem je ovdje bio govor, obavljen je 3. svibnja. U tu svrhu barun Massy je probrao dvojicu liječnika, koji su se veoma isticali svojim protivljenjem ukazivanjima na Masabjelskoj pećini, i sve, što je Bernardica o njima govorila, oni su nazivali i tumačil kao padavicu, somnambulizam, halucinaciju. Uporno su se borili uime znanosti protiv sve jačih i jačih dokaza nadnaravnog svijeta, koji se je otkrivao u Lurdu. Ne mogavši naći nikakvih znakova živčane poremećenosti, oni su optužili Bernardicu zbog njezine upornosti. Evo čudnog zaključka njihovog izvještaja: **»Pa ipak, zbog očite upornosti, koju ona pokazuje, tvrdeći, da vidi neko fantastično biće, a to biće ne vide na tom mjestu i u to vrijeme osobe iz njezine pratnje, moglo bi se zaključiti, da je dotična osoba (Bernardica) pod uplivom halucinacije«.**

Ovaj liječnički izvještaj od 3. svibnja bio je blaži po svojim tvrdnjama od onog prvog od 31. ožujka, ali ipak se je barun Messy odlučio njim poslužiti u svojoj borbi protiv sve većeg broja **»vizionara«**, koji su bili pod djelovanjem Sotone, i koji su u to vrijeme pravili silne nerede u Lurdu i okolici. Prema jednom zakonskom propisu od 30. lipnja 1838. državna vlast je mogla prisiliti osobe živčano bolesne na liječenje u bolnicama. U takvom slučaju liječenje je na državni trošak. Na ovaj zakonski propis mislio je Massy, kad se odlučio da odvede u Tarbes, u bolnicu za duševne bolesnike, Bernardicu Soubirous, jer je ona prva počela sa govorom o ukazivanjima. Nadao se, da će tim postupkom stati u kraj spomenutim neredima.

Iako je ova mjera izgledala opravdana i lako izvediva, ipak se je barun Massy bojao većih nereda, i to nereda druge naravi: otvorenog revolta mjesnog stanovništva. Jer je narod bio i previše uzbuđen.

Možda je **»nekom«** i išlo u račun, da dođe do krvavog nereda i da Masabjelska pećina postane poprište krvavih borba!

Sigurno je, da bi se tomu radovao Sotona, **»mrzitelj ljudskog roda«** i ubojica od početka!

U ovoj teškoj situaciji barun Massy šalje zabrinuta pisma ministru bogoštovlja i ministru unutrašnjih djela.

U svom pismu ministru bogoštovlja on javlja 7. V., da je naredio policijskom komesaru u Lurdu, da saopći svakoj osobi, koja bude govorila, da ima ukazanja, da će smjesta biti zatvorena i odvedena u Tarbes u bolnicu za duševne bolesti.

Iz njegova pisma, upućena na ministra unutrašnjih djela Delangla, od 8. V. jasno se vidi, da će prva po redu tom mjerom biti pogođena mala Bernardica. On priznaje, da njezina ukazivanja nisu spočetka izazivala nikakvih nereda, nego da su oni nastali kasnije i da su postigli toliku mjeru, da je državna uprava prisiljena da intervenira. On piše doslovno: **»Gospodine Ministre, od nekoliko vremena stvari su se popele do toga stepena, da je državnoj Upravi nemoguće ostati u pasivnom držanju. Zato sam ja odlučio da poduzmem mjere.«**

Mjere, na koje misli barun Massy, jesu: da se iz Špilje odstrane svi vjerski predmeti: kipovi, slike, medalje, krunice i t. d., jer su tu postavljeni protuzakonito; da se zabrani pristup do Masabjelske pećine, jer se tu stvaraju izgredi; da se zabrani upotreba i nošenje vode, jer je ona općinsko vlasništvo; da se postavi drvena ograda radi boljeg opsluživanja gornjih propisa.

Sve ovo je i učinjeno.

Međutim on je smatrao, da bi najbolja mjera bila, kad bi se Bernardica smjestila u bolnicu za duševne bolesti.

Ali je ova, na oči laka mjera u stvari predstavljala veliku opasnost, jer je za ovom skromnom djevojčicom stajao narod spreman za borbu. To je znao barun Massy i toga se je bojao.

Zatvaranje Bernardice nije značilo samo jednu političku opasnost, nego je ona u očima Vrhovnog tužioca E. Falconnet-a predstavljalo izigravanje zakona pod vidom čovječnosti, dakle, jedan nemoralni i protupravni čin. Ovaj oprezni i razboriti čovjek je uvidio, da se zakonski propis od 30. lipnja 1858., na koji se je pozivao barun Massy. može primjenjivati samo u slučaju, da dotična osoba svojim vladanjem izaziva javne nerede. Zato se ne može i ne smije na Bernardicu prebaciti odgovornost za ono, što drugi čine. U svom dopisu od 7. V. upućenom barunu Massyju ovaj mudri čuvar zakonitosti i prava čvrsto brani Bernardicu. I on posebno ističe njezinu nesebičnost. Njemu je poznato iz izvještaja javnog tužioca iz Lurda, njegova namjesnika, da je Bernardica odbila svaku vrstu mita, a posebno svaki dar u novcu.

Njegovo konačno mišljenje je, da Bernardica nije kriva pred zakonom.

Zato se je s pravom lurdski župnik Dominik Peyramale energično odupro, kad su mu načelnik i mjesni javni tužilac došli, da saopće, da imaju nakanu odvesti Bernardicu u bolnicu za duševne bolesti. On im je rekao: **»Bernardica je nevina, a dokaz za to jest, što vi, kao javni tužilac, niste mogli pronaći ni najmanji razlog za krivični postupak, i pored vaših ispitivanja i straživanja. Utećí tomu postupku, da pod izlikom neke čovječnosti nju lišite slobode i odvedete je, nju siroticu i bez ikakve zaštite, u duševnu bolnicu, značilo bi odvratan čin. Iako ni biskup, ni ja, ni svećenstvo još nemamo dosta jasnih činjenica, da bismo se mogli izjasniti o vrhunaravnom karakteru tih pojava, ipak imamo dovoljno dokaza, da je Bernardica iskrena, i poštena, i duševno zdrava. Zar njezine duševne sposobnosti ne potvrđuju njezini skromni i pametni odgovori na tisuće pitanja? Znajte, da ću ja braniti ovo dijete uz opasnost svoga života. To je moja dužnost, koju mi nameće moja služba. Naći ćete me na pragu ove siromašne kuće, i tko bude htio na silu poći unutra, moći će prijeći samo preko mene mrtva.«**

Tako je lurdski župnik ovim vatrenim riječima otkupio one grube riječi omalovažavanja, kojim je u svoje vrijeme uvrijedio Bernardicu. Od toga dana pa sve do svoje smrti velečasni Peyramale je ostao vjernim zaštitnikom Bernardice i njezinih siromašnih roditelja.

Dok su se iza leđa Bernardice zbivali ovi dramastični događaji, ona se je u tišini svoga srca, a pod zaštitom Bezgrešne Djevice, pripremala na prvu svetu pričest. Istina je, da ukazivanja na Masabjelskoj pećini nisu kod nje razvila u kakvoj posebnoj mjeri njezinih intelektualnih sposobnosti, ali je istina to, da je ova mala učenca Bezgrešne Djevce, koju Crkva u svojim litanijama naziva **»Djevice premudra i Prijestolje mudrosti«**, vidljivim koracima napredovala u znanosti svetaca: u pobožnosti, strpljivosti, nesebičnosti, u žrtvama, u molitvi, u poslušnosti. Ona je na izgled ostala dijete kao i prije ukazivanja, kao što su i druga djeca: i po stasu, i po djetinjoj ćudi, i po djetinjim igrama. Ali se ovo dijete iz dana u dan pretvaralo u andela tako, da će Papa Pio XI. sa zanosom moći reći 8. XII. 1933., na dan njezine kanonizacije, kada je proglašena sveticom: **»Ona je divan uzor svetosti, svetosti u pravom i strogom smislu te riječi.«**

Ovo je svečani i konačni sud Namjesnika Isusova na zemlji o njenim krepostima, o njezinoj vjeri, ufanju i ljubavi. S tim u vezi vrlo je zanimljivo da vidimo, kako je ova svetica položila svoj prvi ispit iz vjeronauka uoči svoje prve svete pričesti. O tom nam piše njezina drugarica iz škole Julija Garros: **»Velečasni Pomian, naš vjeroučitelj, ispitivao je Bernardicu preda mnom.**

— Bernardice, šta ti znaš?

— Znam Očenaš, Zdravomariju i vjerovanje.

— Pa to je dosta, da se može govoriti krunica, — reče on i zatim je upita: Tko nas je stvorio? Zašto smo stvoreni?

Ona je na zadovoljavajući način odgovorila na ova pitanja. To je bilo sve, što je ona znala.«

Tako je i u ovom slučaju ostvarena riječ Isusova, da neće biti spašeni oni, koji govore: Gospodine, Gospodine! nego oni, koji vrše volju Oca nebeskoga (Matej, 7, 21).

Prva sveta pričest djeci dijeljena je te godine 1858. u Lurdu na Tijelovo, 3. lipnja.

Svjedok — očevidac Estrade opisuje taj prizor ovim riječima: »Sklopljenih ruku pristupila je Bernardica oltaru, primila je Isusa u svoje nevino srce i vratila se na svoje mjesto, ne dajući nikakvih izvanjskih znakova, osim to, što smo svi primijetili, da je neizrecivo sretna«.

Pred večer, nastavlja isti pisac, **»došla nam je Bernardica u pohode. Moja sestra je upita: Reci nam, Bernardice, kada si bila sretnija: da li danas, kada si primila Isusa ili onda, kada si vidjela presvetu Djevicu na Masabjelskoj pećini?**

Anđeosko dijete odgovori ovim mudrim riječima: Ne bih znala reći, jer te stvari idu skupa. Samo znam to, da sam u oba slučaja bila vrlo sretna.«

Primivši jednom svoju prvu svetu pričest, Bernardica je počela živjeti euharistijskim životom, a to će reći, da je i dalje išla na svetu pričest svakom zgodom i da je njegovala pobožnost prema Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. Tako je nebeska Majka dovela svoju milu kćerku do Izvora života. Bernardica je sada u sigurnim rukama, i ona joj može reći zbogom; onaj pravi »zbogom«, to jest: ostaj mi s Bogom.

Za ovaj dirljivi čas rastanka probrala je nebeska Majka, Tješiteljica žalosnih, svetkovinu Karmelske Gospe, koja se slavi 17. srpnja. To je svetkovina sretne smrti, jer se vjernici preporučuju Karmelskoj Gospi za svoju sretnu smrt. A svaki rastanak naliči na smrt, na umiranje.

Zato je Gospa na ovaj dan uputila svoj poziv Bernardici, da se s njom rastane i da je pripravi na sretnu smrt. Njezin poziv osjetila je Bernardica, dok se toga dana molila u župskoj crkvi pred oltarom. I odmah je ustala, obavijestila o tom svoje roditelje i s malom pratnjom pošla prema Masabjelskoj pećini. Ovoga dana pošla je desnom obalom rijeke putem, koji se i danas zove istim imenom. **»Ribes — Obala«**, jer je dosadašnji put bio zabranjen, a Špilja zagrađena ogradom. Došavši do mjesta, odakle se je dobro vidjela Masabjelska pećina, poklekne i počne se moliti, kao što je i prije činila. Čas za tim pojavi se na otvoru u Špilji sjajan oblak, a u tom sjaju se pokaza uvijek milo lice Bezgrešne Djevice.

»Nikada je nisam vidjela tako lijepu«, govorila je Bernardica kasnije, sjećajući se toga rastanka.

Ovaj put Gospa joj nije ništa govorila, samo ju je milo gledala majčinskim pogledom. To je trajalo četvrt sata. A zatim je nestalo i svjetlog oblaka.

»I od tada ju više nisam vidjela«, govorila je Bernardica sjetno.

To je bilo njezino posljednje viđenje na zemlji. Ono je bilo kao spomen i priprava za sastanak u raju.

ČUDOTVORNO OZDRAVLJENJE GOSPOĐE AUGAULT I OBRAĆENJE NJEZINA LIJEČNIKA

Gospođa Augustina Augolt iz okolice Marseilla je 14 godina bolovala od tumora u trbuhu. Dok je tumor bio málen, zanemarila je operaciju, a kad je on postao velik kao djetinja glava i kada joj počeo sprečavati rad bubrega i srca, više nije bila u stanju da podnese operaciju. I tako je njezina krv postala sva zatrovana, a rane se pojavile na cijelom tijelu. Gotovo na umoru, pošla je 19. srpnja 1926.

prema Lurdu u nadi, da će jedino tu naći spas i olakšanje svojim teškim mukama. Dr. Faligant, dajući joj liječničke dokumente o stanju bolesti, je rekao, da je takovo putovanje prava ludost. Tako su mislili i mnogi drugi, a posebno neki gosp. Guitoneau, koji će se nakon njezinog povratka iz Lurda temeljito obratiti. — Ali sad ćemo pratiti gospođu Augault u Lurdu. Tu su joj dodijeljeni kao dobrovoljni bolničari dva odlična gospodina: princ od Bearna i oficir Cellerier. Poznato nam je, da u Lurdu kao bolničari služe najodličnija gospoda. Njezino ozdravljenje zbilo se ovako: 26. srpnja 1926. ona je ležala skupa sa ostalim bolesnicima pred crkvom sv. Rožarja i očekivala blagoslov s Presvetim. Uz nju su stajali njezini bolničari. U času, kad je primila taj blagoslov, **»osjetila sam nečuvenu sreću, kaže ona. Nestalo je mojih boli. Otvorim oči i vidim da sam zdrava«.** Isus je tim činom stvarno pokazao, da je tu prisutan u Presv. olt. sakramentu. — Gospođa Augault je odvedena u Liječnički ured, i tu je 35 prisutnih liječnika sa očitim začuđenjem vršilo liječnički pregled. I dok su oni bili usred posla, stupa u dvoranu dr. Juge, glasoviti ginekolog iz Marseilla, koji je poznavao gospođu Augault i koji nije vjerovao u mogućnost čuda. Evo mu prilike, da se o tom uvjeri. Pred njim se nalazi bolesnica, koja na sebi nosi u isti mah sve znakove svoje bolesti, koja je prošla i očite znakove novoga života, koji je upravo nastupio. Po izgledu to je živi kostur, jer u svojoj 48. godini ona teži sam 35 kila. Preko otvorenih rana prevukla se svježa kožica. Srce radi ispravno, tumora je nestalo. Bivša bolesnica se sada osjeća svježa i vedra, kao da joj je 25. godina. — Dr. Juge je zapanjen. Ne zna, šta bi rekao. On se obraća svojim kolegama s molbom, da mu dopuste da on ispita to izvanredno ozdravljenje i da nakon godinu dana donese svoj izvještaj o tomu. Prijedlog je usvojen. Godinu dana je nastojao dr. Juge da znanstvenim, naučnim putem objasni ovo ozdravljenje, ali nije našao mogućnosti da ga objasni prirodnim putem, i zato je on svoj izvještaj završio ovim riječima: **»Ovo je ozdravljenje izvanredno, i nije ga moguće objasniti naučnim putem.«** Ispitajući okolnosti, pod kojim se dogodilo ovo ozdravljenje, dr. Juge je došao do uvjerenja, da je to pravo čudo, i to čudo, kojim je Isus htio potvrditi svoju prisutnost u presv. olt. sakramentu. To je tako duboko djelovalo na dr Juga, da je on odlučio pristupiti na sv. pričest svakog dana i posluživati kod sv. mise. Mnogima se to činilo nevjerovatno, pa je zato on rekao kanoniku preč. Josipu Belleneyu: **»Ako vas tko upita, je li to istina, r recite, da jest, jer sam ja svojim prstima ticao euharistijsko čudo kod gospođe Augult.«** — Spomenuti kanonik je sve ovo lijepo opisao u svojoj knjizi **»Guérsons de Lourdes«** (Lurdska ozdravljenja).

Gospođa Augult je preminula 1942. od upale pluća. S tim u vezi napominjemo, da bolesnici, koji su ozdravili u Lurdu, ne umiru od bolesti, od koje su ozdravili, nego od koje druge.

20. dan svibnja

Crkvena komisija

Crkvena komisija za ispitivanje ukazivanja u Lurdu ustanovljena je 28. srpnja 1858. Njezin je zadatak bio da ispita sve činjenice i da o svim tim pojavama donese kritičan sud. Ona je sastavljena od kanonika iz Tarbesa, od profesora iz sjemeništa i bogoslovije, od stručnjaka iz fizike, kemije i medicine. Njezini članovi su bili lurdski župnik Dominik Peyramale i liječnik iz Lurda dr. Vergez, koji će kasnije postati sveučilišni profesor u Montpellieru. Na taj se način ovim ljudima, vještim u vjerskim i svjetovnim znanostima, biskup osigurao. Njemu, kao poglavaru crkvene pokrajine, Tridentinski sabor povjerava dužnost i pravo da u svojoj biskupiji bude učiteljem i sudcem u vjerskim stvarima. To pravo je izraženo u sadašnjem Crkvenom Zakonu u kanonu 1326. On će svoj sud izreći tek, nakon što bude imao jasne i dokazane zaključke svoje komisije. Prva sjednica održana je 2. kolovoza. Radi velikog broja pitanja za diskusiju određeno je, da će se sastajati dvaput sedmično: utorkom i četvrtom. Zatim je odlučeno, da će se važniji slučajevi ispitivati na licu mjesta radi boljeg uvida. Tako su ovi stručnjaci htjeli na što bolji način odgovoriti povjerenju i želji, da se dođe do objektivne istine. Lanjske godine nađen je zapisnik, u kojemu je prikazan rad 14 prvih sjednica. Svaka sjednica je započinjala s molitvom Duhu Svetomu, a završavana je s molitvom **»Pod tvoju obranu se utječemo, sveta Bogorodice Djevo«.** Sjedinjujući ovako molitvu i savjestan rad, oni su neumorno radili pune tri i po godine. Njihova zadaća bila je da odgovore na ova 4 postavljena pitanja:

1) Da li se mogu lurdska ozdravljenja istumačiti prirodnim putem ili se mogu smatrati čudesima?

2) Da li su viđenja Bernardice Soubirous stvarna, a u tom slučaju, da li se mogu istumačiti prirodnim načinom, ili im treba tražiti nadnaravni uzrok?

3) Da li je Bernardica primila kakve poruke? Komu ih je trebala prenijeti? Šta se traži u tim porukama?

4) Da li je na Masabjelskoj pećini postojao izvor prije nego ga je Bernardica otkrila?

Biskup traži od komisije, da mu na ova pitanja odgovori jasno, to jest da mu iznese činjenice sa posebnim dokazima (des faits sur des preuves solides).

Rezultat ovog dugotrajnog, osjetljivog i važnog posla izražen je u svečanom dokumentu tarbskog biskupa Bertranda-Severa Laurencea (Lorans), koji je u povijesti lurdskih događaja poznat pod menom »Mandement« (mandman). To je prvi službeni crkveni dokumenat. On je tako lijepo i ozbiljno sastavljen, da smo uvjereni, da će čitaocima biti drago, što ćemo im donijeti široke ulomke iz njega; sve ono, što je najvažnije. Odmah spočetka biskup ističe, kako je povijest ljudskog roda protkana nebeskim objavama, jer je boravak ljudi na zemlji samo privremen i prolazan, a njihova prava domovina je nebo; tu je kuća Oca nebeskog, u kojoj su nam pripravljeni stanovi. Tu utješnu istinu saopćio je Isus apostolima na svom rastanku s njima neposredno prije svoga uzašašća na nebo. Oni su bili žalosni zbog njegova odlaska, a on ih tješi i govori im: **»Neka se ne plaši srce vaše! Vjerujte u Boga, i u mene vjerujte! U kući Oca mojega mnogi su stanovi. Ja idem, da vam pripravim mjesto«** (Ivan, 14, 1—2). Tako i biskup počinje ovim riječima: **»U svako doba ljudske povijesti postojale su divne veze između neba i zemlje. Već u početku svijeta javio se Gospodin našim praroditeljima, da ih ukori zbog grijeha neposlušnosti a u isti čas, da ih utješi nadom u obećanog Spasitelja). U kasnijim vjekovima govorio je s patrijarsima i prorocima. Zapravo cijela povijest Staroga Zavjeta puna je nebeskih objava u korist sinova Izraelovih.**

Ove božnske milosti nisu prestale s Mojsijevim zakonom; naprotiv, one su u Novom Zavjetu (u zavjetu milosti) postale sjajnije i brojnije.

U prvim vremenima Crkve, u danima progonstva, kršćane su posjećivali Isus i anđeli, koji su dolazili, bilo da im objave tajne budućnosti (sv. Ivan apostol), bilo da ih oslobode tamničkih veriga (sv. Petar u okovima), bilo da ih ohrabre u smrtnim borbama (sv. Andrija, sv. Stjepan). Tako je Bog hrabrio svoje slavne priznavaoce vjere, dok su silnici zemlje nastojali na sve moguće načine da zatru klicu nauke, koja je trebala preporoditi svijet.

Ali ove nadnaravne objave nisu ostale samo u prvim vjekovima kršćanstva. Povijest nam svjedoči da su se one ponavljale tokom vjekova, da se proslavi vjera i učvrste vjernici.

U tim nebeskim objavama posebno mjesto zauzimaju ukazivanja presvete Djevice Marije i ona su uvijek bila za svijet obilni izvor milosti. Svuda po katoličkom svijetu putnik susreće svetišta u čast Majke Božje, a nmoga od njih su nastala kao spomen na njezina ukazivanja.«

Zatim biskup prelazi na opis lurdskih ukazivanja Bernardici Soubirous (Subiru) i kaže, da ga je čuo iz njezinih usta, pa nastavlja: **»Po njezinom govoru djevojčica je čula i vidjela neko biće, koje se nazvalo Bezgrešnim Začećem, a imalo je ljudski oblik, koji nitko od brojnih prisutnih osoba nije čuo ni vidio. Prema tomu, to bi trebalo da bude neko nadnaravno biće. Šta treba misliti o tom događaju?**

Vama je poznato, da je Crkva vrlo spora u prosuđivanju nadnaravnih događaja; njoj su potrebni sigurni dokazi, prije nego ih ona prizna i proglasi za božanska djela. Posljedica je istočnog grijeha, da je čovjek sklon zabludama, naročito u tim stvarima. Zatim, pored toga, što mu je razum oslabio, on može biti žrtvom vražijih spletki. Poznato nam je, da se on pretvarao i u anđela svijetla, samo da bi lakše zavarao ljude. Zato nas ljubljeni učenik (sv. Ivan Evanđelist) opominje, da ne vjrujemo svakom duhu, nego da provjeravamo, da li oni dolaze od Boga (Prva poslanica sv. Ivana, 4, 1). Mi smo izvršili to provjeravanje, jer događaj, o kojem vam mi govorimo, je već četiri godine predmetom naše pažnje. Mi smo promatrali sav njegov razvoj. Mi smo tražili od komisije, sastavljene od učenih, iskusnih i pobožnih svećenika, koji su ispitali djevojčicu, istražili događaje i sve proučili i procjenili, da nam izjavi svoje mišljenje. Isto tako smo se obratili i predstavnicima znanosti. Sve nas je uvjerilo, da je ukazanje nadnaravno i da je s Božje strane. Prema tomu, biće, koje je Bernardica vidjela, je presveta Djevica Marija. Naše uvjerenje se osniva na svjedočanstvu Bernardice, ali još više na činjenicama, koje su nastale u vezi tih ukazivanja, a koje se ne mogu drugačije istumačiti, osim da ih se smatra kao Božjim djelovanjem.

Svjedočanstvo Bernardičino ima sve poželjne uvjete sigurnosti. Na prvom mjestu to je njezina iskrenost, u koju se ne može sumnjati. Već odmah, čim se približite djetetu, sa divljenjem osjećate njezinu jednostavnost, čednost i nevinost. Dok cijeli svijet raspravlja o ljepotama, koje su njoj otkrivene, ona jedina šuti o njima. Ona govori samo onda, kad je se upita. U svom govoru je jednostavna, ali sa dirljivom dosjetljivošću. Na brojna pitanja, koja su joj postavljena, ona odgovara bez oklijevanja. Njezini odgovori su jasni, određeni, stvarni, prožeti čvrstim uvjerenjem. Bernardica je bila podvrgnuta teškim kušnjama, ali nije nikad klonula pod prijetnjama niti se polakomila za veoma skuposjenim ponudama; ona je na njih odgovorila plemenitom nesebičnošću.

Uvijek stalna i dosljedna, ona je na mnogim preslušavanjima uvijek ostala pri onom, što je prije rekla, bez ikakovog dodavanja ili oduzimanja. Prema tomu, njezina iskrenost je izvan sumnje. Dodajmo da ona nije nikad ni bila stavljena u sumnju. To su joj priznali i njezini protivnici, kad ih je imala.

Ali, da li Bernardica, koja nije htjela varati, nije možda i sama bila prevarena? Da li se njoj nije činilo da vidi i čuje ono, što stvarno ona nije ni čula ni vidjela? Da nije bila žrtvom halucinacije? — Kako bismo mi mogli u to povjerovati? Njezini mudri odgovori otkrivaju kod te djevojčice duh ispravan, maštu mirnu i razboritost iznad njezine dobi. Vjerski osjećaj nije kod nje nikad imao nečeg zanešenog. Kod te djevojčice se nije ustanovio nikakav duševni nered, nikakva pretjeranost u čuvstvima, ni nastranost u karakteru, niti kakva osjetljivost, ništa od svega toga, što bi moglo kod nje stvoriti sklonost umišljanju. A ona nije vidjela samo jedamput, nego osamnaest puta.«

U daljnjem izlaganju biskup govori, kako su se ova ukazivanja javljala kroz duže vrijeme, kako je Bernardica prelazila u zanos, a ipak se kasnije sjećala, što joj je rečeno, pa makar i ne shvaćala svega. Iz toga izvodi zaključak, da njezina viđenja nisu bila halucinacije, nego stvarna viđenja, pa zaključuje: **»Bernardica je stvarno čula i vidjela biće, koje se naziva Bezgrešno Začeće. Mi ovaj događaj ne možemo istumačiti prirodnim načinom, i zato smo uvjereni, da je to nadnaravno ukazanje.«**

Nakon što je u pravom svijetlu prikazao lik Bernardice i potvrdio njezino svjedočanstvo, biskup prelazi na druge događaje, koji su uslijedili u vezi s ukazivanjima na Masabjelskoj pećini, a mogu poslužiti za njihovu autentičnost. On govori o narodu, koji je u velikom broju i s napetom pažnjom pratio sav taj tok događaja, pa nastavlja: **»Ukazanja su prestala, ali narod nije prestao dolaziti. Hodočasnici dolaze ne samo iz okolice, nego i iz dalekih krajeva. Ima ih svake dobi, svakog društvenog stupnja i svakog položaja. A šta ih privlači tamo? Oni dolaze do Masabjelske pećine, da se mole, da traže pomoć od Bezgrešne Djevice. Svojim pobožnim vladanjem oni dokazuju, da osjećaju, kako neki božanski lahor oživljuje tu Špilju, koja je već postala slavna. Kršćanske duše se jačaju u krepostima. Okorjeli ljudi se popravljaju, grešnici se s Bogom izmiruju, nakon što su u pomoć zazvali Lurdsku Gospu. Ove milosti dolaze od Boga i, prema tomu, potvrđuju istinitost ukazanja. Ako se drvo prosuđuje po plodovima, mi možemo reći, da su ukazivanja, koja je ispričala Bernardica, nadnaravna, božanska, jer donose ndnaravne, božanske plodove.«**

Zatim biskup govori o tjelesnim ozdravljenima, o tim čudesnim ozdravljenjima, koja su toliko karakteristična za Lurd, a o kojima ćemo i mi kasnije govoriti, pa zaključuje: **»Ukazivanja su božansko djelo, jer i ozdravljenja, koja su s njim u vezi, nose božanski pečat.**

Bog je istina, i ono, što je od Boga, jest istina! Prema tomu, Ukazanje, koje je Bernardica čula i vidjela, a koje se nazvalo Bezgrešnim Začećem, je presveta Djevica Marija!«

U svom zaključku biskup izjavljuje: **»Ovo ukazivanje Bezgrešne Djevice Marije, Majke Božje ima sve oznake istinitosti, i vjernici s pravom mogu držati, da je ono istinito.«**

Budući da biskup, iako učitelj i sudac u vjerskim stvarima u svojoj biskupiji, ne uživa povlasticu nepogrešivosti, koja je zajemčena samo sv. Petru i njegovim nasljednicima u Rimu, a oni su jedini, kao namjesnici Isusovi na zemlji, pravi učitelji vjere, zato tarbski biskup ponizno podvrgava svoj sud njihovom sudu i piše: **»Mi podvrgavamo ponizno svoj sud sudu sv. Oca Pape, kojemu je povjereno da upravlja cijelom Crkvom.«**

Zatim u članu 2. svoga zaključka tarbski biskup odobrava čašćenje Lurdske Gospe u svojoj biskupiji.

U članu 3. on obavješćuje vjernike, da ima nakanu podignuti crkvu na mjestu ukazivanja, da se tako odazove više puta ponovljenoj želji i naredbi Bezgrešne Djevice, i poziva ih u pomoć.

S ovim dokumentom tarbskog biskupa odobreno je čašćenje Lurdske Gospe, ali samo za tarbsku biskupiju. Godine 1877. Sv. Kongregacija obreda odobrila je ovu pobožnost za cijelu Crkvu. 16. VII. 1890. Leon XIII. je ustanovio crkveni obred, koji je sv. Pio X. 13. XI. 1907. proširio na cijelu Crkvu.

Ugled i vjerodostojnost Bernardice Soubirous potvrđena je tim, što je ona proglašena sveticom 8. XII. 1933.

Sve nam ovo potvrđuje, kako velik ugled imaju u Crkvi lurdska ukazanja.

»Imamo čvrsto pouzdanje u majčinsku zaštitu Lurdske Gospe i nadamo se, da će ona pomoći Crkvi u nevoljama, kojima je izložena«, piše sv. Pio X. na početku svoga pontifikata.

OPORUKA JEDNOG DOBROVOLJNOG BOLNIČARA IZ LURDA

12. listopada 1956. umro je Marcel Le Grand, glavni direktor velikog poduzeća po svem svijetu poznate firme »Bénédictine.« Toga jutra je u krugu svoje obitelji, okružen svojom djecom, — njih 10 na broj — pobožno primio sv. sakramente umirućih.

Dva mjeseca prije svoje smrti napisao je glavne uspomene i smjernice svoga života, — a to je njegova duhovna oporuka — iz čega se vidi, što je za njega značio Lurd. Evo ih doslovno:

»Ovo što pišem, posvećujem Lurdskoj Gospi.

Prema znakovima bolesti osjećam, da me napušta zdravlje. Što se mene tiče, nemam nakane da se molim tvome Sinu za oporavak. On je već stvorio svoju odluku, i ja joj se pokoravam u cijelosti i samo želim da se pred Njim pojavim sa što manje nedostataka. Ove godine nisam imao sreće da pođem s Mladim iz Normandije, da ti »služim« u Lurdu i da pomažem bolesnicima, našim dragim bolesnicima, u njihovom traženju da dobiju moralnu, duhovnu i, ako je moguće, tjelesnu pomoć, koju ti daješ onima, koji mole i koji uzdižu svoje molitve prema tebi.

Zbog toga mi je teško. Ja primam tu žrtvu hrabro i prinosim je za naše drage bolesnike, koji toliko trpe u svojem tijelu i u svojem srcu.

Ponizno te molim, da, kada mene više ne bude na zemlji, blagosloviš moje 10 djece i njihove obitelji Ja sam ih po redu sve vodio u Lurd, i oni sada čuvaju dragocjenu uspomenu na ta hodočašća.

Lurdska Gospo, i ja sam jedan od onih, koje si ti čudesno zaštitila.

10. kolovoza 1914. zaštitila si me od udaraca šrapnele.

25. kolovoza 1914. prošlo mi je pet metaka kroz moje odijelo, a ja sam ostao netaknut.

Istoga dana pogodila me je šrapnela kraj hrptenjače... Operacija...

I od tada 42 godine moga života sve je bilo pod tvojom zaštitom, Lurdska Gospo.

U Lurd sam došao prvi put 1907. spreman da pružim snagu, svoje srce, svoju požrtvovnost, pun pouzdanja, u tvojoj službi.

U toku od 42 godine osnovao sam svoju obitelj, postao sam ocem i postigao sam društveni položaj.

7. svibnja 1941. umrla mi je žena, draga Lujza, i molio sam te žarko, da mi dadneš snage da se posvetim svojoj djeci. I ja sam im se posvetio. Sada te molim, Lurdska Gospo, da ih blagosloviš i uvijek čuvaš.

Sad te molim za njih, a ne za se.

Providnost ima svoje planove, kojima se moramo pokoravati.

Ja to činim bez poteškoće i vrlo hrabro.

Ja sam se svakog jutra i svake večeri molio Duhu Svetomu, da me rasvijetli, da sa mnom upravi, da me ojači, da me utješi, da mi objasni, što treba da radim i da mi otkrije svoje odluke.

Eto, to je tajna moga života.

I nastojao sam da uvijek oko sebe napravim atmosferu veselja, i u obitelji, i za druge, za sve.«

(Le Journal de la Grotte de Lourdes, 16. XII. 1956.)

21. dan svibnja

Liječnici u Lurdu

Naše razmatranje o liječnicima počet ćemo sa zazivom: Marijo, zdravlje bolesnih, moli za nas!

Počinjemo s tim zazivom, jer se i liječnici brinu za zdravlje ljudi. Oni će kod Lurdske Gospe naći najbolju pomoćnicu u svojim beznadnim slučajevima i pri rješavanju svojih problema. Zato ne bi bilo čudno, da se Marija nazove **»Kraljicom liječnika«.**

Već od prvih dana lurdskih događaja bio je velik interes liječnika za sve one pojave, koje su u vezi s njihovim zvanjem. Taj interes ne samo da nije jenjao, nego je on kroz ovih 100 godina bivao sve veći i veći, jer su se u Lurdu stalno zbivale, a i sad se još uvijek zbivaju takove činjenice, pred kojima cijeli liječnički stalež i liječnici širom čitavog svijeta, koji su o njima informirani, ostaju zapanjeni.

Zato ćemo, govoreći o liječnicima, iznijeti najprije historijski pregled njihove prisutnosti u Lurdu, a zatim ćemo govoriti o problemima, pred kojima se oni susreću u Lurdu, i konačno o milostivoj nakani **»Majke Života«,** da ovom staležu, koji se brine za život ljudi, a koji je počeo tonuti u dubinama determinizma i materijalizma, pruži motive duhovne obnove. Ta duhovna obnova je sada u punom razvoju u Francuskoj.

Počnimo sa historijskim pregledom liječničke intervencije u Lurdu.

Prvi liječnik, koji se je zainteresirao za zbivanja na Masabjelskoj pećini, bio j dr. Pierre Romain Dozous (Dozu). On je želio da na licu mjesta i u toku viđenja provjeri duševne i tjelesne funkcije male Bernardice. On je to i učinio 21. veljače, prigodom VI. ukazanja. Upravo toga dana Gospa je rekla Bernardici sva žalosna: Molite se Bogu za obraćenje grešnika. Dr. Dozous je na se primijenio te riječi i obratio se.

4. ožujka, kada su se u Lurdu skupili znatiželjnici sa svih strana, došla su i tri liječnika iz Bordeauxa (Bordoa). Oni su

ispitali Bernardicu prije njezinog polaska do Masabjelske pećine, u pet i po sati izjutra, i onda opet poslije podne oko tri sata. Njihova imena su ostala nepoznata, a ne zna se također ni u čije su ime vršili ta ispitivanja.

31. ožujka trojica lurdskih liječnika izvršili su, po naredbi načelnika, a na zahtjev pokrajinskog poglavara, detaljan liječnički pregled. To su bili dr. Balencie (Balansi), dr. Lacrampe (Lakram) i dr. Peyrus (Peiris). Poznat nam je njihov nalaz, a taj je, da Bernardica ima halucinacije. Poznato nam je i to, da je dr. Balencie opovrgnuo ovaj nalaz.

3. svibnja izvršen je po drugi put liječnički pregled male Bernardice. Liječnike je odredio sam pokrajinski poglavar Harun Massy. Njihova imena su im nepoznata. Svrha ovog pregleda bila je, da se Bernardica odvede u Tarbes, u bolnicu za duševne bolesti. Međutim, poslani liječnici nisu zastupali ovo mišljenje, jer je Bernardica davala razborite i mirne odgovore.

Kada je tarbski biskup imenovao crkvenu komisiju, da ispita karakter ukazivanja i neobičnih ozdravljenja, koja su se već zbila u vezi s njima, ona se obratila na dra. Vergeza (Verže), dra. Chrestiena (Kretjena) i dra. Bremona, da joj pomognu svojim stručnim znanjem u njezinoj misiji. Pri tom radu mnogo je pomagao također i dr. Dozous. Mi ćema kasnije iznijeti rezultate njihovog rada, a sada idemo dalje u svom historijskom pregledu.

Kako vidimo, u prvoj godini lurdskih zbivanja nastupa devet liječnika. Jedni dolaze sami od sebe, jer ih zanimaju ti neobični događaji, a drugi kao stručnjaci u službenoj misiji: bilo da ih šalje državna vlast, ili da se na njih obraća crkvena vlast.

Razlozi, zbog kojih su liječnici dolazili u Lurd prve godine, 1858., ostat će na snazi i nadalje sve do naših dana, a razlike će nastupiti samo s obzirom na njihov broj i na način rada.

Kroz prvih 17 godina nakon službenog odobravanja biskupske vlasti stižu u Lurd hodočasnici sa svih strana, a među njima i mnogo bolesnika. Nitko se od njih nije vratio kući neutješen, a mnogi su došli kao sretni ozdravljenici. O tom svjedoče tisuće zahvalnica, koje se čuvaju u arhivima u Lurdu. Važnija ozdravljenja su opisana u mjesečniku **»Les Annales de Notre-Dame de Lourdes«.**

Godine 1879. dolazi u Lurd dr. Dunot de Saint-Maclou (Sen-Maklu). Njega iznenađuje, da se o tako značajnoj činjenici, a to su čudesna ozdravljenja, ne vodi ozbiljni, strožiji i kritičniji nadzor. Nije dostatno za znanost i vjeru, da se osloni samo na izjave ozdravljenika i njihovih svjedoka. Sve te stvari treba bolje provjeriti i proučiti. Naročito je potrebno, da se u rukama imaju službeni dokumenti o zdravlju bolesnika prije ozdravljenja, da bi se moglo ustanoviti, da li je ono čudesno. Treba zatim pratiti bolesnika nakon čudesnog ozdravljenja, da se vidi, da li je ono stalno, ili privremeno. O svemu tomu treba voditi pismene zapisnike.

Ovu odgovornu dužnost preuzeo je dragovoljno na se gore spomenuti dr. Saint-Maclou, jer je želio cijeli svoj život staviti u službu Bezgrešne Djevice Marije. S odobrenjem biskupa on osniva u blizini Masabjelske pećine ured za ispitivanje bolesnika i ozdravljenja, koja su se tu zbivala. To je taj glasoviti **»Bureau des Constatations Médicales«, a to će reći »Ured za liječničke konstatacije«.** Budući da je taj ured uzimao u proučavanje čudesna ozdravljenja, s pravom su ga nazvali **»klinikom za čudesa«.**

Godine 1882. podignuta je posebna zgrada u tu svrhu, i to je godina osnutka ovog ureda.

Dr. Saint-Maclou neumorno radi na utvrđivanju istine u svom **»Uredu za liječničke konstatacije«** sve do svoje smrti († 10. IX. 1891).

Na toj dužnosti zamjenjuje ga njegov višegodišnji suradnik dr. Boissarie (Boasari). I on će ostati u Lurdu sve do svoje smrti († 28. VI. 1917.). Odmah prve godine, 1891., on objavljuje svoju knjigu **»Lourdes-histoire médicale — Povijest Lurda s liječničkog stanovništva«,** u kojoj strogo znanstvenim načinom izlaže i dokazuje istinitost čudesnih ozdravljenja u Lurdu. Ova knjiga je izazvala silan interes među liječnicima ne samo u Francuskoj, nego i u Belgiji, Engleskoj, Njemačkoj i Italiji. U Lurd sada stižu liječnici odasvuda u ogromnom broju. Tu se vode ideološke borbe između onih, koji niječu, da postoji Bog, i onih, koji u ovim neobičnim i nadnaravnim ozdravljenjima uviđaju njegovo djelovanje. U Lurdu se održavaju liječnički kongresi 1904. i 1905. Lurd je afirmiran pred Zanošću. To potvrđuje dr. Bernheim, inače veliki protivnik Lurda, jer je slovio kao vođa determinističke škole, ovim riječima: **»Lurdska ozdravljenja pripadaju odsada Znanosti. Znanost ih usvaja, klasificira i proučava.«**

Koliki je bio ugled Lurda među liječnicima, svjedoči nam i ta činjenica, da je 3046 liječnika potpisalo ovu izjavu: **»Niže potpisani smatraju, da im je dužnost priznati, da se u Lurdu zbivaju iznenađujuća ozdravljenja u velikom broju, a po djelovanju neke posebne sile, čije tajne Znanost još nije upoznala. Znanost nije u stanju da ova ozdravljenja razumski objasni samim djelovanjem prirodnih sila.«** To je bio svečani i snažni odgovor na drski zahtjev novina **»L'Action«,** da se zabrani bolesnicima ići u Lurd.

Nakon smrti dra. Boissaria († 1917.) ostao je **»Ured za liječničke konstatacije«** uslije ratnih nepriliko bez svoga predsjednika.

Godine 1919. to mjesto preuzima dr. Le Bec (Lebek), kirurg iz Pariza. Njegove dvije knjige: **»Kritika i liječnička kontrola nadnaravnih ozdravljenja«** i **»Liječnički dokazi za čudo«** pokazuju, da je cilj njegova rada bio, da znanstvenim načinom dokaže mogućnost i opstojnost čudesnih ozdravljenja. On to i uspijeva svojim snažnim dokazima.

Dra. Le Beca zamijenio je godine 1922. dr. Marchand, koji je također napisao dvije knjige o svojim liječničkim zapažanjima u Lurdu. Brza smrt († 1925.) spriječila mu je daljnji rad.

Njegov nasljednik dr. Augustin Velle tokom 26 godina svoga rada u **»Uredu za liječničke konstatacije«** podigao je ovaj ured do velikog ugleda u cijelom svijetu. Odmah po svom dolasku on proširuje njegovo djelovanje izvan Francuske i osniva **»Međunarodno liječničko udruženje Lurdske Gospe — Association Médicale Internationale de Notre-Dame de Lourdes«.** Zbog velikog broja članova po različitim zemljama osnovana je 1928. posebna liječnička revija **»Bulletin de l'Association . . .«,** vrlo cijenjena među liječnicima. Prigodom moga boravka u Lurdu 1956., prisustvovao sam godišnjoj skupštini ovog Udruženja i tu sam doznao, da ono broji 6700 članova. Svaki od njih smatra za svoju dužnost i čast, da može staviti svoje stručno znanje u službu Lurdske Gospe, **»Kraljice liječnika«.** U ovom uglednom zboru bili su zastupani i naši liječnici iz Zagreba.

Velika zasluga dra. Valleta bila je i ta, što je organizirao rad na ispitivanju i proučavanju vode s Gospina izvora. Mi smo o tom govorili u razmatranju za dan 8. svibnja.

Pored ovih radova dr. Vallet je napisao šest znanstvenih knjiga o Lurdu. Mi smo se poslužili u svom radu njegovom knjigom: **»Istina o Lurdu — La Vérité sur Lourdes«.**

Poslije dra. Valleta došao je na čelo »Ureda za liječničke konstatacije« dr. François Leuret (Lere), bivši sveučilišni profesor iz Bordeauxa.

Njemu je uspjelo da u još većoj mjeri afirmira znanstveni karakter liječničkih istraživanja u Lurdu. On želi, da se ovim znanstvenim istraživanjima kod tisuća bolesnika, koji se svake godine sve više i više skupljaju u Lurdu, okoristi ne samo vjeru za svoju apologiju, nego i znanost u svom progresu, u svojim problemima. U tu svrhu on osniva **»Ured za znanstvena istraživanja — Bureau d'Etudes Scientifiques«.** Ovaj pothvat primljen je s mnogo razumijevanja. Dokaz tomu jesu skupocjeni aparati, koje su svojim darovima kupili zahvalni štovatelji Lurdske Gospe.

»Pružiti Znanosti priliku, da se okoristi izvanrednim slučajevima iz medicine, koji se zbivaju u Lurdu«, to je cilj ovog znan-

stvenog ureda, piše dr. Leuret, pa nastavlja: **»Kad se uzme u obzir, da se u Lurdu svake godine skupi nekoliko tisuća bolesnika i više od jedne tisuće liječnika, postoji mogućnost, da se usavrši ljudsko znanje na medicinskom području.«**

Tako Lurd pruža uvjerljiv primjer suradnje između vjere i znanosti. Činjenica, da u Lurdu ozdravljaju bolesnici od svih vrsta bolesti, otkriva liječnicima nove mogućnosti, otvara im široke poglede, uzdiže ih u njihovim naporima i nadahnjuje ih u njihovim nastojanjima: ona im služi na veliku korist.

»Ubuduće ću biti oprezniji u svojim izjavama«, rekao je liječnik Dor (inače protestant), **»jer kad Vion-Dury može ozdraviti, mogu i drugi.«** (Vion-Dury je bolovao na očima i u Lurdu je čudom ozdravio.)

Ova rečenica neka bude primjerom i dokazom, kako su snažan poticaj značila kod liječnika lurdska ozdravljenja.

Radi jače kontrole nad radom **»Ureda za liječničke konstatacije«** osnovano je 12. II. 1947. u Parizu **»Nacionalna Liječnička Komisija — Commission Médicale Nationale«.** U njoj su skupljeni kao članovi svi najjači predstavnici medicinske znanosti u Francuskoj. Njoj se podvrgavaju oni slučajevi, za koje **»Ured za liječničke konstatacije«** u Lurdu ustanovi, da nadilaze prirodne zakone. Ova komisija je 1954. godine proširila svoj opseg djelovanja, kada je među svoje članove primila predstavnike iz drugih zemalja, i tako je nastao **»Međunarodni liječnički ured«** za ispitivanje i konačnu potvrdu lurdskih ozdravljenja. Njegovo sjedište je u **Parizu 174, Boulevard Saint-Germain des Prés.**

Godine 1954. umro je zaslužni dr. François Leuret, a naslijedio ga je u Lurdu kao predsjednik dr. Alexis Pellissier, koji s neumanjenom revnošću vodi brigu, da svojim znanjem proslavi Bezgrešnu Djevicu.

NAGRADA ZA HEROJSKU POŽRTVOVNOST

(Primjer Henriette Bresolles)

Henriette Bresolles je kćerka visokog oficira francuske vojske. Po primjeru svoje obitelji i ona stupa u vojničku službu kao dobrovoljna bolničarka; bilo je to u Prvom svjetskom ratu. U službi je pune četiri godine: od 1914. do 1918., uvijek skromna, hrabra i požrtvovna. Kao priznanje dobila je 6 visokih odlikovanja. I kada se već rat približavao svome kraju, nju je čekala njezina najveća žrtva. Dne 16. srpnja 1918. u blizini sela Dormans vodile su se odlučne bitke. Na bojnom polju ležali su ranjenici kao pokošeni snopovi žita. Henriette pritrči jednomu, komu je granata odnijela desnu ruku i lijevu nogu, i koji je već umirao zbog gubitka krvi. Bio je to vojni svećenik: i on žrtva svoga zvanja. Henriette ga pridignu i, savijajući se pod teškim

teretom, donese ga do ambulante. Spustivši ranjenika na sigurno mjesto, pokuša da se ispravi, ali ne može: slomila je kičmu. I od toga dana ona je postala bolesna. Sve poduzete mjere, da joj se povrati zdravlje, ostale su neuspješne. Dapače, njoj je iz godine u godinu bivalo sve gore, jer je nastupila Potova bolest i uzetost donjeg dijela tijela. Od strane države priznata joj je puna invalidnina i pravo kućne njege. U takovom stanju — kao neizlječiva — ona polazi u Lurd početkom srpnja 1924. godine s potvrdama dra. Fighiera i s radiogramskim snimcima. I već sutradan, 4. VII., za vrijeme poslijepodnevne procesije sa Presvetim, kad je primala blagoslov, osjeti prve znakove ozdravljenja. Ono se je završilo malo časova zatim pred Gospinom Špiljom. Tu je primijetila, kako se njezina zgrčena i uzeta noga sama od sebe lagano ispravlja i kako joj iz leđa nestaje svake boli. I odmah tu, na licu mjesta, ustade iz svojih bolesničkih kolica. Bila je zdrava. Liječnički pregled je obavljen odmah. Na svojoj sjednici liječnici su ustanovili, da je potpuno nestalo svih tragova Potove bolesti i pritiska na leđnu moždinu. Prema propisima Liječničkog ureda u Lurdu produženo je s pregledom i kontrolom tokom cijele 1924. i 1925. godine. Nakon povoljno završene liječničke kontrole preuzela je rad kanonska komisija. Njen je rad trajao 30 godina, jer je tek 26. studenog 1954. biskup iz Nice, gdje stanuje Henriette Bresolles, službeno priznao ovo ozdravljenje kao čudesno. U zaključku svoje službene izjave biskup iz Nice, preuzvišeni gospodin Paul Rémond, piše: **»Henriette Bresolles se stalno nalazi u dobrom zdravlju i živi kršćanskim životom. Budući da njezino ozdravljenje pruža sve uvjete sa zdravstvenog i crkvenog stanovišta, ono se može smatrati kao čudesno.«**

Ovo je po redu 50. kanonsko priznanje, a po svome datumu spada među najnovija.

Henriette Bresolles stanuje u Nici, 4 bis Monte - Alban.

22. dan svibnja

Lurdska ozdravljenja

Gospino svetište u Lurdu poznato je upravo po tomu, što se tu već sto godina zbivaju mnogobrojna ozdravljenja najtežih bolesnika. Prva ozdravljenja dogodila su se odmah, nakon što je po Gospinim riječima potekla voda na Masabjelskoj pećini. Za vjernike to su bili očiti znaci, da Bog želi potvrditi Gospina ukazivanja. A kad su se ta ozdravljenja nastavila i kasnije, postajalo je jasno, da je Gospa probrala to mjesto iz nekih posebnih razloga, da u njemu dijeli svoje milosti u puno većoj mjeri nego na drugim mjestima.

Tako su mislili vjernici, ali svi ljudi nemaju svijetla vjere. A lurdska ozdravljenja predstavljala su za sve veliku, iznenađujuću novost. Zato su pri tumačenju ovih ozdravljenja nastupila dva stanovišta: vjernici su u njima vidjeli Božje djelovanje, a protivnici djelovanje prirodnih sila. To mišljenje je došlo do izražaja odmah pri tumačenju prvih ozdravljenja. I odmah se je moglo vidjeti, da će doći do žestokih borba. Zato je trebalo postupati s najvećom ozbiljnošću pri ispitivanju ovih činjenica, jer su urednici iz protivničkog tabora u svom listu **»Lavedan«** već 9. rujna 1858. pisali: **»Što se tiče čudesnih ozdravljenja, mi ćemo odgovoriti, kad doznamo za činjenice i za imena ozdravljenih; mi smo spremni za tu diskusiju. — Mi u lurdska ozdravljenja ne ćemo vjerovati, prije nego nas činjenice na to ne prisile.«**

Crkvena komisija, koju je imenovao biskup, da ispita ove slučajeve, znala je, s kim ima posla, i da će joj biti vrlo težak i odgovoran, pa je zamolila svoje liječnike-stručnjake, da budu što savjesniji, i što oprezniji u svom radu. Oni su trebali proučiti ono slučajeve ozdravljenja, koji su se zbili upotrebom vode s Gospina vrela, a za koje se govorilo i mislilo, da su čudesni, da izvide, mogu li se ta ozdravljenja objasniti prirodnim putem, ili se tu jasno vidi djelovanje neke nadnaravne izvanjske sile.

Pozvani liječnici: dr. Vergez, dr. Chrestien, dr. Bremond uz suradnju dr. Dozousa, pristupili su povjerenom poslu savjesno. Oni su, na prvom mjestu, sami pregledali sve osobe, koje su tvrdile, da su čudom ozdravile, zatim su ispitali roditelje i svjedoke-očevidce; za veću moralnu sigurnost uvijek su ispitali i župnike dotičnih krajeva. Ali glavni njihov oslon su bile pismene izjave liječnika, koji su prije njih te slučajeve ispitivali. Poduzete su, dakle, sve potrebne mjere, da se dođe do istine. Spomenimo odmah, da se je mnogo pazilo na to, da li su ova ozdravljenja trajna; i zato se upravo s konačnom odlukom tarbskog biskupa čekalo tri godine.

Liječnici su ispitali 140 slučajeva čudesnih ozdravljenja, koja su se zbila u roku te iste godine ukazivanja, 1858. Oni su ih razdijelili na ove tri vrste: 1) slučajevi, koji bi se mogli istumačiti znanstvenim načinom, njih 6 na broj; 2) slučajevi, za koje bi se moglo ustvrditi, da su prava čudesa, ali ne u punoj mjeri, njih 127 na broj; 3) slučajevi, koji posjeduju u punoj mjeri **»očiti nadnaravni značaj«**, a to su:

Louis Bouriette, koji je imao povrijeđeno oko,
Justin Bouhohorts, dijete do 11 mjeseci, na smrtnom času,
Katarina Latapie, koja je imala zgrčene prste,
Blaisette Soupenne, od kompliciranе upale očnih kapaka,
Henri Busquet, mladić, bolestan od skrofuloznog čira;
Gospođa Rizan, udovica, od teških posljedica kolere,
Marie Moreau, učenica, bila gotovo potpuno slijepa.

U svom izvještaju liječnici se ispričavaju, što su odbili 127 slučajeva kao nesigurne, pa kažu: **»Većina od njih imaju potrebne uvjete, da budu primljeni u nadnaravni red. Možda će se reći, da mi tim, što smo isključili ove slučajeve, postupamo previše strogo. Ali, daleko od toga, da bi nas taj prigovor žalostio, mi ga smatramo kao priznanje, jer smo uvjereni, da nam mudrost nameće ovu strogost zbog naravi ovog posla.«**

Dokazati djelovanje neke izvanjske nadnaravne sile, to je imao dr. Vergez pred očima, kad je proučavao ova ozdravljenja. U svom proučavanju on vrlo mudro, oprezno i pravilno polazi od poznatog prema nepoznatom, od naravnog prema nadnaravnom. Ozdravljenja, za koja se može dokazati, da su ostvarena prirodnim načinom, ne ulaže u obzir u ovom radu. Ispituju se samo ona ozdravljenja, koja su ostvarena na takav način, da postaje očito, da je intervenirala neka stvana, izvanjska sila. Ta intervencija se zapaža, kad se uzme u promatranje vrijeme, tokom kojega se je ozdravljenje zbilo, način, kako se je ono dogodilo i sredstva pomoću kojih je ono ostvareno.

Da nam sve to bude jasnije, uzimamo kao primjer, da je rad prirode, kada se obnavlja oštećeno i razoreno ljudsko tkivo, sličan radu vješte vezilje, kad popravlja poderano vezivo. Da ostvari svoj rad, vezilji je potrebno ne samo mnogo vještine i znanja, nego također sredstava i vremena. Njezina vještina i znanje, to bi bile nutarnje snage, a vrijeme i sredstva se mogu smatrati kao izvanjske sile. Aka bi vezivo u rukama vezilje bilo popravljeno u tren oka i bez upotrebe potrebnog materijala, njoj bi bilo jasno, da je intervenirala neka izvanjska sila, koja posjeduje puno veće sposobnosti nego ona.

A sad poslušajmo, kako dr. Vergez dokazuje tu intervenciju strane sile, koju on primjećuje na djelu kod onih ozdravljenja, za koja drži da su nadnaravna.

»Bolesti, od kojih su se naši ozdravljenici oslobodili na tako brz i upadan načina, bile su različite po svojoj naravi i pokazivale su različite karaktere. Jedne su se odnosile na nutarnja oboljenja, a druge na vanjska. Pa ipak, ove različite bolesti bile su izliječene upotrebom samo jedne tvari, vode, i to bilo pranjem, ili pićem, ili skupa i pranjem i pićem.

Međutim je prirodno, i znanost zato postupa tako, da se za posebnu bolest odredi posebni lijek. On je koristan, ako odgovara toj bolesti, inače je beskoristan, a mogao bi biti i štetan. Zato se može reći, da voda s Masabjelske pećine nije svojom posebnom moću, koja bi se u njoj nalazila, proizvela ova ozdravljenja tako mnogobrojna, tako izvanredna, tako različna, niti da je ugasila bolesti, koje su među sobom različne i protivne.

To više, naročito, što je Znanost, na temelju analize stručnjaka autoritativno izjavila, da ova voda nije mineralna ni ljekovita, nego da je ona po svom kemijskom sastavku samo čista voda.

Ako jednim pogledom pogledamo ovih sedam slučajeva ozdravljenja, dirnuti smo lakoćom, hitrinom, trenutošću, kojom ta ozdravljenja nastaju po moći, koja ih proizvodi. Nije li očita povreda, potpuni poremećaj terapeutičnih metoda, očito protuslovlje pravilima i predviđanjima Znanosti? Kao da se ta sila nekim omalovažavanjem igra zastarjelošću, okorjelošću i upornošću bolesti! Ta pritajena, no ipak realna, brižljivost, kojom su udešene i spojene sve okolnosti, dokazuje jasno, da se pri ozdravljenju zbiva nešto, što nadilazi prirodni red.

Ta zbivanja nadilaze sposobnost ljudskog uma. Jer, zaista, kako da se shvate ovakove suprotnosti:

1) Jednostavnost sredstava prema veličini razultata?
2) Jedinstvenost lijeka i raznolikost bolesti?

3) Brzina, kojom se postizava ozdravljenje, i dug postupak, koji propisuje liječničko umijeće ili znanost?

4) Trenutačan uspjeh ove vode i duga sporost propisanih lijekova?

5) Zastarjelost bolesti i trenutnost ozdravljenja?

Tu je bez sumnje neka Sila, koja nadvisuje one, udijeljene prirodi, i koja je strana vodi, s kojom se služi, da izrazi svoju moć.«

To je zaključak, do kojeg je došao dr. Vergez nakon svestranog proučavanja prvih 140 lurdskih ozdravljenja.

»Ured za liječničke konstatacije« u Lurdu usvojilo je njegov način rada pri učvršćivanju istine, da li se ozdravljenje može istumačiti prirodnim, znanstvenim putem ili je ono nadnaravno. U tu svrhu postavljaju se javno ova pitanja:

1) Da li postoje uvjerljivi dokazi o bolesti prije dolaska u Lurd? Koji su glavni dokazi za sigurnost?

2) Je li se bolest naglo zaustavila u svom toku, kad se nije nadalo poboljšanju? Kojih simptoma bolesti je tada nestalo?

3) Je li ostvareno ozdravljenje? Kakve sigurne dokaze imate o njemu? Da li je bolesnik ozdravio pomoću lijekova ili ne?

4) Je li potrebno odgoditi konačni zaključak, ili se može pristupiti istom?

5) Može li se ikako znanstvenim načinom ovo ozdravljenje objasniti?

6) Da li se može reći, da je ozdravljenje išlo prirodnim tokom, kad se uzme u obzir, da je ostvareno u tren oka i bez oporavka?

Ako svi prisutni liječnici dadnu jednoglasno povoljan odgovor na svako od ovih pitanja, tada se formulira zaključak, koji glasi:

»Uzimajući u obzir okolnosti, pod kojima se zbilo ozdravljenje N. N., ono se ne može ni na kakav prirodan ili znanstven način istumačiti.«

S ovom svečanom izjavom, koju potpisuje predsjednik Međunarodnog Liječničkog Udruženja Lurdske Gospe u Parizu nakon jednoglasnog zaključka svih članova njegova odbora, završava se liječničko istraživanje, a dokumenat se šalje lurdskom biskupu u svrhu daljnjeg proučavanja na temelju propisa Crkvenog Zakona.

Sadašnji predsjednik ovog Udruženja zove se dr. Henri Grenet (Grene).

Napomenimo, da liječnici u svojim raspravama i u svojim dokumentima nikada ne spominju riječ **»čudo«.** Ta riječ ima svoje posebno značenje i spada isključivo među vjerske pojmove. O njemu je nadležna crkvena vlast. O tom, kako se proglašava čudesno ozdravljenje, govorit ćemo u slijedećem razmatranju. Liječnici svojom izjavom potvrđuju samo uime znanosti, da dotično ozdravljenje prelazi prirodne granice. Te granice su njima pozate: to su granice onoga, što je nemoguće.

Prema tomu uloga Znanosti pri utvrđivanju materijalne istine u vezi s izvanrednim ozdravljenjima, koja se već 100 godina zbivaju u Lurdu, sastoji se u tomu, da jasno označi granicu, do koje idu prirodni zakoni, i da kaže: **»Po prirodnim zakonima ovo je moguće i da se objasniti, ili: Ovo nadilazi prirodne zakone.«** Ovo znanje liječnika nije uvjetovano nekim filozofskim ili vjerskim stavom liječnika, i zato pri ispitivanju lurdskih ozdravljenja jednako važi mišljenje i glas katoličkog i nekatoličkog liječnika. Vrata **»Ureda za liječničke konstatacije«** u Lurdu otvorena su svim liječnicima bez razlike na vjeru i naciju. Crkva se ne boji istine. Naprotiv, što više bude napredovala Znanost, bit će omogućeno sve jasnije uočiti izvanredno djelovanje Božje sile. Zato je Pio XI. govorio francuskim liječnicima (9. XII. 1933.): **»Nikada ne ćete biti dostatno strogi. Vaša strogoća je potrebna presvetoj Djevici. Jer bolje je imati jedan slučaj, ali na neoborivim dokazima, nego stotinu s nesigurnim temeljima.«**

Isto tako im poručuje i Pio XII.: **»Budite neumoljivi u zahtjevima.«**

Sve ove okolnosti, koje su nastale kao posljedica izvanrednih ozdravljenja u Lurdu, a koja su tako duboko potresla liječnički stalež u Francuskoj, djelovao je na francuske liječnike vrlo povoljno u duhovnom smislu. Pružajući ruku pomoćnicu bolesnicima, Lurdska Gospa je u isti mah pružila ruku i njihovim liječnicima.

Kao dokaz ovog duhovnog preporoda francuskih liječnika neka posluže slijedeći brojevi: U Francuskoj ima oko 30 tisuća liječnika. Od tog broja njih 6500 su članovi kaoličkog udruženja liječnika, koje se zove **»Sveti Luka«,** a odlikuje se uzornim katoličkim životom. Njihovo udruženje izdaje znanstvenu liječničku reviju **»Sv. Luka«** prema načelima katoličke vjere. Između ovih 6500 izrazito katoličkih liječnika njih 5000 su članovi **»Međunarodnog Udruženja Liječnika Lurdske Gospe«.** To je za njih novi poticaj za duhovnu izgradnju.

NEOBIČNO PUTOVANJE FREDA SNITA

Fred Snite je rođen 31. siječnja 1910. u Čikagu, u Sjevernoj Americi, od veoma imućnih roditelja. Na vrijeme je završio svoje nauke na katoličkom sveučilištu **»Naše Gospe«** u Čikagu i, budući da je bio veoma pobožan, spremao se je da stupi u svećenički stalež, ali je njegov otac

želio, da ga on zamijeni kao direktor banke. Mladi Fred se je pokorio očevoj želji, svijestan da se i u tomu staležu može služiti pravdi Božjoj, iako teško, kako je to rekao Isus. On samo zamoli oca, da prije nastupa u službu napravi kružno putovanje oko svijeta. Na put je pošla cijela obitelj. Uputili su se najprije prema Aziji. Na putu iz Šangaja za Peking u avionu osjeti Fred strašan pritisak u plućima: ne može da diše. Nastupila je bolest **»Poliemmilitis«** ili **»Dječija paraliza«.** Ta bolest znači zastoj u radu plućnih mišića. Čovjek s takvom bolešću je osuđen na sigurnu smrt, ako se ne pristupi umjetnom, vještačkom disanju. Na njegovu sreću u Pekingu se je našao aparat za umjetno disanje, takozvana **»željezna pluća«;** to je aparat, koji atmosferskim pritiskom nadoknađuje prirodni pokret pluća. U takvom će aparatu živjeti Fred Snite nekoliko godina. S tim će aparatom doći i u Lurd 25. lipnja 1939. Njegov dolazak u Lurd bio je prava senzacija, jer je to bio prvi slučaj takove bolesti. U Lurdu je ostao 10 dana, da obavi devetnicu u čast Lurdske Gospe. Osjećao se vrlo sretnim, jer je bio potpuno predan volji Božjoj. On sam piše svojim prijateljima: **»Cilj moga putovanja u Lurd nije poboljšanje tjelesnog zdravlja, pa se, prema tome, ne ću ni razočarati, ako se to i ne dogodi. Ja znam, da me Bog može ozdraviti, ako hoće, no neka se vrši Njegova sveta volja.«** U Lurdu je primio ispred sv. Oca pape slijedeći telegram, koji mu je uputio Državni tajnik kardinal Maglione: **»Sveti Otac se je propitao s najvećom brižljivošću za pobožno hodočašće svog ljubljenog sina Freda Snita. On ga u svojim vrućim molitvama preporučuje našoj nebeskoj Majci. On od sveg srca šalje njemu i njegovim roditeljima odani blagoslov u znak svoje očinske naklonosti i zalog obilnih milosti Božjih.«** Fred Snite je na ovaj dokaz očinske pažnje svetog Oca pape odgovorio u duhu duboke odanosti i poštovanja. Na koncu svoga boravka on se okupao u čudotvornoj vodi, i to je bio početak njegovog ozdravljenja. Ono je nastupilo postepeno i stalno se poboljšavalo. I tako Bog nije naglim ozdravljenjem zadovoljio radoznalost svijeta, a ipak je nagradio bolesnikovu vjeru i pouzdanje i uslišao prijateljske molitve. Njegovo zdravlje se je toliko popravilo, da je osnovao svoju obitelj, u kojoj i danas sretno živi u Chicagu.

(Podaci o njegovoj bolesti i o njegovom ozdravljenju nalaze se zapisani u **»Annales de Notre-Dame de Lourdes, Juin 1939.).**

23. dan svibnja

Lurdska ozdravljenja (nastavak)

Govoreći o radu liječničkih ureda u Lurdu i Parizu, mi smo istakli, da se u tim uredima nastoji doći do materijalne istine samim promatranjem činjenica, taj se radi odvija najsuvremenijim metodama i pomoću najmodernijih aparata. S tim u vezi zanimljivo je uočiti, da su jednako korisne bile primjedbe prijatelja, kao i protivnika Lurda.

Evo primjera.

Prije sto godina isticao je Ernest Renan, koji je bio veliki protivnik svake vrste čuda, da bi bilo potrebno ispitivati čudesna ozdravljenja u bolnicama, kliničkim putem.

To je u Lurdu ostvareno u punoj mjeri, jer su bolesnici pod stalnim nadzorom liječnika, i čudesna ozdravljenja se zbivaju pred njihovim očima. Tako im je omogućeno, da smjesta provjere stanje ozdravljenika nakon čudesnog ozdravljenja s onim, koje im je poznato od malo prije.

Godine 1892. bio je u Lurdu poznati pisac Emil Zola. Bio je svjedokom čudesnih ozdravljenja, prisustvovao je kod liječničkih ispitivanja, a zatim je napisao roman o Lurdu hvaleći se da će iznijeti **»istinu, golu istinu, onu istinu, koja će koristiti cijelom svijetu«.**

Međutim, on je falsificirao činjenice Dr. Boisserie, tadašnji predsjednik **»Ureda za liječničke konstatacije«,** predbacio je Zoli, što tako mijenja činjenice, a u naslovu tvrdi, da je njegov roman **historijski roman.** Zola mu je odgovorio: **»Moje ličnosti meni pripadaju. Ja imam pravo s njima posupati, kako hoću. Mogu ih opisati, da žive il umiru, već kako mi je volja.«** Dr. Boissarie mu je odgovorio: **»Kad ste rekli, da pišete historijki roman, onda ste dužni da vjerno opisujete događaje. Čitatelj ima pravo, da računa na to.«**

Zola je tom zgodom predložio, da bi bilo korisno za znanost, da se imaju fotografije bolesnika prije i poslije njihovih ozdravljenja.

Prijedlog je usvojen, i ostvaren.

U čekaonici »Liječničkog ureda« u Lurdu poredane su po zidu fotografije od 300 bolesnika, na kojima se vidi, kakvi su bili prije i poslije svog čudesnog ozdravljenja.

Zola je predlagao, da bolesnici, kad pođu u Lurd, ponesu potvrde od strane svojih općina.

I ovaj prijedlog je usvojen, ali je izmijenjen samo u tomu, što je bolesnik dužan donijeti potvrdu svoga liječnika, jer je ova potvrda korisnija za utvrđivanje istine.

Nakon otkrića Röntgenovih zraka profesor A. Chide (Šid) je izrazio želju još 1912., da se vrše ovi pregledi prije i poslije ozdravljenja. Sada je to stalan propis u Lurdu.

S napretkom novih otkrića povećala se radoznalost i želja, da se otkriju tajne tih ozdravljenja. Razumljivo je zato, da su mnogi željeli vidjeti u filmu kakvo ozdravljenje.

Ovoj opravdanoj želji mnogih odgovorio je Bog svojom milošću. Kada je, naime, u listopadu 1954. francuski režiser Georges (Žorž) Rouquier (Rukje) snimao za svoj film veliko hodočašće kruničara, uspjelo mu je po Božjem dopuštenju da filmuje dvije bolesnice neposredno prije nego što će one doživjeti svoje čudesno ozdravljenje. Te dvije bolesnice zovu se Adrienne Roche (Roš) i Marie Bigot (Bigo). Tako mi na filmu vidimo ove dvije bolesnice neposredno prije ozdravljenja i odmah poslije ozdravljenja.

Sv. Otac papa Pio XII. savjetuje lurdskim liječnicima, da se osiguraju na sve moguće načine protiv varke. Po njegovom savjetu sada liječnici zahtijevaju potpunu biološku sliku prije i poslije ozdravljenja i višegodišnji nadzor nad ozdravljenim bolesnikom.

U svrhu što jače kontrole i što sigurnijeg uvida same bolesti i ozdravljenja liječnički ured u Lurd raspolaže najsavršenijim aparatima.

Zato se ne ćemo čuditi, što se jedan direktor hodočašća žalio dru. Velletu: **»Lakše je postići od Gospe čudesno ozdravljenje nego od Liječničkog ureda njegovo priznanje.«**

Sad nam je jasno, da se u Lurdu više cijeni onaj liječnik, koji svojim znanjem i svojim iskustvom pomogne, da se obori mišljenje o čudesnom ozdravljenju, i koji uspije dokazati, da je ono naravno. Naravnim se smatra svako ozdravljenje, za koje se dokaže, da je nastupilo u skladu sa prirodnim zakonima. Ali, ako je očito, da ono u svom procesu nadilazi prirodne zakone, tada se jednoglasno formulira zaključak: **»Uzimajući u obzir okolnosti, pod kojima s zbilo ozdravljenje N. N. ono se ne može ni na kakav prirodan ili znanstven način istumačiti.«**

O tom smo govorili jučer i rekli smo da predsjednik **»Međunarodnog Liječničkog Udruženja Lurdske Gospe«** u Parizu šalje ovaj dokumenat lurdskom biskupu, a ovaj ga zatim upućuje biskupu one biskupije, u čijoj se nalazi sretni Gospin ozdravljnik.

Primivši ove dokumente, u kojima je izraženo sve, što ljudska znanost može reći, biskup dotične biskupije na temelju Crkvenog Zakona, kanon 1326. imenuje crkvenu komisiju sa zadatkom, da s vjerskog i moralnog stanovišta ispita ovo ozdravljenje.

Na temelju gore spomenutog liječničkog izvještaja, iz kojeg se jasno vidi, da ozdravljenje nadilazi prirodne zakone, crkvena komisija će u svom postupku nastojati otkriti tu nadnaravnu silu, koja je proizvela ovo ozdravljenje.

Postoje dvije nadnaravne sile: Bog, kao činilac dobra, i Božji protivnik, Sotona, kao činilac zla.

Koja je od njih došla do izražaja u ovom slučaju?

U svom ispitivanju članovi crkvene komisije poslužit će se naukom i primjerima iz Svetog Pisma, a zatim vjerskim znanjem. U svom radu dužni su postupati vjerno i strogo prema propisima, koje je propisao papa Benedikt XIV. To su oni isti propisi, koji važe za beatifikaciju i kanonizaciju svetaca.

Prema tim propisima treba na prvom mjestu prosuditi moralne osobine dotičnog ozdravljenika, da se vidi, s kim se ima posla.

Pri prosuđivanju karaktera te osobe pazi se naročito na motive, na razloge, koji vode tu osobu, koja tvrdi, da je ozdravila na čudesan način. Jer i Sotona ima **»svoje«** osobe, kojima pruži neku olakšicu, pa ih nuka, da tu olakšicu prikažu kao čudesno ozdravljenje. Ali se trag Sotone otkrije po taštini, po sebeljublju, po sebičnosti, po neposlušnosti, po nestrpljivosti, po nervozi. Od ovih mana zaštićen je Gospin odabranik. To se vidi po njegovoj jednostavnosti, skromnosti, nesebičnosti, po uvjerljivoj iskrenosti i poniznosti.

Zatim se ispituju okolnosti s obzirom na mjesto i vrijeme samog ozdravljenja. Lurdska ozdravljenja su uvijek u vezi s Lurdskom Gospom, to jest sa mjestima njoj posvećenim, a zbivaju se u vrijeme, kada se bolesnik molio sam za se, ili kada su drugi molili Lurdsku Gospu za njega. Na temelju ovoga promatranja došlo se do zaključka, da je svako ozdravljenje u vezi s molitvom. S obzirom na vrijeme može se reći, da se u novije doba glavna ozdravljenja zbivaju prigodom euharistijskih obreda, dočim se kroz prvih 30 godina najviše ozdravljenja zbilo prigodom kupanja u čudotvornoj vodi. Na taj način je Isusova Majka spremila vjernike za euharistijsko slavlje.

Članovi komisije s mnogo pažnje ispituju, na koji se način zbilo ozdravljenje. Poznato je iz Sv. Pisma, da Bog voli red i ljepotu (Psalam 49, 11). Tu se naročito misli na moralnu ljepotu, a ona dolazi do izražaja u humanom postupku, kada se ima obzira na ljudsku osobu, na ljudsko dostojanstvo. Zato kaže Sv. Pismo za Božji postupak: **»Premda raspolažeš moću, ipak sudiš blago i vladaš s nama s velikim milosrđem. Kadgod hoćeš, stoji ti mogućnost na službu«** (Knjiga Mudrosti, 12, 18). Vidjeli smo iz pređašnjih razmatranja, da se Sotona otkriva po svom neskladu, po disharmoniji, a posebno po svom nehumanom postupku. Razlog tomu je, što Sotana mrzi čovjeka i što je sam po sebi nesavršen i pun protivljenja i nesklada.

Koja je svrha postignutog ozdravljenja?

To je vrlo važno pitanje za članove crkvene komisije, jer se po njemu naročito otkriva ona sila, za koju se pita.

Šta se postiglo tim, što je neko na tako izvonredan način ozdravio?

Kakvu korist ima on sam od toga?

Je li njegovo ozdravljenje bilo na korist njegovoj obitelji?

Kako se vlada dotična osoba nakon ozdravljenja?

Ova i druga slična pitanja će pokazati, da li ozdravljenik služi Bogu ili Mamoni.

Crkvena komisija se ne će dugo zadržavati na ispitivanju liječničkih razloga, jer su oni već proučeni, ali ipak ne će završiti svoga ispitivanja, prije nego dobije saglasnost svojih stručnjaka iz medicine.

Iz ovog pregleda vidimo, da crkvena komisija postupa i radi kao i svaki drugi sud: ona se služi istim sredstvima i na isti način pri istraživanju istine. Njezin postupak se osniva na:

1) ispitivanju zainteresirane stranke i svjedoka — očevidaca;
2) na svjedočanstvima drugih osoba; (Svjedočanstva se daju pod zakletvom;
3) na izjavu vještaka;
4) na provjeravanju liječničkih dokumenata;
5) na svjedočanstvu vremena;
6) na ozbiljnim diskusijama, tokom kojih se pretresaju razlozi »za« i »protiv«.

Doklegod postoji bilo kakva sumnja, komisija ne smije takovo ozdravljenje predložiti svome biskupu kao sigurno.

Svi članovi komisije obvezani su na što veću strogost i kritičnost.

Svaka sjednica crkvene komisije počinje i završava molitvom.

I tako se upornim radom i žarkom molitvom dolazi do normalne sigurnosti. Crkvena komisija završuje svoj rad s ovom preporukom svome biskupu: **»Prema jednoglasnom mišljenju svih članova komisije možete u punoj sigurnosti izjaviti, da je ozdravljenje N. N. čudo.«**

Prije nego što to učini, biskup će se posavjetovati sa svojim kaptolom. U tom vijećanju ponovo će se pregledati svi dokumenti. Pomno će se paziti, da li u tom ozdravljenju nema čega frivolnog, smiješnog, nečasnog, sramnog, nasilnog, bezbožnog, oholog, lažnog. Ako bi se našlo štogod od ovih nedostataka, to bi značilo prekid i kraj. Kad se ustanovilo, da ozdravljenje ne pruža nikakvih nedostataka, prelazi se na ispitivanje, da li je sve prikladno, ozbiljno, a posebno se pazi na to, da li ovo ozdravljenje služi na veći poticaj u pobožnosti samom ozdravljeniku i drugima, da li im jača vjeru u Boga.

Kad je utvrđeno, da je sve u najboljem redu, sastavlja biskup svoj službeni dekret o tom ozdravljenju. U tom dokumentu biskup ponovi sve dokaze, koji ga uvjeravaju u istinitost i u nadnaravni karakter ozdravljenja, pa zaključuje ovim riječima: **»Vlašću, koja nam je za ove stvari podijeljena po svetom Tridentinskom saboru, a podvrgavajući našu odluku autoritetu Vrhovnog Svećenika, mi smatramo i izjavljujemo, da je ozdravljenje N. N., koje se je zbilo dne..., čudesno i da ga treba pripisati posebnoj intervenciji Bezgrešne Djevice Marije, Majke Božje.«**

U određeni svečani dan čita se ovaj dokumenat po svim crkvama u biskupiji, a nakon čitanja otpjeva se pjesma zahvalnica Bogu **»Tebe Boga hvalimo«, i Gospina pjesma: »Veliča duša moja Gospodine, i duh se moj raduje u Bogu Spasitelju mojemu. Pogledao je on u milosti na neznatnu službenicu svoju. Gle, odsad će me zvati blaženom svi naraštaji. Velike je stvari učinio na meni Moćni. Ime je njegovo sveto, milosrđe njegovo traje od koljena do koljena onima, koji ga se boje. Moćno upravlja ruka njegova. Uništi srca puna oholosti. Silnike obori s prijestolja, neznatne podiže gore. Gladne napuni dobara, bogate otpusti prazne. Zauzeo se za Izraela, slugu svojega, sjećajući se milosrđa svojega. S Abrahamom i potomcima njegovim dovijeka, kao što je obećano ocima našim.«**

S ovom pjesmom, u kojoj tako jasno dolazi do izražaja moć, milosrđe i ljubav nebeskog Oca prema svima onima, koji ga se boje i koji se uzdaju u njega, kao što je učinio i ovaj sretni ozdravljenik, završava se svečanost.

Sada se postavlja pitanje: Koliko je ozdravljenja službeno priznato od strane crkvenih vlasti?

Odgovor: Dosada su priznata samo 54 slučaja kao čudesna ozdravljenja. Ovo je malen broj prema onomu, što se događa u Lurdu, jer dr. Boissarie kaže: **»Kad bismo sabrali sve rezultate, dobili bismo lako tisuću do tisuću i po ozdravljenja na godinu«** (Jemeršić: Hrvati u Lurdu, stranica 323.). Od svog velikog broja ozdravljenja, za koje se dozna neslužbenim putem, dr. Vallet piše da njih oko stotinu prođe svake godine kroz rešeto kritičnih, znanstvenih ispitivanja u »Uredu za liječničke konstatacije«, a da ih tek jedva desetak ostane na površini. Ovdje treba naglasiti, da ovaj Ured ne uzima nikako u obzir nervne bolesti i nervozne bolesnike: ovaj Ured proučava isključivo samo organske bolesti. U njegovim arhivima nalaze se dokumenti od pet tisuća i dvije stotine bolesnika, koji su u Lurdu ozdravili. Od tog broja ima potpuna dokumentacija za tisuću i dvije stotine slučajeva, dok za ostale četiri tisuće manjkaju izvjesni dokumenti, i zato dokumentacija nije potpuno sigurna, ali u stvarnosti **»te osobe uživaju blagoslove istinskog ozdravljenja«,** kako je rekao dr. Vallet američkoj spisateljici Ruti Cranston u kolovozu 1953. Ova spisateljica, iako protestantkinja, napisala je s velikim oduševljenjem knjigu o Lurdu pod naslovom: **»The Mystery of Lourdes«,** koja je kod protestanata u Americi i Engleskoj izazvala val oduševljenja za Lurd i mnoga obraćanja.

Svi dokumenti o lurdskim ozdravljenjima su fotografirani i čuvaju se s najvećom pomnjom i strogoćom. **»Želimo budućim pokoljenima ostaviti sigurne dokaze na milostima Blažene Djevice«,** rekao mi je dr. Alexis Pellissier, sadašnji predsjednik Ureda dajući mi izvještaj o stanju svog ureda.

Promatrajući ovo obilje milosti, koje su po zagovoru Bezgrešne Djevice zbivaju u Lurdu, s pravom bi se mogle ponoviti riječi sv. Ivana Evanđeliste, a odnose se na divna djela njezinog Božanskog Sina: **»Ima i drugo mnogo, što učini Isus. I kad bi se to pojedince popisalo, mislim, da ni sâm svijet ne bi mogao obuhvatiti knjige, što bi se imale da napišu«** (Ivan, 21, 25).

ČUDESNO OZDRAVLJENJE PUKOVNIKA PAUL PELLEGRINA IZ TOULONA

Među hodočasnicima, koji dolaze u Lurd početkom listopada, da tamo proslave Gospinu svetkovinu svete Krunice, ističe se čudesno ozdravljeni pukovnik Paul Pellegrin; njega ističe njegov visoki stas i njegova vojnička uniforma, a još više njegova vjera i njegova pobožnost, i čudo, koje je on doživio.

Sve on to sam lično pripovijeda u filmu o Lurdu, koji je vrlo sretno izradio Georges Rouquier.

Ozdravljeni pukovnik pripovijeda, kako se je 1949. razbolio na jetrima, kako se je pojavio čir na žučnom mjehuru i kako je taj čir operiran. Ali gnojenje se nastavilo i nakon operacije, i rana je stalno bila otvorena. Ona bi se doduše zatvorila po koji put, ali bi se koji dan kasnije pojavila sa još većim bolovima. Temperatura je stalno visoka, iscrpljavajuća. Nakon 18 mjeseci bolovanja, videći već, da više nema pomoći od ljudi, bolesni pukovnik uputi se sa hodočašćem sv. Rožarja u Lurd 3. listopada 1950. On polazi na kupanje u čudotvornu vodu. Radi opreznosti nije tom zgodom skinuo zavoja sa svoje rane, ali je odmah osjetio, da se nešto važnog zbilo, jer ga je rana prestala boljeti. Odmah je pošao u Liječnički ured, i tu se ustanovilo, da je rana zarasla, da je je nestalo. Međutim, poučen svojim iskustvom, jer se rana i prije katkada zatvarala, on se požuri u svoju vojnu bolnicu u Toulon za slučaj ponovnog napada. Tek onda, kada mu je dr. Pierre, njegov vojni liječnik, nakon dugog i detaljnog pregleda izjavio, da zaista više nema nikakve opasnosti, pomislio je Paul Pellegrin, da bi to moglo biti čudesno ozdravljenje, i bio je sretan.

Tada su liječnici sa svoje strane počeli ispitivati to ozdravljenje: trebalo ga je naučno analizirati i provjeriti. Njihova ispitivanja trajala su više od dvije godine. Nakon svestranog ispitivanja održana je 25. siječnja 1953. sjednica Međunarodnog Liječničkog Lurdskog ureda u Parizu na kojoj su u vezi s ovim ozdravljenjem doneseni jednoglasno — a bilo je prisutno 29 liječnika — slijedeći zaključci:

1) da je bolest Paul Pellegrina zaista postojala:
2) da je te bolesti odjednom nestalo u Lurdu 3. X. 1950. u vrijeme, kada se tomu moglo najmanje nadati, jer je bolest bila u svome toku;
3) da je ozdravljenje nastupilo bez upotrebe ikakvih lijekova prigodom kupanja u vodi sa Maksabjelske pećine;
4) da je ozdravljenje počevši od toga dana pa sve do sada ostalo stalno i nepromijenjeno.

Zbog svega ovoga može se sa sigurnošću reći, da ovo ozdravljenje nadilazi prirodne zakone.

Tada je preuzela rad Kanonska komisija sa ciljem, da ustanovi pravi karakter ovog ozdravljenja, to jest da li je zaista čudesno od strane Božje. Po završetku njezinog rada biskup iz Toulona, preuzv. gosp. Paul Gaudel je 8. XII. 1953. svečano i službeno izjavio, da je ozdravljenje pukovnika Paul Pellegrina čudesno, ostvareno po naročitoj zaštiti Bl. Djevice Marije, Bezgrešne Majke Božje.

Po crkvama Toulona otpjevana je tada Gospina pjesma »Magnificat« i svečana zahvalnica: Tebe Boga hvalimo.

24. dan svibnja

Lurdska hodočašća

Svetište Majke Božje u Lurdu je najpoznatije i najposjećenije hodočasničko mjesto ne samo među katolicima, nego uopće na cijelom svijetu. Računaju, da će se tamo tokom ove svete jubilarne godine, prigodom stogodišnjice, spustiti rijeka hodočasnika — njih oko 10 milijuna — dugačka nekoliko tisuća kilometara. Ova veličanstvena povorka trajala bi nekoliko mjeseci ili bolje rekavši sto i trideset dana i noći.

A šta bismo svega divnog i zanimljivog tu vidjeli!

Kakvih bismo sve zanosnih pjesama čuli u raznim jezicima! Jer svaki kršćanski narod želi svojom pjesmom slaviti Boga, slaviti Isusa Krista, našeg Otkupitelja, i njegovu preslavnu Majku Mariju. I nigdje se kao u Lurdu ne ispunjuje vjernije riječ njezina: **Gle, odsad će me blaženom zvati svi naraštaji«** (Luka, 1, 48).

A sad se duhom vratimo sto godina unazad i pogledajmo, kako je sve to počelo. Ovo promatranje pružit će nam jedan novi dokaz za svrhunaravni značaj divnih lurdskih događaja.

Prvo ukazanje Majke Božje sv. Bernardici zbilo se je 11. veljače 1858. usred bijela dana, u podne. Ovomu prizoru nitko drugi nije bio prisutan osim sv. Bernardice.

Kod drugog ukazanja, 14. II. bit će prisutno dvadesetak djevojčica, drugarica sv. Bernardice, a među njima i njezina mlađa sestra Antonija, koja izjavljuje uime sviju: **»A sve smo bile siromašne.«**

Važna je ova riječ, jer nam ona odmah od početka povrđuje, da će Lurdska Djevica biti majkom siromaha.

Tokom trećeg ukazanja (18. II.) doznajemo da Majka Božja rado prima sve one pobožne osobe, koje dolaze s Bernardicom, i da ih milo gleda. Tako doznajemo, da njezina ukazivanja i njezine milosti nisu ograničene samo na njezinu milu odabranicu, sv. Bernardicu, nego da ih ona rado dijeli svima, kao naša zajednička Majka. Ali ipak treba naglasiti, da ona s posebnom pažnjom i milinom gleda na one osobe, koja se smatraju njezinom djecom. To zaključujemo iz riječi sv. Bernardice, koja je rekla tom zgodom, da je presveta Djevica dugo i s posebnom milinom promatrala Antoniju Peyret (Peire), — a ona je bila članica Marijine kongregacije i djevojka vrlo pobožna života, — i da joj je dopustila, zapravo da ju je pozvala da i nadalje dolazi do tog svetog mjesta, gdje ona stupa na zemlju.

U petak 19. II., kod IV. ukazanja bilo je prisutno nekoliko žena, a među njima i Josipa Baringue (Bareng), čiji je muž bio cipelar. Ona opisuje u svom izvještaju, da su sve bile presretne i da su na povratku kućama govorile: **»Opet ćemo se vidjeti sutra ujutro! Jer smo, kaže ona, imale veliku želju, da ponovo dođemo.«**

Ponovo doći u Lurd! To će biti želja svih onih, koji su već jednom tamo bili, kao i onih, koji te sreće nisu imali.

Kod V. ukazanja, u subotu 20. II. bila je prisutna Rozina Cazenave (Kazenav). Sama piše, da je tamo pošla s nepovjerenjem, ali, nastavlja ona: **»I pored tog nepovjerenja, nisam se mogla odrvati oduševljenju zbog svega, što sam tu vidjela... Vratila sam se kući sa željom, da se ponovo tamo vratim.«**

Kako vidimo, ova prva ukazivanja su postigla svoj cilj: ona su probudila kod naroda veliki interes.

Ovdje je mjesto, da se oda priznanje tomu skromnom narodu, koji je iskreno primio srcu vijest male Bernardice, kao što je i ona iskreno govorila. Njima je svakim danom postojalo jasnije, da se tu na Masabjelskoj pećini zaista javlja neka osoba i da je ta osoba dobra, ljubazna, plemenita, sveta. Oni su već naslućivali, da bi to mogla biti Blažena Djevica Marija. Međutim, bilo je u Lurdu i onih, koji nisu ni mogli ni htjeli povjerovati u te stvari. Njima će biti potrebno čitav niz čudesnih ozdravljenja i drugih izvanrednih djela prije nego i oni prignu svoju glavu i svoje koljeno. Njih predstavlja i predvodi lurdski liječnik dr. Pierre - Romain Dozous (Dozu). On će nastupiti u nedjelju 21. veljače kod VI. ukazanja. On piše: **»Pratio sam s velikom pažnjom svaki pokret Bernardice, da bih ga mogao proučavati s različitih stanovišta. Htio sam znati, kakav je u taj čas bio njezin krvotok i njezino disanje. Uzeo sam njezinu ruku i stavio sam svoje prste na njezinu žilu kucavicu. Srce je kucalo mirno, pravilno, a disanje je bilo lagano. Ništa na licu ove djevojčice nije pokazivalo kakvu živčanu uzbuđenost, koja bi na kakav poseban način utjecala na njezin organizam.«**

Kao što je ovomu liječniku bilo dopušteno da svojim očima promatra divna djela i da ih svojim prstima ispituje, tako će biti u istoj mjeri dopušteno i tisućama drugih da promatraju i ispituju

divna djela, i to ne samo očima i prstima, nego i najsavršenijim aparatima, da na taj način uvide djelovanje viših sila, i da se konačno u smjernosti svojoj poklone pred Vrhovnim Gospodarom, pred Kraljem vjekova, komu sve služi, a zatim i pred uzvišenom Bogorodicom, koja se uime svih nas nazvala **»poniznom službenicom Božjom«.**

Istog dana, 21. II., preuzimaju državne vlasti službeni nadzor nad Masabjelskom pećinom.

Evo zapovijedi od strane žandarmerijskog kapetana Renaulta (Renoa), prema kojoj se naređuje žandarmerijskom starješini u Lurdu — a zvao se je Adolf D'Agla — ovo, što slijedi: **»Pošaljite svako jutro jednog žandara do te glasovite špilje. Neka vam on položi račun o svemu, što se tu zbiva i govori, i o broju osoba, koje se tu skupljaju, kao i o tom, kakve su te osobe. Vi ćete taj izvještaj poslati meni.«**

Ti su izvještaji uščuvani, i tako mi sad imamo sigurne podatke o broju vjernika i o svemu, što se zbiva na tom izabranom mjestu.

Broj vjernika se je povećao iz dana u dan tako, da je 4. ožujka prigodom XVI. ukazanja bilo prisutno od 20 tisuća.

Prema izvještaju policijskog komesara Jacometa (Žakome), na svetkovinu Blagovijesti, kada je Lurdska Djevica izrekla svoje divno ime, bilo je prisutno **»silno mnoštvo posjetnika«,** a oni su donijeli **»bezbroj svijeća.«**

Upravo u to vrijeme, kada je Bezgrešna Djevica svojom prisutnošću privlačila do mjesta ukazivanja nepregledno mnoštvo vjernika, ona je preko svoje odabranice uputila svećenicima službeni poziv, da se na tom posvećenom mjestu podigne crkva i da se taj mnogobrojni narod svrsta u procesije. Poziv za gradnju crkve upućen je prvi put 27. veljače i on je bio obnovljen više puta. Još kad se tu podigne crkva, ona će izliti obilje svojih milosti. Poziv, da se ustanove procesije, upućen je 2. ožujka. S ovim pozivima upozorava Bezgrešna Djevica svećenike, da je već vrijeme, da oni u svoje ruke uzmu pod zaštitu ovo sveto mjesto i da se pobrinu, da se na tom mjestu uspostave crkveni obredi i služba Božja.

To je uočio i sam javni tužilac iz Lurda Vital Dutour (Ditur), pa u svom izvještaju svome šefu vrhovnom tužiocu Falconnetu (Falcone) piše 2. IV. 1858. ovako: **»Krivo misli pokrajinski poglavar (Massy), kada Bernardici pripisuje ova hodočašća. Svijet ne ide više do Masabjelske pećine zbog nje (jer i ona nije od 25. III. išla tamo), niti sada od nje potječe taj dah, koji podiže valove. Njezina uloga je sada vrlo skučena. Pažnja je usmjerena na Špilju**

zato, jer se je tu javila Djevica, i ona želi, da joj se tu iskazuje počast u crkvi, koju treba sagraditi. Tu će se duše napajati na neiscrpnom izvoru milosti, a za bolesna tjelesa ima jedan drugi izvor, a on je vidljiv, koji je potekao iz Pećine; njegova voda posjeduje dragocjenu snagu, da blaži boli i da ih dapače iscijeljuje.«

Koliko mudrog zapažanja i koliko proročanskih riječi u ovom izvještaju javnog tužioca iz Lurda.

Sa svoje strane pokrajinski poglavar Oscar Massy piše 26. III. ministru bogoštovlja u Pariz: **»To, što narod ide do Špilje, ne pretstavlja nikakav prekršaj, jer je sve prošlo u najvećem redu«.**

Njemu je policijski komesar pisao 19. ožujka, da hodočasnici dolaze neprekidno, ali da se on nada, da će ova hodočašća prestati sama od sebe. To je mišljenje i lurdskog načelnika. Međutim, Špilja je iz dana u dan poprimila sve više izgled svetišta, a radnici su dragovoljno poravnali prilaze preko kamenja.

Crkvena vlast je pustila da se svi ovi izvanredni događaji odvijaju svojim tokom prepuštajući svakomu, da slobodno misli i rekne, što hoće u vezi s ukazivanjima Bernardici, i da svako pokuša objasniti ona čudesna ozdravljenja u vezi s vodom s Masabjelske pećine.

»Doći će vrijeme,« piše tarbski biskup Laurence (Loranš) lurdskom župniku 11. lipnja 1858., »kada će se crkvena vlast moći posvetiti tim stvarima, ukoliko se one odnose na njezinu nadležnost.« Mudri i oprezni biskup Laurence bio je svijestan svoje dužnosti, ali je znao i to, da je vrijeme najbolji savjetnik i najpravedniji sudac, pa je čekao, što je duže mogao. Tek na intervenciju drugih biskupa on sastavlja 28. srpnja 1858. crkvenu komisiju sa zadatkom, da sve ispita. Na temelju podataka ove komisije on izdaje službeni dekret 18. I. 1862., kojim se odobrava javno čašćenje Lurdske Gospe. Ova odluka značila je službeni odgovor crkvene vlasti na poruke Bezgrešne Djevice, da se na mjestu ukazivanja podigne crkva i da se vjernici svrstaju u procesije.

Prije nego prijeđemo na opisivanje, kako su vjernici s velikim oduševljenjem odgovorili na ove želje Majke Božje, recimo ukratko, što je ona željela s njima postići. Na to će biti lako odgovoriti, jer znamo, da se sve misli i želje presvete Djevice Marije odnose isključivo na Gospodina: **»Veliča duša moja Gospodina, i duh se moj raduje u Bogu, Spasitelju mojemu«** (Luka, 1, 46).

Proslaviti Boga na način, kako je to ustanovio njegov Jedinorođeni Sin, eto to je želja presvete Majke Isusove.

Isusova je želja, da se ljudi spašavaju preko organizacije, koju je on ustanovio u tu svrhu, a to je Katolička crkva. U ruke ove

organizacije on je predao sva sredstva spasenja. Na njezino čelo postavio je svoga Namjesnika na zemlji u osobi svetog Oca pape, Njemu je predao vrhovnu učiteljsku, sudačku i svećeničku vlast. On upravlja cijelom Crkvom na svijetu i određuje crkvene poglavare za pojedine pokrajine, a to su biskupi. Biskupe pak u njihovoj svećeničkoj službi pomažu njihovi svećenici.

Povezati svećenika uz crkvu, uz oltar, a to je Isus, to je bio cilj prve želje: **»Recite svećenicima, da se ovdje podigne crkva«.** — Jer nema crkve bez svećenika.

Povezati svećenika s narodom u veličanstvenom hodu prema crkvi, prema oltaru, a to je procesija, to je bio cilj druge želje: **»Hoću, da se ovdje dolazi u procesiji.«** — Jer nema procesije bez svećenika.

Obje ove želje, kako vidimo, išle su za tim, da izvedu svećenstvo iz sakristija, kamo su se sklonuli pred poteškoćama tadašnjeg vremena, i da ih stavi na čelo duhovnog preporoda Crkve u javnom životu.

Zaista se preslavna Majka Božja uvijek u povijesti Crkve pokazuje kao njezina najvjernija i najpožrtvovnija kćerka. Isto tako ona se uvijek s posebnom brigom i pažnjom brine za Isusove svećenike.

A sad prijeđimo na povijest lurdskih hodočašća.

Prva procesija u pravom, crkvenom smislu riječi, došla je pred Masabjelsku pećinu 4. travnja 1864. Na njezinom čelu išao je biskup iz Tarbesa (Tarba) uz pratnju mnogobrojnog svećenstva i cijelog naroda. Pošli su, da na mjestu ukazivanja blagoslove kip Lurdske Gospe, koji se i sad tamo nalazi, a koji je izradio u bjelom mramoru glasoviti kipar iz Lijona Fabisch (Fabiš) prema kazivanju sv. Bernardice.

Kada se je na Masabjelskoj pećini, na onom istom mjestu, gdje se je Bezgrešna Djevica javljala svojoj odabranici, pojavio iz tamne špilje bijeli kip Lurdske Djevice, stupio je pred to posvećeno mjesto velečasni Alix (Aliks) i održao je ovu propovijed: »**U ovaj se čas ponovo ispunjuje riječ iz Pjesme nad pjesmama: Ustani, prijateljice moja! Ti, lijepa moja, i dođi amo! Golubice moja u klisurama, u zaklonu vrletnom, daj da vidim lice tvoje, daj da slušam glas tvoj! Jer glas je tvoj mio, lice je tvoje blago!** (2, 13—14)... **Da, čini nam se, da je Bezgrešna Djevica još uvijek tu i da je mi vidimo onako, kao što ju je Bernardica gledala... Pred tim bijelim kipom padat će u pobožnosti narodi na koljena... Tu će dolaziti grešnici i, čuvši mili glas Marije, Odvjetnice grešnika, kako im milo govori u njihovoj savjesti, oplakat će svoje grijehe i bit**

će spašeni... Hvala ti, Kraljice, što si izabrala ovo mjesto za prijestolje svojih milosti...«

Dok je ovako cijeli narod plivao u duhovnoj sreći, Bernardica, glavni i jedini svjedok prvih divnih događaja, ležala je u bolnici teško bolesna. Njezina rođakinja Jeanne (Žan) Védère, učiteljica iz Momèresa, došla je toga dana u Lurd i odmah je pošla u bolnicu, da u ovaj svečani dan utješi Bernardicu zbog njezine tuge. Evo opisa toga dirljivog razgovora: **»Čim sam stigla u Lurd, odmah sam pošla u bolnicu do Bernardice i kad sam joj rekla, da mi je žao, što ona ne može prisustvovati toj lijepoj procesiji, ona mi reče: Ja sam isto tako sretna na svom krevetu, kao da mogu ići do Špilje. Ja sam s nestrpljivošću iščekivala ovaj dan, željela sam vidjeti tu lijepu procesiju, a također i kip presvete Djevice. Dragi Bog hoće, da ja od svega toga ne vidim ništa. Neka se vrši njegova sveta volja. Pošto ne mogu drugačije, ja ću duhom biti s onima, koji to gledaju, i ja ću srcem svojim biti tamo s ostalim vjernicima. Nemojte biti žalosni zbog mene: ne treba tugovati nad onim, koji vrši volju Božju.«**

Kako utješne riječi za one, koji bi htjeli poći u Lurd, a ne mogu.

Neka po uzoru sv. Bernardice velikodušno podnesu tu žrtvu!

LIDIJA BROSSE

Život ove djevojke je bio dugotrajno i teško mučeništvo i u njezinim najljepšim mladenačkim godinama, između 20. i 30.

Godine 1919. ona se je razboljela od tuberkulozne upale u crijevima; tuberkuloza je kasnije prešla i na kosti. Po tijelu su se osuli čirevi od glave do pete. Nakon višegodišnjeg bezuspješnog liječenja ona zaželi da pođe u Lurd. Doktor Clément iz Saint-Rafaëla izda joj potrebne dokumente s ovim popratnim riječima: **»Jadna djevojka, da li će stići barem do Toulona!«** I zbilja je putovanje za nju bilo toliko teško, da je htjela napustiti, ali ga je ipak nastavila s mnogo strpljivosti i s velikom nadom.

U Lurd je došla i žarko se molila, ali su i te molitve ostale, kako je tada izgledalo, bezuspješne, jer bolesnica nije osjetila nikakve olakšice. Bila je to velika kušnja za ovu, inače iskušanu mučenicu. Ali nije klonula vjerom, nego je u velikoj poniznosti na polasku po zadnji put nakvasila svoje zavoje u čudotvornoj vodi i tako pošla kući.

Onomu, koji je stvorio ljudsku narav i koji pozna stanje našeg srca, poznate su granice, do kojih čovjek pojedinac može ići u svojoj strpljivosti, u svojim kušnjama. On se je požurio, da na zagovor Lurdske Gospe obraduje ovu žalosnu putnicu i da njezino putovanje pretvori u triumfalni povratak. Jer netom je vlak krenuo s lurdske stanice, osjeti Lidija potpunu olakšicu u svomu tijelu. U Tuluzi, a to je prva željeznička stanica od Lurda, ona skine svoje zavoje. Oni su bili puni gnoja, kao i obično, ali rana više nema. Vide se samo svježe rumene

brazgotine. Pozivu dra. Vernejoula, da konstatira nalaz. Ipak su iz opreznosti ponovo stavili zavoj. Bio je suvišan. Kada su, naime, ponovo vršili prijevoj, ustanovilo se, da je potpuno suh i da više nema ni traga gnoju. Lidija je presretna. Obilazi vagone i drugima priča o svojoj sreći. I dok se ona tako sretna vraća kući, na stanici u Saint Rafaëlu izašle su bolničarke s nosilima, da je dočekaju i unesu ponovo u bolnicu. Veliko je bilo njihovo iznenađenje, kada im je u susret došla Lidija vesela, zdrava i čvrsta koraka. Odmah je posjetila šefa bolnice, koji joj je 17. listopada 1930. izdao potvrdu, da više nema tragova bivših bolesti I njezin drugi liječnik, dr. Chabal, izdao joj je 3. prosinca 1930. potvrdu i s njom ovu pismenu izjavu: **Istina je, da nijesam nijekao čudesa, ali je istina i to, da u njih nisam ni vjerovao. Priznajem, da me je čudesno ozdravljenje ove bolesnice, koju sam liječio, prenerazilo. Rane, pa i one najteže, tuberkulozne, mogu zarasti, ali nije prirodno, da zarastu s tolikom brzinom.«**

Slijedeće godine, 1931., Lidija ponovo dolázi u Lurd, u Liječnički ured, da se konstatira njezino ozdravljenje. Ono je konstatirano, i s liječničke strane temeljito obrađeno.

Godine 1955. Lidija je ponovo došla u Lurd, da proslavi 25-godišnjicu svoga ozdravljenja, i ponovo je pregledana. Na svojoj sjednici od 18. ožujka 1956. Liječnički ured je donio zaključak, da se ozdravljenje Lidije Brosse može predati crkvenoj komisiji na proučavanje.

Lidija Brosse boravi sada kod gosp. Jules L' Hermine, rue Saint-Martin, Perey (Manche), France.

25. dan svibnja

Lurdska hodočašća (nastavak)

U današnjem razmatranju ćemo promatrati, kako su se odazvali vjernici majčinskom pozivu Lurdske Gospe, da joj dolaze u procesijama na ono mjesto, gdje se ona udostojala iz rajskih visina spustiti ovdje u dolinu suza, da nas svojom prisutnošću utješi, ojači, okrijepi i usliša.

Prva se odazvala župa Loubajac (Lubažak), a ona i jest stvarno najbliža Lurdu. Procesiju je predvodio mjesni župnik Miégeville (Mieževil). Vladanje ovih prvih službenih hodočasnika sa strane bilo je tako uzorno, da se o njima najljepše izrazio policijski komesar iz Lurda. Grad Lurd ih je primio s velikim oduševljenjem. Svi su skupa otišli do Masabjelske pećine i skupa su se molili i pjevali.

To je bilo 25. srpnja 1864.

Stanovnici Lurda su očekivali novi val hodočasnika za svetkovinu Male Gospe. Lurdski župnik Peyramale piše svom biskupu, da ih je došlo više, nego što se predviđalo. Pa i pored silnog mnoštva, vladala je potpuna sabranost i savršen red. Nije se vidjelo ništa nečedna.Čule su se samo pobožne pjesme i zajedničke molitve. Stranci su ostali udivljeni. Lurd nije dosad vidio tolikog mnoštva.

Svetkovina Bezgrešnog Začeća proslavljena je te godine 1864. vrlo svečano. Crkva je bila prepuna hodočasnika od 6 sati izjutra sve do podne. Navečer je bila svečana rasvjeta.

U godini 1865. nastavlja se hod hodočasnika. 19. svibnja te godine obavljen je blagoslov kripte. Jedan očevidac, koji je zabilježio ove lijepe uspomene, piše: **»Svi putevi, što vode u Lurd, bili su prepuni hodočasnika.«** Ovoj lijepoj svečanosti prisustvovala je i Bernardica u zboru Marijine kongregacije, ali tako skromno i povučeno, da je ostala nezapažena. Blagoslov kripte uz veliki broj hodočasnika, koji su došli pod vodstvom svojih svećenika sa crkvenim barjacima, značio je za nju ostvarenje povjerene misije:

crkva se podiže, procesije stižu. Bernardica je to shvatila kao poziv i znak, da se udalji iz Lurda.

Slijedeće godine, 1866., još je više povećan broj hodočasnika. Biskup Laurence (Lorans) piše jednom dobročinitelju iz Španjolske, pa mu javlja, da svakog dana dolazi do Masabjelske pećine mnoštvo hodočasnika. Pismo je pisano 21. kolovoza iza Velike Gospe. Isti biskup u svom pismu od 2. studenog piše: **»Velik je broj hodočasnika, i velika su duhovna dobročinstva s njima u vezi, jer mnogi stupaju na sv. ispovijed i na sv. pričest.«**

Tokom godine 1867. stigla su u Lurd 23 službena hodočašća iz različitih župa iz okolice Lurda. Bile su to prave procesije onako, kako je to željela Lurdska Djevica.

Tokom godine 1868. stižu hodočašća iz znatno udaljenijih župa. Tako je 11. veljače, na dan prvog Ukazanja, stiglo iz mjesta Orthez 11 stotina vjernika. Oni su govorili, kako svatko iz njihova kraja želi doći u Lurd i kako će ih slijedeće godine biti dvostruko više.

Dne 10. svibnja stiglo je u Lurd hodočašće iz grada Bayonna (Bajon). Oni su oduševili stanovnike Lurda svojim pjesmama, ali i svojim uzornim vladanjem. Za ove hodočasnike se reklo, da su bili uzor — građani grada Bayonna. I oni su obećali, da će i do godine doći, i to u dvostruko većem broju.

Na svetkovinu sv. Bartola, 24. kolovoza, iste godine stiglo je hodočašće iz grada Bordeaux (Bordo).

Kada je velečasni Sempé, prvi upravitelj lurdskog svetišta, poredio ova hodočašća iz 1868. godine s onim iz 1867, opazio je, da se je broj hodočasnika ove godine potrostručio. Isto je tako bilo i s brojem svećenika. On piše, da je u Gospinom svetištu bilo dnevno po 50—60 svetih Misa.

U godini 1869. nije jenjao broj hodočasnika. Naprotiv! Lurdski župnik Peyramale piše svom biskupu: **»Čudno je, koliko hodočasnika stalno stiže u Lurd!«**

U godini 1870. stizalo je u Lurd dnevno po jedno hodočašće u formi procesije. U svečane dane bile su po dvije do tri procesije. U toku te godine počeli su u Lurd stizati i posebni vlakovi sa hodočasnicima iz daljine.

Broj hodočasnika se naglo povećao u rujnu i listopadu u vezi sa ratom, koji je nastao između Francuske i Pruske (Njemačke). Zabrinute majke, žene i sestre za sudbinu svojih muževa, braće i sinova, koji su tako nespremni otišli na bojno polje, hrle iz svih krajeva Francuske prema Lurdu, jer se već vijest o njegovim čudesnim događajima pronijela po svoj zemlji, da u tom novom Gospinom svetištu potraže utjehe i pomoći. Tako okupljene pred kipom Bezgrešne Djevice, a po njezinom nadahnuću, one prave slijedeći zavjet: **»Mi, kršćanske majke, žene i kćeri ove zemlje Francuske, obećavamo tebi, o Marijo, da ćemo nakon časnog primirja pokloniti svoje biserje i ukrase, da se tim darom podignu skloništa i domovi za postradale u ratu.«**

Na taj način brižna Majka sirota preko ovih plemenitih žena pobrinula za ratnu siročad.

Mir je potpisan 10. svibnja 1871. u Frankfurtu.

U ovoj velikoj nesreći, koja je pritisla Francusku, Majka Božja je još jednom više pokazala svoje smilovanje prema ovoj zemlji, kada se 17. siječna 1871. javila 4 djece s riječima: **»Molite se, moja djeco! Još malo vremena, i Bog će uslišati vaše molbe. Moj će se Sin smilovati.«** Tako je i bilo: Prusi su zaustavili svoje nadiranje, sklopljeno je primirje 28. siječnja.

Ovo ukazanje se dogodilo u Pontmainu (Pontmenu). Crkvena vlast ga je 2. II. 1872. priznala kao istinito. Zbog vesele vijesti, koju je Majka Božja saopćila u tim sudbonosnim danima, narod toga kraja časti je novim nazivom **»Majko lijepe nade«.**

Nakon sklopljenog mira pohrlili su hodočasnici iz svih pokrajina Francuske do Lurda, da na svetkovinu Velike Gospe prisustvuju blagoslovu novo sagrađene crkve Bezgrešnog Začeća. Posveta će biti obavljena 2. srpnja 1876.

Ovaj pojačani vjerski život vjernika naišao je u mnogim gradovima na otvorene protivnike, koji su svojim napadajima htjeli zaustaviti taj val hodočasnika. Takve su redovno posljedice rata.

Protivnici su govorili: **»Davno su prošla vremena hodočašća.«** Ovu rečenicu pripisuju velikom francuskom državniku i povjesničaru Adolfu Thieru (Tieru), koji je potpisao mir između Pruske i Francuske.

Međutim, nije bilo moguće više zaustaviti ovaj val oduševljenja, koji je nosio sa sobom duhovni preporod Francuske. Svjedok tomu jest činjenica, da je upravo usred tih poteškoća nikla ideja, da se sav narod Francuske pokrene prema Lurdu u zajedničkom narodnom hodočašću. Ova zamisao ostvarena je 1872., kada su se u Lurdu skupili predstavnici svih francuskih pokrajina. U svečanoj procesiji oni su ponijeli 252 zastave i s njima su ukrasili novosagrađenu baziliku Bezgrešnog Začeća. Na čelu procesije išlo je 8 biskupa i mnoštvo svećenika. Velečasni Sempé s tim u vezi piše: **»Sve ove manifestacije ulijevaju nam nadu i pokazuju, da u našoj zemlji, i pored mnogog zla, ima i dobra. Nadajmo se, da će dobro prevladati.«**

Tu istu nadu izrazio je i Pio IX. 24. srpnja 1873. ovim riječima: **»Presveta Djevice Marija, kao milostiva Majka, na divan na-**

čin budi francuski narod iz njegova sna. Ona svojim bezbrojnim dobročinstvima podiže mnoštvo hodočasnika i tako sprema kraljevstvo svomu Božanskomu Sinu.«

A kada se to ostvarilo, onda je sv. Pio X. napisao u proslavu Lurda ove značajne riječi: **»Uskoro se pokazalo, da Marija privlači mnoštvo vjernika sa svih strana svijeta u svoje svetište u Lurdu s tom nakanom, da ih dovede, da se poklone Isusu. I tako se zbilo, da Lurd blista pred cijelim katoličkim svijetom u isti mah i kao središte pobožnosti prema Mariji i kao preslavno prijestolje presvete Euharistije.«** (Tako je sv. Pia X. pisao 25. IV. 1911. lurdskom biskupu Schoepferu (Šepferu).

Kako vidimo, do ove velike slave Lurda došlo je, što je Lurdska Gospa na očit način, čudesnim ozdravljenjima, iscjeljivala bolesti tijela i duše svojih hodočasnika i tako ih stalno sve više privlačila. A oni, ozdravljeni, utješni i okrijepljeni ponovo su se vraćali dovodeći sa sobom nove nevoljnike, nove bolesnike.

S godinom 1875. počinju u Lurd dolaziti skupna hodočašća iz pojedinih biskupija. Na čelu ovog pokreta bila je tarbska biskupija, to jest lurdska biskupija. Nasljednik biskupa Laurencea, koji je umro u Rimu tokom Vatikanskog sabora, tadašnji biskup Jourdan (Žurdan) pozvao je svoje vjernike, da se na blagdan Gospe sv. Krunice nađu u Lurdu. Zanimljivo je istaknuti, da su na ovo hodočašće pozvani samo muževi, domaćini. Htjelo se je na taj način odgovoriti prigovorima, da na hodočašća idu ponajviše žene i da, prema tomu, hodočašća ne predstavljaju nešto ozbiljnoga, muževnog. Drugi razlog bio je, što su zbog nedavnog rata i građanskih smetnja još uvijek vladale mnoge nesigurnosti. Zato je biskup u svom pozivu naglasio: **»Pozivamo samo muževe ... Potrebni su nam muževi, njih što više na broj, da se tako sa zemlje iskaže dužna počast nebu«.**

Ovom pozivu odazvalo se je dvadeset tisuća domaćina. S njima su pošli njihovi župnici. Svi skupa su na dostojanstven način iskazali pred Masabjelskom pećinom svoju zahvalnost Bezgrešnoj Djevici i svoju odanost sv. Ocu Papi, koji je proglasio taj članak vjere.

Uskoro su i druge biskupije počele dovoditi u Lurd svoje vjernike.

Tako su se u Lurdu iz dana u dan redale procesije iz raznih biskupija, a njih ima u Francuskoj 98. U svakoj biskupiji ustanovljen je posebni odbor, koji vodi brigu za organizaciju ovog hodočašća. Takav odbor postoji gotovo u svakoj župi. Preko ovih odbora razvija se u cijeloj Francuskoj duh Lurda, a to će reći duh čvrste, proživljene vjere, duh iskrene pobožnosti u privatnom i

javnom životu, duh požrtvovnosti prema siromasima i bolesnicima.

Tako je Lurd postao kvasac za duhovni preporod Francuske.

Usporedo sa hodočašćima iz pojedinih biskupija Francuske počela su stizati u Lurd i hodočašća iz drugih naroda. Među njima prvo mjesto po starini zauzimaju Belgijanci, a po žarkoj pobožnosti Talijani. Oba ova naroda su u Lurdu uvijek zastupana u velikom broju. Iza njih dolaze Irci, Španjolci, Holanđani, Nijemci, Poljaci, a u zadnje vrijeme Englezi, Amerikanci, crnci iz Afrike i t. d. U toj povorci nacija zastupan je i naš narod. Mi ćemo na posebnom mjestu govoriti o pobožnosti hrvatskog naroda prema Lurdskoj Djevici, jer je ona i kod našega naroda trajna i živa.

Kad ovako u duhu promatramo, kako se pred Masabjelskom pećinom okupljaju razni narodi kao djeca pred svojom majkom, svakomu dolaze na pamet riječi proroka Izaije: **»Ustani, pogledaj! Podigni pogled svoj unaokolo i vidi: svi su se skupili i dolaze k tebi. Sinovi tvoji dolaze izdaleka«** (Izaija, 60, 4).

Svaki pojedini narod pjeva pjesme Mariji u svom jeziku. Pjesma Belgijanaca glasi:

»Pruži svoju svetu ruku nad zemlju Belgiju!
Mi te žarko molimo za njezinu sreću.
Nek pod tvojom zaštitom, o Marijo,
Ona ostane vjerna Kristu, Crkvi i svojoj vjeri!«

Hodočasnici iz Švicarske govore Mariji, kako je njihova zemlja brdovita i kako su Alpe slične Pirinejima, gdje ona boravi. Njihova pjesma glasi:

»Mi dolazimo iz zemlje Švicarske.
U toj su zemlji visoka, snježna brda.
Izričemo ti ovdje svoje želje, svoje molitve:
Ora pro nobis, Virgo Maria.«

Hodočasnici iz sjevernih krajeva imaju zajedničku pjesmu:

»Sa Sjevera dolazimo, da te vidimo.
Tebi pjevamo, tebi se molimo:
Mila Majko Marijo, ostani nadom
Nama na Sjeveru.«

Njihova pjesma je vrlo jednostavna, kao da se odvija iz magle, ali vrlo čeznutljiva.

Od francuskih pjesama spomenut ćemo samo ove dvije: pjesma na dolasku u Lurd:

»Ovdje kod nas, Marijo, budi kraljicom!
Ovdje kod nas, Marijo, učvrsti svoje prijestolje!
Ovdje te mi na koljenima molimo:
Oprosti nam, ostani kod nas, ostani kod nas!«

pjesma na rastanku:

»Odlazimo sad,
Ali će jednom doći dan,
Kada ću i ja poći u nebo,
Da te vidim, Marijo,
Nado i sreće moja!«

Pri završetku bacimo danas letimični pogled na broj hodočasnika.

Do Prvog svjetskog rata u Lurd je stizalo godišnje 200 do 300 tisuća hodočasnika. Taj broj se je počeo naglo povećavati sa brzim razvojem saobraćajnih sredstava. Iza Prvog svjetskog rata, nakon 1918. on se je podvostručio: u Lurd je tada stizalo 400 do 600 tisuća. Međutim ovaj se je broj stalno povećavao, tako da je nakon Drugog svjetskog rata iza 1945. dosegao milijunske razmjere. Godine 1949. bilo je milijun i sto tisuća hodočasnika; godine 1952. bilo ih je dva milijuna; godine 1954. a to je bila Marijanska godina, došlo je u Lurd tri milijuna i pet stotina tisuća. Nakon te svete jubilarne godine broj hodočasnika je malo jenjao, ali za 1958., za proslavu stogodišnjice, očekuje se tamo deset milijuna hodočasnika.

Kad se uzme u obzir, piše belgijski kardinal Van Roey, da svaki hodočasnik od ovog milijunskog broja ponese sa sobom nešto žara i zanosa, koji je osjetio u Lurdu; tada se može razumjeti, koliku važnost ima Lurd za cijelu Katoličku Crkvu.

EDELTRAUD FULDA

To je ime ispunjalo u godinama prije Drugog svjetskog rata velike revije o modi i kazalištu, jer je Edeltraud bila poznata bečka plesačica. Ono sada ispunja vjerske časopise, koji pišu o Lurdu, jer je ova plesačica postala Gospina ozdravljenica.

Edeltraud je rodom iz Beča, ali ima svoje familije i u Zagrebu.

U svojoj mladosti posvetila se je kazališnoj umjetnosti kao plesačica i postigla je velike uspjehe po kazalištima u Austriji, Švicarskoj i Italiji.

Dne 29. lipnja 1937. prigodom jedne kazališne predstave u Torinu, u Italiji, provali joj se čir u želudcu i zatruje cijelu utrobu. Počelo se je odmah s liječenjem, ali je ono ostalo bezuspješno. Mlada djevojka je podnijela šest teških operacija, ali joj ni jedna nije donijela zdravlja. I tako je u velikim nevoljama proživjela 13. godina. Teškoću njezinog stanja povećale su i ratne teškoće, koje smo svi proživjeli: slaba ishrana, strah, bombe, bježanje i t. d. I tako je ona sa svoja 165. centimetara visine težila samo 33. kilograma.

Svoju teško bolesnu kćerku dvori starica majka, i sama bolesna na srcu.

— **»Sve smo to mogle podnijeti, moja majka i ja, jer smo živjele u nadi, da će doći jednom dan, kada će se ostvariti naša žarka želja, da dođemo u Lurd; imala sam čvrstu nadu, da ću tu naći svoje zdravlje i tako postati sposobnom da radim«**, piše Edeltraud, pa nastavlja: **»Smatrala sam, da Bogu nije teško učiniti da ozdravim, jer je svemoguć.«**

Taj sretni dan je bio 11. kolovoz 1950. Toga dana je ona sa svojom majkom osvanula u Lurdu, u gradu čudesa. Kao bolničar služio im je Friz R. iz Holandije. I njemu je prije nekoliko godina bio teško bolestan njegov otac. Tada je Friz R. rekao Gospi: **»Ozdravi mi moga oca, a ja ću u Lurdu dvoriti tvoje bolesnike.«** Kada se vratio sa svoga hodočašća, našao je kod kuće svoga oca potpuno zdrava.

Čudesno ozdravljenje naše bolesnice počelo je odmah sutradan po dolasku, 12. VIII.(pri prvom kupanju u čudotvornoj vodi a završilo se prigodom procesije sa Presv. olt. sakramentom, kada je ona primila blagoslov.

— **Ne može se opisati osjećaj sreće, koju sam osjetila u taj čas. Ona je tako velika, tako divna, da sam mislila, da se nebo spustilo na tom mjestu, gdje sam bila. A zar i nije tako?**

Odmah je počelo s liječničkim ispitivanjima. Ta će ispitivanja trajati tri godine, a vodit će ih dr. Siedek i dr. Kline iz Beča u suradnji s profesorom dr. Jean Lhermittom iz Pariza. Na plenarnoj sjednici Međunarodnog Liječničkog Lurdskog odbora u Parizu od 13. veljače 1955. svi prisutni liječnici jednoglasno izjavljuju, da ovo ozdravljenje nadilazi prirodne zakone.

Bečki kardinal Initzer je 18. V. 1955. priznao ovo ozdravljenje kao čudo.

Edeltraud Fulda živi sada sa svojom majkom u Beču. Njezina želja za radom je ostvarena: ona je odlična pletačica.

(»La Croix« iz Pariza je 1956. izdao posebno izdanje u vezi s njezinim ozdravljenjem.«

26. dan svibnja

Sveta Bernardica

U našem jučerašnjem razmatranju ostavili smo Bernardicu, kako se sva sretna zahvaljuje Bogu, što je sretno ostvarena misija, koju joj je povjerila Bezgrešna Djevica; jer je svojim očima vidjela, kako narod u nepreglednim procesijama hrli prema Masabjelskoj pećini, a nad tom pećinom već se diže u visine prekrasna crkva, o kojoj je Majka Božja pet puta govorila.

Toga dana mogla je i ona reći poput starca Simeona: **»Sada možeš, Gospodine, po riječi svojoj otpustiti u miru slugu svojega. Oči moje vidješe spasenje, koje si pripravio pred svima narodima. Svijetlo, da prosvijetli neznabošce, slavu narodu Izraelovu«** (Luka, 2, 29—32).

Jer Lurd će postati mjesto spasenja za mnoge, a Masabjelska pećina visoki svjetionik, koji će bacati svijetlo na sve četiri strane svijeta do najudaljenijih krajeva.

A kakva je životna staza, kojom će krenuti Bernardica?

Njoj su sada 22 godine, i vrijeme je, da se odluči;

O tom je već razgovarala prije godinu i po s biskupom iz Neversa (Nevera), prigodom njegovog boravka u Lurdu. On joj je očinski stavio pred oči različita zvanja i mogućnosti.

Kao prva mogućnost bila je ta, da ostane u svijetu i da si nađe neko zaposlenje, neku službu s plaćom.

Bernardica je odlučno odbila tu misao. Za nju je svijet bio mrtav.

Na pitanje, da li bi bila časna sestra, Bernardica je odgovorila, da je to nemoguće iz tri razloga: da je stalno slaba zdravlja, da su njezini roditelji siromašni i da zbog toga nisu u stanju nju opremiti, i, treće, da ona ne zna nikakva zanata, i, prema tomu, da neće biti od koristi, i da ju zbog toga nitko ne će primiti.

To su sve bili opravdani i ozbiljni razlozi, na koje biskup Forcade (Forkod) nije, izgleda, pomišljao. Zato se nemalo začudio, kad su mu poglavarice samostana rekle: **»Bernardica nema zdravlja: ona će biti vječni bolesnik... A zatim, Bernardica nije vješta ni za što.«**

— Pa ipak, reče biskup, pun ustrajnosti i poniznosti, ona zna guliti mrkvu. To sam vidio u Lurdu. Ako je vi ne primite, primit će je u drugi samostan«.

Biskup Forcade je želio da Bernardica bude primljena u veliki samostan Saint-Gildard (Sen Žildar) u njegovom gradu Nevers.

— Pa dobro, — reče glavarica samostana Louise Ferrand (Feran), — primit ćemo je, ako Bernardica izrazi želju.

Pored spomenutih razloga, koji su otežavali ulazak u samostan, sestre su se bojale i toga, da se Bernardica kasnije ne uzoholi i da ne postane na teret zbog manjka poslušnosti, zbog tvrdoglavosti, zbog prkosa. Jer su sestre u Lurdu opazile, da ona, pored svojih velikih vrlina, ima i ove mane, pa su se s pravom bojale, da se te mane ne razviju i povećaju, kad Bernardica jednom primi redovničko odijelo. Na svoje veliko iznenađenje one su opazile i to, da iza svakog prekršaja, malo vremena nakon što se je Bernardica pokazala u čem tvrdoglavom ili prkosnom, da odmah uskoro žešće nastupi koja od njezinih bolesti kao kazna i kao sredstvo usavršavanja, jer je Bernardica nakon svake svoje bolesti postojala bolja. To je zapažanje bilo toliko očito, da su sestre govorile, kad bi Bernardica u čem pogriješila: **»Naskoro će se razboljeti.«**

Premda ovo nisu bile u pravom smislu mane i pogreške, to jest nisu bile zlonamjerne, hotimične, nego više osnovne crte njezinog ponosnog karaktera i posljedice njezinog dugogodišnjeg života s ovcama u planini, ipak je trebalo ispraviti sve ove nedostatke, pa makar to bilo i na bolan način. Bernardica će kasnije skupa sa svetim pjesnikom zahvaljivati Bogu za dane, kada je ovako bila ponižavana (Psalam 89, 15), jer je tako naučila vrijednost trpljenja i upoznala put, kojim su pošli sveci do svetosti. Jer je jasno Isus rekao, da će svaki onaj, koji se uzvisuje biti ponižen, a koji se ponizuje, da će biti uzvišen (Luka, 14, 11).

Na njezinu sreću časne sestre u Lurdu, kod kojih je ona živjela kao pomoćnica, opazile su da Bernardica pokazuje mnogo razumijevanja prema bolesnicima i da ima ove tri osnovne sposobnosti: plemenito i požrtvovno srce, smisao za točnost i red i, konačno, da s mnogo vještine obavlja bolničke poslove. To je zanat, koji je ona naučila tokom svojih bolesti. On će joj otvoriti vrata samostana, kada ona izrazi želju, da unutra stupi. Ona je izrazila tu želju tokom kolovoza 1864. Otišla je do poglavarice

i rekla joj: **»Ja sam odlučila da budem redovnica. Bit ću sretna ako me glavna poglavarica primi među časne sestre iz Neversa (Nevera).«** Pa ipak, i pored dobre volje i s jedne i s druge strane, prošlo je godinu i po dana, dok je došlo do tog željenog dana, da Bernardica pođe iz Lurda u Nevers. Ta nam je želja poznata iz njezinog pisma od 28. travnja 1866., u kojem se nalaze i ove riječi: **»S nestrpljivošću očekujem lijepi dan, kada ću imati sreću, da stupim u novicijat, jer to mora da je raj na zemlji.«**

Ali taj dugo očekivani dan polaska u Nevers, srijeda, 4. srpnja 1866., bio je jedan od najbolnijih dana u životu Bernardice Soubirous. Trebalo se je rastati s roditeljima, a njih je Bernardica uvijek voljela i poštivala; trebalo se rastati s rodnim krajem, koji je drag svakom čovjeku; trebalo se rastati s Lurdom, a više ne će nigdje vidjeti one ljepote, koju je ona u Lurdu promatrala svakog dana.

»Bila je hrabra,« svjedoči velečasni Zéphirin Vergez (Verže), **župnik iz Bartrèsa, 3 kilometra daleko od Lurda, kamo je pošla Bernardica, da se oprosti sa svojom rodbinom. »I dok su drugi plakali, ona im je govorila: Treba ovo malo vremena, dok smo na zemlji, dobro iskoristiti.«**

Ali, kada je došla do Masabjelske pećine, i sama je briznula u gorki plač. I gledajući u bijeli kip Bezgrešne Djevice, govorila je:

»O Majko moja, Majko moja, kako ću te ostaviti!«

»Presveta Djevica će biti posvuda tvojom Majkom, a ona je posvuda«, tješila je Bernardicu glavarica iz samostana u Lurdu časna Aleksandrina Roques (Rok).

»Da, odgovorila je kasnije Bernardica, ali je ova Špilja značila raj za me.«

Još potresniji bio je rastanak u kući s rođenom majkom, jer je Lujza Soubirous nakon poroda devetog djeteta, malog Justina, ostala bolesna, pa su i ona i Bernardica predosjećale, da je ovo zadnji put, što se vide, da je ovo zadnji rastanak. Koje čudo, dakle, da je Bernardica pala u nesvijest u rukama svoje majke, kad joj je htjela reći svoje zadnje **»Zbogom«!** Hrabra majka je pridržala Bernardicu u ovaj bolni čas i nju lijepo utješila. Primivši blagoslov od svojih roditelja, Bernardica je ušla u kola, i, ne obaziruć se više na kućni prag, otišla iz Lurda.

Imajući u vidu ovu veliku žrtvu, koju osjećaju redovnice pri rastanku s očinskim domom, tješi ih Crkva u svom obredu, kada ih prima u redovničke kuće, govoreći im, da je tako zapovjedio Bog Abrahamu, rekavši mu: **»Idi iz zemlje svoje, i od roda svojega, i iz doma oca svojega u zemlju, koju ću ti pokazati! Ja ću te blagosloviti!«** (Knjiga Postanka, 12, 1).

Tu je početak žrtve, jer cijelo vrijeme redovničkog života jest jedna neprekidna žrtva samoga sebe radi Boga.

Kad se uzme u obzir, da svaki čovjek ima **»svoj križ«** (Matej, 10, 38), kako nas to uči naš Spasitelj, a to shvaćamo tako, da se svaki čovjek mora potruditi, da iskorijeni svoje mane i pogreške s jedne strane, a da usavrši svoje osobne vrline s druge strane, zatim da udovolji službi, u kojoj se nalazi, da se u duhu poniznosti i odanosti prilagodi prilikama, u kojima živi, dakle, jednom riječju: da uvijek i svagdje živi s Bogom i da radi isključivo za Boga. Iz toga zaključujemo, da će i križ Bernardice Soubirous imati svoj posebni oblik i svoju posebnu težinu. Da bismo ga bolje uočili, sjetimo se, da je ona Gospina odabranica i da ima službu svjedoka. To će biti jedna strana njezina križa, a druga strana će biti njezine bolesti.

Ona, kao svjedok, morala se u samostanu odreći svih pogodnosti, koje bi mogla imati zbog svog izvanrednog položaja. Mjesto pohvala i priznanja nju su čekala poniženja. Ona su počela odmah prvog dana po dolasku u samostan Saint-Gildard. Njoj je saopćeno od strane starješina da pred skupljenom redovničkom obitelji ispriča svoja viđenja i svoje razgovore sa Bezgrešnom Djevicom, ali da kasnije više o tom ništa ne govori bez posebne dozvole. To je značilo staviti križ na usta mlade redovnice. Sestra Bernarda (tako se je u samostanu zvala) primila je taj križ i više nije govorila o ukazivanjima, o Lurdu, o Masabjelskoj pećini, koja je za nju značila raj na zemlji. Bernardica se i u ovoj nametnutoj šutnji pokazala isto toliko velikom i svetom, kao što se pređašnjih godina pokazala velikom u svojoj odvažnosti i nesebičnosti. Ktomu, u samostanu su mnogi otežavali ovaj križ svojim nepovjerenjem, svojim sumnjičenjem i raznim drugim mjerama opreza i ponižavanja, kojima je bilo izložena Bernardica na svom trnovitom putu svetosti. Zato su s pravom neke od njezinih drugarica govorile: **»Teško je biti Bernardica.«**

Broj njezinih bolesti nije se smanjio s njezinim dolaskom u samostan. Naprotiv, on se povećavao. Bit će dosta, da ih spomenemo: astma ili zaduha od 6. godine života, pa sve do smrti; od nje je i umrla; reumatizam, više puta toliko jak, da je morala hodati sa šljakama; lupanje srca; česte zubobolje; kašljanje krvi; čirovi, često puta po svuda; tumor na koljenu tako velik i opasan, da joj je iskrivio koljeno; kašalj; opća klonulost i iscrpljenost. Tako se ispunilo ono što su predviđale poglavarice, da će, naime, Bernardica provesti svoj život većinom u bolnici. Kad bi se malo oporavila od svojih bolesti, tada bi nježnom brigom i s puno razumijevanja dvo-

rila druge bolesne sestre. Svoje slobodno vrijeme iskoristila bi u ručnom radu. Tu je pokazala mnogo vještine i umjetnosti. Najdraži su joj bili časovi, kad bi mogla raditi štogod po crkvi i u sakristiji.

Noseći strpljivo svoj križ na trnovitom putu svetosti tješila se tim, što su i drugi sveci imali svojih poteškoća. Zato je vrlo pametno ono što je ona jednom rekla sestri Kazimiri Callery (Kaleri): **»Potrebno je, kada se pišu životi svetaca, spomenuti njihove mane i sredstva pomoću kojih su oni postigli svoju savršenost. To bi i drugima pomoglo, da se snađu.«** Od svetaca, koji su joj služili za uzor, naročito joj je bio bliz sv. Franjo Asiški. Zato je 8. XII. 1878. s velikim veseljem primila franjevački pâs iz ruku Oca Emanuela Touzeliera (Tuzelijea) i tako stupila u Treći red sv. Oca Franje. Međutim, njezin glavni uzor bio je ponizni i strpljivi život našega Gospodina Isusa Krista. U svojim najtežim bolovima promatrala bi Isusa na Maslinskoj Gori u smrtnom strahu, pa bi se i ona tada obraćala Ocu nebeskom ovim riječima: **»Bože moj, ti, koji si vidio patnje svoga Sina na Maslinskoj Gori, pomozi mi, jer mi je teško.«**

»Smrvljena sam kao zrno žita. Trpim moj Bože, ali te ipak volim,« ovako je govorila kćerka mlinara iz Lurda, Franje Soubirousa (Subirua). Na spomen ovih njezinih riječi u bolesničkoj sobi, u kojoj je umrla sv. Bernardica, a koja je sada pretvorena u kapelicu, postavljen je oltar u čudnom obliku mlina njezinog oca. Ovaj nam oltar - mlin govori: **»Tu je satrveno tijelo Bernardice Soubirous poput zrna čiste pšenice, da se napravi žrtva Gospodinu.«**

»Povijest Bernardice vrlo je skromna i jednostavna«, piše o njoj biskup iz Neversa De Ladoue (De Ladu). **»Bernardica ostvaruje svoju svetost vršenjem svojih redovničkih dužnosti i strpljivim podnošenjem bolesti, koje cijeli njezin život pretvaraju u pravo mučeništvo.«** Isto tako se o njezinom životu izrazila i njezina poglavarica Marija - Terezija Bordenave: **»Ja smatram, a to govorim ispred sebe, da je sestra Marija Bernarda (to jest Bernardica) ostvarila u svom životu na praktičan način sve kreposti, koje sačinjavaju svetost.«**

Žrtvujući ovako sve od sebe, konačno je Bernardica 16. IV. 1879. predala Gospodinu svoju dušu.

Velečasni Febvre (Fevr), koji je bio kod njezinog uzglavlja tokom njezine smrtne borbe, piše, da se je Bernardica skrušeno ispovijedala dva sata prije svoje smrti, da je primila posebni papinski blagoslov Pija IX., da je ponizno molila svoje poglavare za oproštenje, a onda da je skrušeno rekla Bogu: **»Moj Bože, ljubim te svim srcem, svom dušom i svom i svom snagom svojom.«** Tada

su počeli moliti molitvu Bezgrešnoj Djevici. Bernardica je jasno izgovarala riječi: **»Sveta Marijo, Majko Božja, moli...** Tu se zaustavila jedan časak, a onda je nastavila sama: **»Moli za me jadnu grešnicu...** pa je opet ponovila te riječi **»jadnu grešnicu«,** i konačno je završila: **»sada i na času smrti moje«...** Tu se zaustavila. To su bile njezine zadnje riječi. Zatim je glavu naklonila i umrla.

S tim časom odmah je stupio na snagu drugi dio Gospinog proročanstva: **»Učinit ću te sretnom, ali ne na ovom svijetu, nego na drugom.«**

Taj prijelaz u drugi, sretni svijet, odmah se osjetio i na licu sv. Bernardice: ono se preobrazilo, pomladilo i poprimilo izraz nevinosti i blaženstva. Tako se izražava časna sestra Bernarda Dalias u svom dokumentu za kanonizaciju sv. Bernardice. U njezino dugotrajnim bolestima izmučeno tijelo ušao je novi život: život vječne mladosti. I tako je njezino tijelo ostalo uščuvano i netaknuto sve do današnjeg dana. Sada se nalazi izloženo u staklenom sarkofagu u crkvi Saint - Gildard u Neversu (Neveru).

8. XII. 1933. Papa Pio XI. proglasio je uz neopisivo slavlje i oduševljenje sv. Bernardicu sveticom i tom zgodom izrekao prekrasni govor o poniznosti Isusovoj i o poniznosti sv. Bernardice. **»Učite se od mene, jer ja sam blaga i ponizna srca«,** rekao je naš Božanski Učitelj (Matej, 11, 29). Benardica je primila srcu ovu pouku i postala je sveticom, i tako ovom oholom svijetu ponovo pokazala put svetosti.

»Život je tvoj bio ispunjen trpljenjem«, govorio je o njoj 25. IV. 1935. sadašnji sv. Otac Pio XII., »ali nakon svoga mukotrpnog života ti ulaziš u povijest Francuske, u povijest svijeta, u povijest Crkve, u povijest Otkupljenja. Ušla si i ne ćeš više izaći.«

EVASIO GANORA

Evasio Ganora je rođen 13. ožujka 1913. u gradiću Santo Giorgio kraj Monteferrato, u Italiji, gdje i sada boravi u krugu svoje mnogobrojne obitelji. Po zanimanju on je težak, zemljoradnik.

Koncem godine 1949. on oboli od teške upale limfne žlijezde ispod lijevog pazuha; granulom tipa Sternberg (Hoodking) vrlo opasan. Ovoj teškoj bolesti, koja se smatra neizlječivom, pridružile su se i bolesti na jetrima i na slezeni. Bolesnika liječe doktori Fillibaldi iz Aleksandrije, Storti iz Pavije i Gianpalmo, histolog iz Genove. Bolesnik je primio 23 transfuzije krvi. Poduzelo se sve, što je bilo moguće, ali nažalost sve je bilo bezuspješno, tako da je dr. Pietro Capra 5. V. 1950. pismeno izjavio, da se može očekivati skori svršetak njegova života.

U takovom beznadnom stanju polazi Evasio Ganora u Lurd 31. svibnja 1950., više mrtav nego živ.

2. lipnja, odmah po dolasku u Lurd, odvezli su bolesnika u bolesničkim kolicima do čudotvorne vode. Spušten je u vodu skoro mrtav,

i u isti čas se podigao na noge živ i zdrav. Ustao je iz vode i na najveće iznenađenje svojih bolničara uputio se u bolnicu pješke. Na upite, kako je to bilo, on odgovara, da je osjetio, čim su ga spustili u čudotvornu vodu, kako ga obuzima neka vrlo ugodna toplina i da se je smjesta osjetio zdravim. Tako je i bilo.

Evasio Ganora je odmah nakon ozdravljenja učestvovao u molitvama i obredima kao i drugi zdravi hodočasnici. Odmah se upisao među dobrovoljne bolničare i počeo je dvoriti druge bolesnike. Kad se vratio kući, svima je bilo teško vjerovati, da je to on.

Razumije se samo po sebi, da je ovo veliko ozdravljenje silno oduševilo sve talijanske hodočasnike i cijelu Italiju.

Liječnička ispitivanja počela su odmah u Lurdu i trajala su 4 godine. Prigodom znanstvenog ispitivanja ovog ozdravljenja došlo je do veoma bliske i korisne suradnje francuskih i talijanskih liječnika.

14. rujna 1954. predao je dr. Aleksis Péllissier, predsjednik Liječničkog ureda u Lurdu, završni izvještaj vrhovnom medicinskom tijelu u Parizu, a to je Međunarodni Liječnički Lurdski ured, na daljni postupak. Ovaj je Ured na svojoj plenarnoj sjednici održanoj u Parizu 13. veljače 1955. dao svoje mišljenje izjavljujući, da ozdravljenje Evasia Ganore nadilazi prirodne zakone.

Tada je biskup iz Casale Monteferrato ustanovio kanonsku komisiju i, koristeći se njezinim uvidom i mišljenjem, službeno izjavio, da ovo ozdravljenje smatra čudesnim.

Ova službena izjava je potpisana 31. svibnja 1955. na svetkovinu Gospe Pomoćnice, i upravo na dan, kad je Evasio krenuo u Lurd prije 5 godina. Tada je bio više mrtav nego živ, a sada pun zdravlja i zahvalnosti skupa sa svojojm djecom prisustvuje svečanoj zahvalnici u čast Lurdske Gospe.

27. dan svibnja

Bolesnici u Lurdu

U evanđelju svetog Ivana čitamo u poglavlju 5., kako je u Jeruzalemu bio neki ribnjak zvan Betsaida, a to će reći **»Kuća milosti«**, jer se oko njega nalazilo pet trijemova za bolesnike, koji su tu očekivali milost ozdravljenja. U tim trijemovima ležali su bolesnici i očekivali čas, da se voda uzljulja. To je bio znak, da se je anđeo spustio nad vodu i da je u taj čas dao po odredbi Božjoj snagu, po kojoj će prvi bolesnik, koji stupi u nju, biti ozdravljen od svake bolesti. Razumljivo je, da su bolesnici s velikom čežnjom očekivali taj svečani Božji čas. Presretan je bio onaj, koji je prvi mogao skočiti u tu čudotvornu vodu. Stim, što je on ozdravio, nije jenjavala nada kod drugih bolesnika, nego se naprotiv povećavala, jer su stalno gledali silnu moć Božju i tako se jačali u vjeri i nadi. Tako nam sv. Ivan opisuje, da je Božanski Spasitelj Isus Krist našao tamo jednog bolesnika, uzetog i nemoćnog, koji je tako čekao 38 godina.

Tumači sv. Pisma, kada opisuju ovaj ribnjak Betsaidu, pišu, da je do te vode dolazila krv prenešenih žrtava u hramu i da je tako taj bazen vode bio u vezi sa žrtvama. Time se htjelo na vidljiv način pokazati djelotvornu snagu žrtve i molitve.

Ovakva mjesta, kao Betsaida, služila su ljudima kao dokaz da postoji svemogući Gospodin Bog i da je njegova svemoć iznad prirodnih zakona. Ona su kod ljudi podržavala vjeru, nadu i ufanje.

To je imala u planu Bezgrešna Djevica Marija, kada je 25. veljače 1858. upozorila sv. Bernardicu na izvor vode na Masabjelskoj pećini. Ta će voda zagovorom Lurdske Gospe — a ona je Majka milosrđa, Majka svih milosti — primiti izvanrednu snagu i moć: po njoj će tisuće bolesnika primiti toliko željeno zdravlje tijela, i to onda, kada od liječnika budu napušteni kao neizlječivi. Sa zdravljem tijela preporodit će se i njihove duše. Milijuni očevidaca će s udivljenjem promatrati ta divna djela i vraćat će se svojim kućama govoreći, kao što su govorili ljudi u Isusovo vrijeme: **»Danas smo vidjeli čudo«** (Luka, 5, 26). Sa svoje strane ustat će i liječnici,

stručnjaci za bolesti i ozdravljenja, da znanstvenim načinom i očitim dokazima potvrde i dokažu, da lurdska ozdravljenja zaista nadilaze prirodne zakone: ona se, naime, zbivaju u izvanredno kratko vrijeme, zapravo u tren oka, bez ikakvih liječničkih sredstava, bez ičije intervencije, i to u vrijeme, kada je bolest bila u vrhuncu svoga razvoja.

Poslušajmo nekoliko zanosnih izjava od strane liječnika:

»Pitaju me, šta sam vidio u Lurdu? Dosta dvije riječi, da to kažem:

Ispitajući najvjerodostojnije događaje, koji sižu izvan moći znanosti i umijeća, ja sam vidio, ja sam rukama pipao djelo Božje — čudo.« Tako govori dr. Vergez, nakon što je 28 godina proučavao lurdska ozdravljenja. On nastavlja svoju izjavu, koju je dao 8. IX. 1886. **»Vidio sam naravnu vodu, u kojoj se krije neka moć, jača od sila, s kojima priroda može raspolagati, i čije se djelovanje proteže na najraznovrsnije slučajeve. Vidio sam, gdje ova voda, uvijek ista i nepromjenljiva, proizvodi sasvim različite natprirodne učinke.«**

Kada je 26. lipnja 1900. čudesno ozdravio Otac Salvator, kapucin iz Dinarda, njegov liječnik dr. Méneger (Menaže) dao je ovu izjavu: **»Bio sam zadivljen, ganut. Tvrdim, da nije moguće postići sličan uspjeh naravnim sredstvima. Sve dosada nijekao sam ozdravljenja, o kojima su mi pripovijedali, ali prigibam glavu pred ovim čudesnim ozdravljenjem, koje se dogodilo na moje oči.«**

Dr. Alexis Carrel (Karel), koji je umro 5. XI. 1944., ponovio je pred svoju smrt ovu svečanu ispovijest vjere: **»Vjerujem i želim vjerovati sve, što predlaže Katolička Crkva, da vjerujemo. Ja ne nalazim pri tom nikakve poteškoće jer ne vidim, da se vjera i u čemu protivi dosegnućima znanosti.«**

Dijeleći ovako svoje milosti u svetištu svoje Majke u Lurdu, Isus i njegov Božanski Otac su na najsvečaniji način proslavili Bezgrešnu Djevicu Mariju, nakon što ju je sveti Otac papa uime cijele Crkve proslavio tim imenom. Tako su se nebo i zemlja našli skupa, da proslave Kraljicu svemira.

U toj proslavi najljepši su dio primili oni, koji su stvarno najpotrebniji: grešnici i bolesnici.

Pogledajmo, kako je u Lurdu uređena ta suvremena Betsaida, to jest kako su uređene prostorije, u kojima se kupaju bolesnici i gdje su se zbila tolika čudesna ozdravljenja. Sadašnja zgrada nalazi se na lijevoj strani Masabjelske pećine i udaljena je jedno 200 koraka od same Špilje. Napravljena je od lijepog tesanog kamena, a po vanjskom izgledu sliči željezničkoj stanici, jer je cijeli prostor pred ulazima natkriven kao peron. Tu se skupljaju bolesnici. Prvi

dio zgrade određen je za bolesnice, i on je razdijeljen u 8 prostranih kabina. Srednji dio određen je za djecu. Ima samo jednu kabinu. Treći dio je za muškarce. On ima pet kabina. Svaka kabina ima tri dijela razdijeljena zavjesama: desno i lijevo su prostori za svlačenje, a u sredini je kupaonica. S bolesnicima se postupa ovako. Posebni bolničari ih odvezu do ove zgrade. Tu ih preuzimaju drugi bolničari. Oni ih unose unutra i pomažu im pri svlačenju. Tada zaogrnu svakog bolesnika plavim platnom oko pasa i nose ga do kupaonice. U kupatilu stalno stoje dvojica bolničara u gumenim čizmama do pasa i primaju bolesnika na svoje ruke i lagano ga spuštaju u vodu. Bolesnik ostaje u vodi svega jednu do dvije minute. Kroz to vrijeme bolničari mole skupa s bolesnikom propisane molitve za njegovo ozdravljenje. To su zazivi upućeni presvetom Trojstvu, Isusu, Bezgrešnoj Djevici Mariji, svetoj Bernardici. Nekoliko puta se ponavljaju zazivi: **»Lurdska Gospo, ozdravi me! Lurdska Gospo, smiluj mi se!«** To su posljedni zazivi, a bolesnik ih moli pred Gospinim malim kipom, koji se nalazi poviše svake kupaonice: Kada bolesnik poljubi kip, a bolničari ga iznose van i predaju ga njegovim bolničarima. Oni ga obuku i iznose van, gdje ga već čekaju njegova bolesnička kolica i bolničari, koji će ga odvesti natrag. Osim bolesnika mogu se okupati u toj vodi i zdravi hodočasnici: svatko tkogod želi, ako ima vremena. Služba u kupkama traje od 8 sati izjutra do pola dvanaest i od 2 sata iza podne do tri i po. Dok se vrši kupanje bolesnika, cijeli prisutni narod moli se glasno za njihovo ozdravljenje. Molitve predmole svećenici. Mole se krunice, litanije i propisani zazivi. Od vremena do vremena molitva se zamijeni pjesmom: **»Monstra te esse matrem i Parce Domine«.** Prva je upućena Majci Mariji i nju se moli, da u ovaj čas pokaže svoje brižno majčinsko srce i da svojom molitvom potkrijepi naše slabe i nesavršene molitve. U drugoj pjesmi molimo se Gospodinu Bogu, da nam se smiluje i da se ne srdi na svoj narod. Dok se vrše molitve, držimo ruke raširene na spomen Raspetog Isusa, a za vrijeme pjevanja ruke se spuste. Cijelo ovo vrijeme pred nama se redaju bolesnici: jedni odlaze, a drugi neprestano dolaze. Mi ih vidimo, kako pred nama ulaze u zgradu zabrinuti i potišteni, a kako se vraćaju smireni i vedri. Tko bi mogao znati, šta se sve zbiva tada kod tih bolesnika? A njih ima svake dobi, svakog staleža. Kao što bolest ne pravi razlike među narodima i staležima, tako isto ne prave razlike ni bolničari i redom primaju sve bolesnike. S jednakom brižnom pažnjom primljeni su Nijemci, Talijani, Indijci, Švicari, Irci, Englezi, Poljaci, Amerikanci i Pakistanci. Tu se ne gleda na boju kože ni na način odijevanja, jer su to sitne stvari pred velikim problemom, koji se u taj čas tu rješava.

Da bi se pokazalo jedinstvo ljudskog roda u svojoj bijedi kao i u svojoj vjeri, uklesane su duž ove velike zgrade na pročelju ove Gospine riječi: **»Otidite do izvora i tu se napijte i umijte** (operite).« Ove riječi rekla Lurdska Gospa sv. Bernardici 25. veljače 1858. One su sad uklesane u ovih pet jezika:

»Ve a beer y lavarte en la fuente — španjolski,
Geh trink aus der Quelle und wasche dich darin — njemački,
Alles boire à la fontaine et vous y laver — francuski,
Go drink at the Spring and bathe in its Waters — engleski,
Andate a bere ed a lavarvi alla fontana — talijanski.«

Ovih pet natpisa su kao pet trijemova u Jeruzalemskoj Betsaidi: služe kao poziv i smještaj bolesnicima odasvuda. Kako vidimo, Lurdska Gospa poziva vjernike na glavnim svjetskim jezicima, da dođu i da se osvježe na izvoru čudotvorne vode s Masabjelske pećine.

U kupkama ove čudotvorne vode u Lurdu okupa se dnevno po tisuću bolesnika. Godine 1950. bilo je 185.000 kupanja, a godine 1952. 244.284. Njihov se broj povećava s brojem hodočasnika.

U Lurdu je prisutno svakodnevno po nekoliko stotina bolesnika. Svaka nova grupa hodočasnika dovodi svoje bolesnike. Prema unaprijed utvrđenom godišnjem programu zna se unaprijed u glavnom, koje će hodočašće kojega dana stići, i tako je raspoređeno, da se mogu svi bolesnici lijepo smjestiti u dvije velike bolnice, koje su upravo za njih određene.

Boravak pojedinih hodočašća traje najmanje tri dana, a po mogućnosti i više. Odmah nakon zajedničkog pozdrava pred Lurdskom Gospom počinje priprava za sv. ispovijed. Drugog dana po dolasku drži se tiha sv. Misa za bolesnike pred Špiljom. Trećeg dana je zajednička svečana sv. Misa sa pjevanjem. Poslije podne ovo hodočašće ide na čelu svečane procesije. U program hodočašća spada i to, da se obavi Put križa na Kalvariji. Za kupanje smo rekli da se obavlja svakog dana. Pri koncu hodočašća svi se njegovi članovi skupe na svečani pozdrav pri rastanku.

I tako neprekidno jedna hodočašća odlaze, a druga dolaze. Tako se u Marijinom svetištu svakog dana izmijeni po nekoliko hodočašća. Zato je veoma teško opisati i prikazati, kako je važan i ozbiljan, uzbudljiv, svečan i potresan svaki sat u Lurdu. Naročito su potresni prizori s bolesnicima. Njihova prisutnost u tako velikom broju daje tomu svetištu posebni značaj. Razumljivo je, da se ljudi pitaju, kada pred sobom gledaju te teške bolesnike, zašto oni trpe,

zbog čega tolike i tako strašne bolesti, da li ima itko, koji vodi računa o tolikim nevoljama, koje tište čovječanstvo?

Najglasovitiji propovjednici iz Francuske i drugih zemalja nastoje u svojim govorima objasniti tu veliku i strašnu tajnu.

Smrt i bolesti su žalosna baština, koja prelazi na čovječanstvo, zbog teškog grijeha neposluha i drske oholosti naših praroditelja. Od njih nam proističe naš život, a s njima, kao sa kakvog izvora, ističe i njihov grijeh, pa zato i zove **»istočni grijeh«.**

To je nauk Sv. Pisma, a izražen je u riječima sv. Pavla apostola u njegovoj poslanici Rimljanima u poglavlju šestom. Prema tomu, to je nauk Katoličke crkve. Po ovom tumačenju mi doznajemo, zašto smo tako bijedni: bijedni smo zato, jer smo potomci bijednih, grešnih praroditelja; od njih nam proistječe naš život, a s njim nam proistječe i njihova kazna, a to su: trnje i korov, suze i patnje, bolesti i nevolje, i konačno smrt.

Nevoljne žrtve ovog istočnog grijeha po čudnom zakonu privlačivosti hrle u Lurd do one Uzvišene i Jedine, koja je milošću Božjom ostala uščuvana od ovog općeg zla. Djelovanje tog čudnog zakona privlačivosti mi osjećamo u prirodi na svakom koraku. Po tom zakonu, na primjer, juri električna struja s negativnog pola prema pozitivnom i tako nastaje svijetlost, toplina. Tako se i u Lurdu zbiva. I tu se uspostavlja veza između onih, koji su na svom tijelu i u duši skoro lišeni života, i one, koja je nositeljica života, puna milosti. Ona unosi novi život u ova ojađena tjelesa; ona unosi novu svjetlost u ove duše, u kojima vlada tama grijeha. Njezine riječi, to su riječi mudrosti, jer je Marija Prijestolje mudrosti. One su u isti mah i riječi utjehe i zaštite, jer je ova divna Majka Zdravlje bolesnih i Utočište grešnih. Na način, koji je daleko od našeg ljudskog znanja i vještine govora, Lurdska Djevica, Bezgrešna Djevica, govori ovim nevoljnicima o milosrdnoj pravdi Božjoj, o potrebi tih boli, tih bolesti. Ona im govori o neizrecivoj ljubavi Božjoj, koji šalje ljudima Spasitelja i Otkupitelja u divnoj osobi Jedinorođenog Sina Božjeg, kojemu ona u Nazaretu pruža svoje srce i svoju krv u času njegovog Utjelovljenja. Ona će pratiti ovo nevino Božansko Djetešce od Betlehemske štalice kroz sve nevolje njegovog zemaljskog života sve do Kalvarije i njegove smrti na križu. Ona im ponavlja riječi Isusove, kako je potrebno, da svak uzme svoj — a svaki čovjek ima svoj križ, bio on vidljiv ili nevidljiv — i da pođe križnim putem, jer to je put spasavanja. Tim putem išla je i ona, i mač boli probô je njezino srce. Tim putem išla je i njezina odabranica, sv. Bernardica, strpljivo podnoseći svoje teške bolesti od 6. godina svoga života pa do 36., kad je i umrla. Križ je

ključ kojim se otvaraju rajska vrata. U raj se ne može doći sit, i pijan, i gizdavo obučen. Ne, tamo se ide skrušen, strpljiv, ponizan. **Upravo tokom bolesti vi sebi spremate krunu vječne slave. Kao što sam rekla Bernardici, da ću je učiniti sretnom, ali ne na ovom, nego na drugom svijetu, to ponavljam i vama. Bernardica je već kod mene u raju, a vas čekamo. Mi vas pratimo u vašim nevoljama, u vašim bolestima, dok ste još na toj zemlji, u toj dolini suza. S nadom očekujemo sretni čas, kada ćete biti primljeni ovdje, u kuću Oca nebeskog. »Tu će biti otrta suza s očiju vaših, ovdje nema smrti ni bola«** (Knj. Otkrivenja, 21, 4). **Ustrajte u strpljivosti. Vodi se računa o svima vašim poteškoćama. Bit ćete utješeni. Ne budite tjeskobno zabrinuti za svoje tijelo, jer Otac nebeski zna sve, što vam je potrebno. Ne budite tjeskobni za sutrašnji dan, jer će se sutrašnji dan pobrinuti sam za se** (Matej, poglavlje 5. i 6.).

S ovim riječima, a to su riječi Sv. Pisma, iz knjige života, Lurdska Djevica tješi i hrabri svoje hodočasnike. I oni postaju hrabriji, strpljiviji, vedriji, požrtvovniji, plemenitiji. Nekoji od njih se uzdignu toliko u svojoj plemenitosti, da zaboravljaju na se i odriću se svoga ozdravljenja u korist drugih, kojima je ono potrebnije. Drugi se zadovoljavaju sa svijetlom u duši, pa u još većoj strpljivosti preuzimaju svoj križ. O tom nam govori i kip onog slijepca kraj Masabjelske pećine. To je dar jedne talijanske grofice. Dirljive su riječi uklesane na njegovom postolju: **»Tražila sam svijetlo očiju, a dobila sam svijetlo duše. Hvala ti, Majko, to je bolje!«**

Iz svega ovoga vidimo, kako je Lurd sa tisućama svojih bolesnika, sa tisućama dobrovoljnih i požrtvovnih bolničara, sa stotinama liječnika i glasovitih govornika i propovjednika postao jedna visoka škola, sveučilište, kamo dolaze milijuni ljudi, da čuju i vide, što se na drugom mjestu ne može ni čuti ni vidjeti. U toj se školi na eksperimentalan način, primjerima, naučavaju i potvrđuju glavne istine naše vjere: **»Da postoji svemogući Bog. Da postoji naš Spasitelj i Otkupitelj. Da postoji grijeh sa svojim strašnim posljedicama. Da postoje snažna sredstva protiv grijeha i njegovih posljedica. Da postoji milostiva Djevica Marija, jer nas uslišava. Da postoji uskrsnuće tijela, jer vidimo, da uskrisuju oni, koje je već smrt bila zahvatila u svoje ruke. Da postoji život vječni, a to je život naše neumrle, besmrtne duše.«**

Dr. FRANÇOIS LEURET (LERE)

Primjer ovoga liječnika zaslužuje naročitu pažnju, jer je dr. François Leuret bio glasovit učenjak i veoma ugledan čovjek u političkom životu svoje zemlje, a ipak vrlo skroman i pobožan čovjek. On, kao profesor na sveučilištu u Bordeauxu, kao član mnogih svjetskih

akademija medicine, kao savjetnik Republike Francuske, ni jednog dana ne napušta krunice iz svojih ruku.

Zbog ovih njegovih vrlina i sposobnosti povjerena mu je 1947. čast, da bude predsjednik »Ureda za liječničke konstatacije« u Lurdu. Na toj službi on ostaje sve do svoje smrti, 8. svibnja 1954.

Njegovim nastojanjem osniva se u Lurdu »Ured za znanstvena ispitivanja — Bureau d'Etudes Scientifiques«, i tako Lurd postaje kao jedan od svjetskih centara medicinske znanosti. Njegova je želja bila, **»da, pokazujući u Lurdu dobročinstva Marije, proslavi Boga«.**

Svoju pobožnost prema Mariji ulio je svojoj mnogobrojnoj familiji. I zaista je njegova obitelj bila mnogobrojna, jer je imao 12 djece, a posinio je i jedno siroče. I premda ih je imao mnogo, ipak kaže: **»Više sam imao s njima radosti nego briga.«**

Tako se na njegovom primjeru ispunjuju riječi mudraca iz Sv. Pisma: **»Poduči sina svojega, tada ti on pribavlja miran život i donosi milinu srcu tvojemu«** (Priče, 29, 17).

Bolovao je duže vremena od klonulosti srca i zato je, kao pravi kršćanin, uvijek nastojao da bude spreman poći s ovoga svijeta na prvi poziv. Zato je i mogao reći svojemu prijatelju ove dirljive riječi: **»Ne bojim se smrti; ona je zapravo povratak u kuću Očevu.«**

A kada je došla ta vjesnica sretne vječnosti, tada je nad njegovim odrom u crkvi Bezgrešnog Začeća u Lurdu otpjevana Gospina pjesma »Magnificat«, u kojoj se kaže: **»Veliča duša moja Gospodina, i duh se moj raduje u Bogu Spasitelju mojem«** (Luka, 1, 46—47).

28. dan svibnja

Sveta ispovijed u Lurdu

Sveta ispovijed je sakramenat za oproštenje grijeha. On je za nas grešne ljude od životne važnosti, jer se po njemu ponovo dobiva milost posvećujuća, a to znači život duše.

S ovim sakramentom vezan je problem spasenja ljudskog roda, a prema tomu i praktična primjena onih neprocjenjivih zasluga, koje nam je Isus u svojoj dobroti stekao žrtvom svoga života i svojom pregorkom smrću na križu. Silno blago njegovih zasluga, stečeno neizrecivo skupom cijenom, može ostati neiskorišćeno, ako se ljudi odvrate od svete ispovijedi, ako se njom ne koriste. Na taj se način omalovažava i prezire ljubav Isusova, koji se dragovoljno žrtvovao za spasenje ljudskog roda. Tako se smanjuje i čast Božja, jer se njegova slika blati u nama odvratnim grijesima, jer zauvijek propadaju bića, koja je on u svojoj zamisli stvorio za vječnu sreću.

Sve ovo dobro zna presveta Majka Otkupiteljeva, jer joj je poznata cijena našeg otkupljenja, jer joj je poznata vrijednost naše duše, jer joj je poznata silna želja Stvoriteljeva za našim spasenjem, da budemo spašeni, jer su joj poznate opasnosti, s kojima je skopčano naše spasenje. Razumijemo, dakle, da je glavna briga njezinog života bila, kako da privede ljude do Isusa, našeg Otkupitelja i Spasitelja. Ona s njim sudjeluje i u Lurdu. Njezina prva riječ za javnost bila je: **»Molite se Bogu za grešnike.«** Ovo je njezina poruka. Saopćena je Bernardici u nedjelju 21. veljače tokom VI. ukazanja. Bernardica kaže, da je pri tom preko milog lica Majke Božje prešao oblak tuge i zabrinutosti, koji je sakrio njezin nebeski sjaj, kao što oblak prekriva sjaj sunca. Njezin glas postao je tužan, a na očima su se javile suze.

Tri dana kasnije upotpunit će Gospa svoju poruku pozivom na pokoru. Toga dana, u srijedu 24. veljače, tokom VIII. ukazanja Bernardica je vrlo tužna i zaplakana. Još tokom ushićenja ustaje ona sva u zanosu i triput ponavlja riječ: Pokora ... pokora ... pokora!

Izgleda, da je ovo VIII. ukazanje upotrebila brižna Majka Otkupiteljeva, da pouči Bernardicu u duhu pokore; da joj pokaže, u čemu se sastoji pokora; koliko je ona potrebna kao zadovoljština za druge; kako Bog očekuje od nas dostojna djela pokore; da se pokorom upotpunjuje pregorka Muka Isusova i tako se nastavlja njegovo djelo Otkupljenja.

U svom daljnjem životu Bernardica će pokazati visoku svijest o pokori i bit će velikodušna do heroizma u svojim žrtvama za obraćenje grešnika. Koliko je Bernardica usvojila duh svoje velike učiteljice svetosti, svjedoči ova njezina molitva: **»O Marijo, moja dobra Majko, učini, da svoju ljubav prema Isusu posvjedočim time, da primam sve, što će mu se svidjeti da mi pošalje, onako kako si ti primala.«**

Bernardica je već otada vršila slijedeća djela pokore: klečanje na koljenima tokom molitve krunice; držati ruke sklupljene dlan uz dlan; ne razgledati unaokolo; poljubiti zemlju koji put; više voditi računa o potrebnoj pobožnosti nego o tom, šta će drugi o nama govoriti; lijepo napraviti na čelu znak križa i s poštovanjem se prekrižiti; umjereno postiti; slušati svoje roditelje; izbjegavati taštinu i radoznalost; biti strpljiv u bolestima: podnositi tuđe uvrede i nepravde i t. d.

Nakon što je presveta Majka Božja označila svoje svetište u Lurdu kao mjesto pokore i dala Bernardici prve pouke o duhu pokore, nastavlja se rad u istom smislu, da se, naime, Lurd pretvori u sveti grad, u kojem će blistati križ Isusov kao na Kalvariji, u kojem će biti otvoreni čudotvorni izvori za iscjeljivanje bolesnika kao u Betsaidi, u kojem će biti postavljeno stotinu ispovijedaonica za preporađenje onih, koji su duševno obamrli, grad, u kojem će nebeskom hranom, kruhom života, biti nahranjeno dnevno po 8 do 12 tisuća vjernika, koji su na poziv Lurdske Djevice došli **»izdaleka«.**

Imajući ovaj plan na pameti, razumjet ćemo, zašto je 25. veljače 1858. na Masabjelskoj pećini potekao izvor čudotvorne vode, zašto je Lurdska Djevica tako ustrajno ponavljala svoju želju, da se tu podigne crkva i da vjernici dolaze na to mjesto u procesijama.

Izvor čudotvorne vode, u kojoj su mnogi bolesnici našli svoje ozdravljenje, značio je za druge, koji su o tom čuli, jedinu nadu, kada im više nitko nije mogao pružiti pomoć. Na njezin zagovor vratio je Gospodin Bog tjelesno zdravlje tisućama bolesnika. S pravom piše francuski filozof Blaise Pascal (Blez Paskal): **»Pokazujući svoju moć nad tjelesima Bog osvaja naša srca.«** Slično je napisao i lurdski biskup, a sadašnji kardinal u Lionu Gerlier (Žerlije): **»Obraćanje grešnika, to je prava ljepota Lurda.«**

Velik broj obraćenja u Lurdu treba pripisati velikom broju lurdskih bolesnika, njihovoj strpljivosti, njihovim žrtvama. Mnogi od njih može na se primijeniti riječi sv. Pavla apostola: **»Radujem se u patnjama za vas, i dopunjujem u svome tijelu nedostatak Kristovih muka za tijelo njegovo, koje je Crkva«** (Poslanica Kološanima, 1, 24).

Isto priznanje treba izreći i onim tisućama dobrovoljnih i dragovoljnih bolničara i bolničarki, koji besplatno, o svom trošku, borave u Lurdu po 10, 20 ili 30 dana i s najvećom požrtvovnošću dvore i njeguju ove Gospine bolesnike, kao braću i sestre Isusove.

Nesebičnu požrtvovnost ovih bolničara i još veću žrtvu onih bolesnika, a njih je velik broj, koji po nadahnuću Blažene Djevice primaju velikodušno žrtvu u svome tijelu i njoj za ljubav odriču se zdravlja, za kojim su toliko čeznuli, da bi svojom žrtvom olakšali obraćenje kakvom okorjelom grešniku, ubraja kardinal Gerlier u velika moralna čuda, pa zanosno govori: **»Masabjelska pećino, ti odabrani kraju, gdje cvjetaju ti prekrasni cvjetovi koji oduševljavaju srca za svete žrtve pokore.«**

Zaista je teško ostati besćutan i bez osjećaja, kada se iza Uskrsa skupe u Lurdu slijepci iz cijele Francuske, njih nekoliko stotina, da obave svoje uobičajeno godišnje hodočašće. A među njima i mala djeca.

Odmah iza njih dolazi u Lurd vesela grupa studenata iz Toulouze (Tuluze). I njih je velik broj — redovno više od tisuće. Iz Toulouse polaze autobusima, a zadnji dio puta, 10 kilometara prije Lurda, izlaze iz autobusa, pa s molitvom i pjesmom dolaze u Gospin grad. Svoje oduševljenje i svoj mladenački zanos prenose na sve prisutne.

Zaista je divan primjer, kada ovako svijesno i ponosno sveučilišna omladina stupa na svetu ispovijed i na svetu pričest.

Napomenimo, da sveučilišna omladina iz Pariza polazi već 10 godina na svoje godišnje hodočašće o Duhovima u Chartres (Šartr). Prošle godine bilo ih je na okupu 15 tisuća.

Vrlo uzbudljivi dani su u Lurdu, kada stignu iz Italije bolesni svećenici, članovi **»Lega sacerdotale Mariale« — Gospin savez svećenika«**, koju vodi Don Luigi Novarese. Njih bude 4 do 5 stotina bolesnih, a oko tisuću zdravih. Ovi zdravi svećenici dvore u te dane svoju bolesnu subraću. Na čelu ovog hodočašća nalazi se redovito po nekoliko biskupa. Oni su također i na čelu one duge povorke bolesničkih kolica, kada se ovi bolesni svećenici prevoze iz bolnice **»Žalosne Gospe«** do Masabjelske pećine.

Kao siguran znak, koliko je Bezgrešnoj Djevici drago ovo hodočašće, jesu čudesna ozdravljenja, koja se u te dane zbivaju među prisutnim bolesnim svećenicima. Tako je 1956. ozdravio don Antonio Pozzo, a 1957. mladi bogoslov Pietro De Fine. Imao sam sreću, da sam 6. kolovoza 1956. prisustvovao u Liječničkom uredu u Lurdu, kada je 14 liječnika ispitivalo ovog svećenika, koji je 6 godina ležao potpuno uzet s tumorom u glavi. Ozdravio je u tren oka prigodom trećeg kupanja u čudotvornoj vodi. Pitao sam ga, kako je to bilo. On mi je nekoliko puta ponovio samo ovo: **»Spustili su me u vodu. Osjetio sam, da je voda hladna i u isti čas da sam zdrav.«** Tu sam se uvjerio, da ni čudom ozdravljeni bolesnici ne znaju objasniti, kako se zbiva njihovo ozdravljenje. Oni ponavljaju, isto kao i onaj slijepac od rođenja: **»Znam, da sam bio slijep, a sad vidim«** (Ivan, 9, 25).

Vrlo uzbudljivi dani su, kada u Lurd dođe hodočašće francuske armije. Od 1945., po svršetku Drugog svjetskog rata, svake godine dolazi službeno u Lurd hodočašće francuske armije. Hodočašće traje tri dana. Na okupu bude redovito po 20 tisuća vojnika svih rodova, osim avijacije, jer avijatičari dolaze posebno u skupu sa međunarodnim hodočašćem avijatičara. (Usput napominjemo, da ima posebni aerodrom za Lurd.) Godine 1957. bilo je prisutno 30.000 vojnika. Većina vojnika obavi svetu ispovijed i primi sv. pričest. Svetu pričest u isti mah dijeli po 150 svećenika.

To su prizori, koji podižu vjeru i ulijevaju nadu.

Sad možemo razumjeti, što o Lurdu piše engleski protestanski pisac John Oxenham u svojoj knjizi **»Čudo Lurda«: »Bio sam skeptik, kad se govorilo o Lurdu. Ali nakon što sam vidio svojim očima, moram priznati njegovu važnost. Lurd ima veliku važnost za duhovni život u Francuskoj i u Evropi. Lurd oživljava dušu, uzdiže srca i duh. Tu se vidi pravi dokaz ljubavi Božje prema svijetu, kojemu je ta »ljubav sve potrebnija.«**

Pored ovih dirljivih primjera, koji podižu čovjeka grešnika, da se i sam podigne iz svojih grijeha, spomenimo još i ove dvije pobožnosti, put križa na Kalvariji i večernju procesiju s upaljenim svijećama, jer one obje mnogo utječu, da se pobožno i skrušeno obavi sv. ispovijed.

Pobožnost križnog puta obavlja se pod vedrim nebom na brežuljku blizu Masabjelske pećine, koji se zato i zove Kalvarija. Sve su postaje napravljene kao kipovi u naravnoj veličini. Na ovaj put križa idu sva hodočašća; to je sastavni dio njihovog programa. Svako hodočašće nosi po mogućnosti i svoje bolesnike. Spominje se više čudesnih ozdravljenja tokom ove pobožnosti, među kojima

se naročito ističe ozdravljenje slijepog dječaka Gerarda Baillia, (Žerar Bajia), jer dječak vidi i pored toga, što postoje ozljede na očnom živcu. Ovo ozdravljenje se zbilo u rujnu 1947. godine. Na ovu pobožnost polaze hodočasnici prema određenom programu, a u grupama prema gradovima ili narodima. Evo programa jednog dana: u 8 sati počinje hodočašće iz Strasburga, za njim dolazi u 8 i po hodočašće iz Grenobla, u 9 polaze Irci, u 9 i po hodočašće iz Milana i t. d. I tako ide povorka za povorkom.

Kod XII. postaje nalazi se oltar. Svaka grupa hodočasnika tu prisustvuje svojoj misi. Tokom ove sv. mise drži se propovijed, u kojoj se naglašava veza između Isusove krvne žrtve na križu i ove njegove nekrvne žrtve na oltaru. Isti je, naime, Isus, koji na križu visi i koji u ovaj čas govori: **»Ovo je tijelo moje, Ovo je kalež krvi moje, koja će se proliti za mnoge na otpuštenje grijeha.«** Tu vlast, da otpušta grijehe, primio je Isus kao plaću i nagradu za svoju pregorku muku i smrt na križu. On je svojom žrtvom stekao toliko zasluga, da pred pravdom Božjom može otplatiti i otkupiti dug svakom čovjeku grešniku, ako ga on zamoli za tu milost. U Isusove ruke predao je Otac nebeski svu vlast nad grijesima. Tako je on saopćio apostolima na dan svoga uskrsnuća: **»Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji«** (Ivan, 20, 21—23). Tu vlast apostoli predaju biskupima, a biskupi svećenicima. Jasno se, dakle, vidi iz Sv. Pisma, da je svećenicima, kao službenicima Crkve, uime Isusovo data vlast, da mogu u svetoj ispovijedi opraštati grijehe. Plaća za ove grijehe jest ovaj kalež krvi Isusove, koji se, evo, i danas prolijeva za vas ovdje prisutne, za oproštenje vaših grijeha. Kad vam Isus u svojoj neizrecivoj ljubavi pruža na tako pristupačan način ovo svemoćno sredstvo za uništenje grijeha, zašto da ga ne primite, zašto da se njim ne poslužite?

A kada u tjeskobnoj tišini zamuknu riječi propovjednika, uvijek brižna Majka Marija upućuje njima kao i Bernardici svoj mili poziv: Hoćete li biti dobri, da me poslušate i da se odazovete ovomu pozivu?

To su časovi, kada se milost otkupljenja obilno razlijeva u srcima vjernika. Tu, u Lurdu, više nego na drugim mjestima. To je milost Lurda.

Svakog dana ponavlja se hodočasnicima nakon popodnevne procesije sa Presv. oltarskim sakramentom, kada se blagosljivaju bolesnici, ovo upozorenje: **»Dragi hodočasnici, presveta Djevica vas poziva, da primite milost oproštenja, koju vam nudi njezin božanski Sin. Svećenici, službenici sakramenta svete ispovijedi, nalaze se na vašu službu ovdje u crkvi sv. Rožarja i u kapelici za ispovijedi. Odazovite se, molimo, bez oklijevanja ovomu pozivu. Sveta ispovijed i sveta pričest su glavne milosti Lurda.«**

Ovaj poziv se ponavlja na francuskom, flamanskom, engleskom, talijanskom, njemačkom i na drugim jezicima, već prema potrebi hodočasnika.

Odaziv je velik.

Ispovijedaonice se nalaze na 4 mjesta: u bazilici Bezgrešnog Začeća, u kripti, u crkvi sv. Rožarja, a naročito u posebnoj crkvi, koja je samo za to određena. U njoj se nalazi 47 ispovijedaonica. Svega u crkvama Gospinog svetišta u Lurdu ima preko 100 ispovijedaonica. Na vratima stoji napisano, u kojemu se jeziku može tu u taj čas ispovjediti. U jutarnje i večernje sate ispovijeda se u svim ispovijedaonicama na svim mjestima.

Po dopuštenju sv. Oca pape ispovjednici u Lurdu imaju široka ovlaštenja nad svim vrstama grijeha. Tako je sve učinjeno, da se olakša sv. ispovijed. Malo gdje se ona obavlja tako skrušeno, tako srdačno, tako iskreno, kao u ovom svetom gradu, u ovoj atmosferi prožetoj blizinom svrhunaravnog svijeta. Tu se zbivaju velike stvari, velika obraćenja. Iz razgovora s ispovjednicima u Lurdu doznao sam, da se svake tri minute dogodi po koje značajno i veliko obraćenje.

»Najveće otkriće, do kojeg sam došao pred licem Bezgrešne Djevice bilo je upravo to, da sam uvidio, koliki sam grešnik«, izjavljuje jedan od njih. Njegovo ime nek ostane nepoznato, ali ćemo javno spomenuti riječi velikog lurdskog obraćenika Joris - Karla Huysmansa: **»Izgleda, da je presveta Djevica podigla obasjanu Masabjelsku pećinu, da bude svjetionikom i skloništem izgubljenim grešnicima u tami svijeta.«**

SUZANA MALGOGNE (MALGONJ)

Povijest ove teške dugogodišnje bolesnice neka bude podukom i primjerom našim bolesnicima, ako se njihova bolest produži.

Suzana Malogne je rođena 17. svibnja 1906. u Nantesu (Nantu).

Kad je djevojci bilo 16 godina, osjeti prve znakove sušice. Ova podmukla bolest, koja je zahvatila sve nutarnje organe: trbuh, bubrege i desnu stranu pluća, oduzela je ovoj mladoj djevojci njezinu mladost, njezinu sreću, njezinu budućnost, ali joj nije uspjela oduzeti vjere i ufanja. Nakon što je provela 19 godina po bolnicama s redovnom temperaturom između 38 i 39 stepeni, pođe ona 1941. na hodočašće u Lurd. Ponijela je sa sobom mnoštvo dokumenata, iz kojih se vidi, da je cijelo njezino tijelo zaraženo bakcilima sušice i da se tok njezina života približava kraju (kahsija). Tako je zapisano od strane liječnika 28. rujna 1941. Tada je napustila bolnicu i pošla prema Lurdu s mnoštvom drugih bolesnika, koje dovode oci dominikanci prigodom svet-

kovine sv. Rožarja, 7. listopada. I upravo toga dana, na ovu lijepu Gospinu svetkovinu, Suzana je doživjela dan svoga ozdravljenja. Prve znakove ozdravljenja osjetila je prigodom kupanja u čudotvornoj vodi, a ono se završilo malo kasnije prigodom procesije s presvetim oltarskim sakramentom. Bolesnica kaže, da je postala svjesnom svoga ozdravljenja upravo u času, kad joj je biskup davao blagoslov sa Presvetim.

Njezino ozdravljenje bilo je potpuno: nema više traga bakcilima, nestalo je grozničave temperature. Liječnici su ispitivali pljuvačku, želudac, bubrege, ali im sad nije uspjelo pronaći leglo bakcila, koji su se godinama komotno tu širili i množili.

Ozdravljenje Suzane Malgogne bilo je dugo vremena predmetom liječničkih ispitivanja, jer je njezina bolest bila odveć teška.

7. lisopada 1947. završeno je liječničko ispitivanje, i dr Henri Grenet je ispred Međunarodnog Udruženja liječnika Lurdske Gospe potpisao završni dokumenat. Crkvena komisija još nije objavila svoj sud.

29. dan svibnja

Hrvati u Lurdu, Lurd u Hrvatskoj

»Sve kršćanske zemlje su Marijine zemlje, i ne postoji narod, otkupljen krvlju Isusovom, a da s pravom ne priznaje Mariju za svoju majku i zaštitnicu.«

S ovim riječima počinje sv. Otac papa Pio XII. svoju encikliku francuskim biskupima prigodom stogodišnjice Lurda. U njima se nalazi potvrda Gospinih riječi: **»Blaženom će me zvati svi naraštaji«** (Luka, 1, 48).

Koliko svi narodi časte uzvišenu i bezgrešnu Majku Božju, to se kroz ovih sto godina najbolje vidi u Lurdu, jer je ona probrala i s najvećim milostima proslavila to mjesto a s očitom nakanom, da po Lurdu pomogne ljudskom rodu u njegovim duhovnim i tjelesnim nevoljama. U tu svrhu ona je poručila preko sv. Bernardice, da želi i poziva, da vjernici dolaze tamo u procesijama.

Prva procesija hrvatskog naroda prema Lurdu krenula je 10. VIII. 1908. To je Prvo hodočašće hrvatskog naroda. Na čelu hodočašća bila su dva biskupa, dr. Antun Mahnič, biskup s Krka, i dr. Juraj Carić, biskup iz Makarske. S njima je pošlo dosta svećenika i lijep broj vjernika, svega na broj 400. Među njima bilo je i nekoliko bolesnika, a posebno spominjemo malog Mirka Dollara iz Hrašćana. Dijete je tada imalo 4 godine. Rođeno je sakato sa kljastim nogama i savijenim rukama. Njegova liječnička potvrda glasila je, da je dijete neizlječivo.

Vođa i duša ovog hodočašća bio je spomena vrijedni, i veoma zaslužni i požrtvovni otac Bernardin Škrivanić, provincijal kapucina s Rijeke.

Prije svog polaska na daleki put u Francusku većina hodočasnika je otišla na Trsat, da se u tom milom Gospinom svetištu preporuči zaštitnici putnika.

Pod očitom zaštitom anđeoske Kraljice naši su putnici sretno stigli do Lurda.

U Lurdu su primljeni s pažnjom i poštovanjem, kao što je to običaj da se primaju Gospini putnici.

»Danas je stiglo ovamo 400 Hrvata, da se poklone presvetoj Djevici pred Masabjelskom pećinom. Mi ih najsrdačnije pozdravljamo.« Tako su pisale mjesne novine u Lurdu.

Svaki naš hodočasnik nosio je na prsima hrvatsku trobojnicu kao znak raspoznavanja u onom velikom mnoštvu naroda iz drugih država, koji su u te dane bili u Gospinu gradu.

Odmah po dolasku pohrlili su prema Masabjelskoj pećini, k mjestu svojih čežnja. I osjetili su čar Lurda, to jest milu blizinu prisutnosti Bezgešne Djevice, Majke Isusove i naše Majke. Osjetili su, kako njezino majčinsko srce tu kuca za svakoga od njih. Bilo im je izvanredno drago, kad su vidjeli, da je u Lurdu ista njihova draga Gospa kao i u Mariji Bistrici, kao na Trškom Vrhu, kao u Aljnošu, kao u Sinju, kao na Trsatu, kao u Voćinu, kao u Olovu, kao na Brezju. Svaki hodočasnik se je osjećao tu primljen i zaštićen, kao u svom domu, kao u najpoznatijem Gospinom svetištu u Domovini. Jer takva je atmosfera Lurda, da se svi hodočasnici osjećaju u savršenoj duhovnoj zajednici kao djeca nebeske Majke Marije, kao djeca iste vjere, iste Crkve.

»Tu, pred Špiljom osjetio sam,« piše Milan Hok, župnik iz Kašine, »da se nigdje na svijetu ne može tako usrdno moliti, jer se čovjek nigdje ne osjeća tako blizu Mariji, kao na ovom mjestu.« Slično piše na slovenskom jeziku M. Trojar iz Škofje Loke: **»Ako sem se ozrl na desno ali levo, povsod sem videl solzno oko.«**

Za vrijeme svoga boravka u Lurdu naši hodočasnici su sudjelovali u svim onim svečanim obredima, koji se tu obavljaju svakog dana. Treba, naime, znati, da je, u Lurdu od travnja do konca listopada svaki dan kao najsvečniji dan: svakog dana biskupi ili kardinali drže svečane Mise — pontifikale, svakog dana se drže propovijedi na različitim jezicima, svakog dana se obavljaju dvije svečane procesije, jedna iza podne u čast Presvetog oltarskog sakramenta za bolesnike, a druga u 8 sati navečer sa svijećama u čast Lurdske Gospe. Ovakav je program u Lurdu od 1873., samo što je svake godine sve savršeniji, sve svečaniji.

Na blagdan Velike Gospe, 15. kolovoza, bilo je predviđeno prema programu, da naše hodočašće bude na prvim mjestima prigodom svečanosti toga dana i da naši biskupi drže svečani pontifikal pred Masabjelskom pećinom. Svi su bili presretni, kada se je toga dana tu, na tom svetom mjestu, čula naša divna pjesma:

»Zdravo Djevo svih milosti puna
Vječnog sunca ogrnu te sjaj . . .«

Na propovijedaonicu stupio je biskup iz Makarske pa je rekao: »Draga braćo, ovdje se izpunjuju riječi prorokove: Sinovi tvoji će dolaziti iz daleka, a kćeri tvoje sa svih strana, pa evo i hrvatski narod poslao je ovamo svoje sinove i svoje kćeri. Ovdje je Neoskvrnjena Djevica sašla s neba; ovdje se pokazala i objavila svijetu; ovdje je milo gledala slabo ljudsko dijete; ovdje je s Bernardicom molila krunicu; ovdje je na njezinu zapovijed protekla čudesna voda; ovdje se neprestano događaju čudesa na dušama i tjelesima . . . Odavle teku izvori vjere i zanosa po cijelom svijetu . . .« Pri koncu svoje propovijedi biskup je prikazao Lurdskoj Djevici dar hrvatskog naroda, lijepo srebreno srce zlatom okovano. **»Evo**

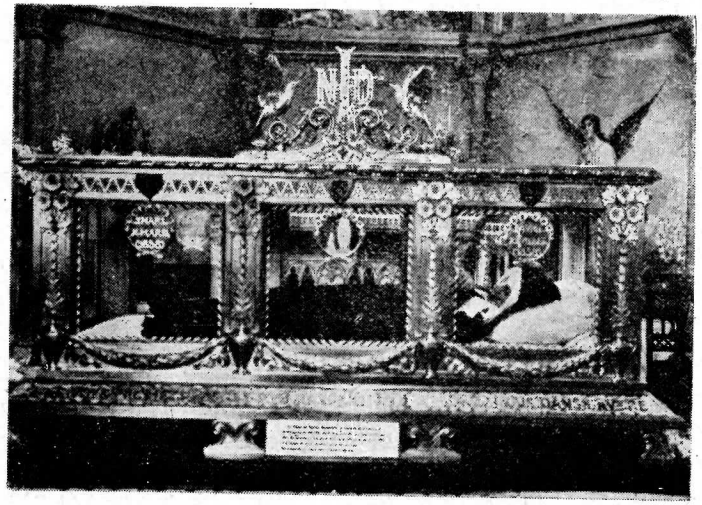

Tijelo svete Bernardice je uščuvano. Nalazi se u samostanskoj crkvi u gradu Nevers.

ti srca, draga Majko, a daj da od ovog svečanog časa zatitraju sva ti srca, slatkim ganućem.« Zatim je biskup blagoslovio ovaj zavjetni dar i postavio ga na hridine Masabjelske pećine odmah ispod kipa Bezgrešne Djevice. Na ovom divnom daru nalaze se ispisane ove riječi posvete: **»Ovo srce poklanja hrvatski narod, nazvan predziđe kršćanstva, Neoskrvnjenoj Djevici, prvorođenoj kćeri Crkve, sigurnoj nadi i pouzdanju.«** Riječi su izvezene na latinskom jeziku, da ih razumije cijelo kršćanstvo. U ovom srcu ostala su na pergameni ispisana imena sviju hodočasnika i glavnih dobročinitelja. Sada se ovo srce nalazi u crkvi Bezgrešneg Začeća među darovima drugih naroda.

Iza podne toga svečanog dana vodili su naši biskupi procesiju za bolesnike uz pratnju hrvatskih svećenika. Zastave našeg hodočašća bile su na čelu ove procesije tokom koje se zbila pet čudesnih ozdravljenja. Toga dana ozdravio je i mali Mirko Dollar na opću radost naših hodočasnika. Za vrijeme svoga boravka u Lurdu naši hodočasnici su bili svjedokom slijedećih čudesnih ozdravljenja: Vincenca Camardi, koja je bolovala od rak-rane na licu; Andrea Monte iz grada Como u Italiji, koji je ležao uzet, pa je najednom bacio šljake u zrak i podigao se na noge pred cijelim narodom; Ludovika Koncinska, slijepa djevojka iz Poljske, koja je progledala tokom procesije za bolesnike; Giovani Distalni, bolovao na jetrima, a ozdravio u čudotvornoj vodi; mala Aneta Omadici gluhonijema, koja je ozdravila u tren, kad je primala blagoslov sa Presvetim. Ovo su imena ozdravljenih bolesnika, koji su u te dane došli u Liječnički ured, da se ustanovi njihovo ozdravljenje, a tu su s njima razgovarali naši hodočasnici. Tako im se pružila prilika, da su na svoje oči vidjeli ono, što su dosad o tom čuli i čitali. Silan je to doživljaj. On toliko nadilazi redovna zbivanja, da se s pravom ljudima čini nevjerojatno, ako samo o tom čuju, a i ne vide. Zato s pravom piše već spomenuti Milan Hok, župnik iz Kašine: **»Iskreno priznajem, da o tim čudesima rado ni ne govorim, jer vidjesmo takova čudesa, za koja nikome ne zamjeravamo, ako ih ne vjeruju, jer su to prevelike, vrhunaravne stvari, koje teško vjeruje čovjek slabe vjere, ako ta čudesa nije sam vidio.«**

Iz pisanih izjava naših hodočasnika vidimo, da su i mnogi od njih doživjeli u Lurdu velike olakšice u svojim bolestima. Pored ovih olakšica u bolestima tijela spomenimo i rasvijetljenja i duševnu okrepu, koju su drugi primili za ustrajnost u trpljenju. Tako Marija Tomljenović iz Senja piše **»Premda nisam ozdravila, zahvalna sam Bogu i Majci Božjoj za sve, što sam vidjela i čutjela, te se podvrgavam volji Božjoj.«** Tako piše i Josipa Šurina iz Tuhelja: **»Molila sam se za moje ozdravljenje, ali nisam uslišana, osim što sam zadobila takovu duševnu utjehu, da sam, ako je Božja volja, spremna trpjeti i dalje, jer Bog znade, što je za mene dobro.«**

Nakon tri dana boravka na dvoru nebeske Kraljice, koji je ona podigla u Lurdu na Masabjelskoj pećini trebalo je krenuti natrag svojoj kući. Za sve hodočasnike bio je to čas teškog rastanka. Taj osjećaj žive, duboke boli pri rastanku služi kao dokaz, kako je iskrena, stvarna i nježna ljubav, s kojom smo bili primljeni i počašćeni tu, u Lurdu, od strane Lurdske Gospe, koja nas je tu pozvala i čijem smo se pozivu odazvali. To je njezin način, da nam pri rastanku oživi vjeru u vječni život i da u nama probudi predosjećaj raja. Po tom posljednjem utisku svaki hodočasnik može osjetiti, da

je bio primljen kod Kraljice neba i zemlje. **»Svi smo svjedoci, da nam se je Marija u Lurdu pokazala Majkom«,** reći će uime sviju hodočasnika otac Augustin Juničić, franjevac s Košljuna. Tu bol naših hodočasnika primijetili su francuski novinari, pa je jedan od njih napisao u **»Le Nouvelliste«** iz Bordeauxa: **»17. ovog mjeseca dođoše Hrvati, da reknu »Zbogom« Neoskvrnjenoj Djevici. Molili su se s najvećim žarom, ljubili su zemlju i s velikom pozornošću su slušali jedan govor u svom jeziku. Zatim su otišli do čudotvorne vode i konačno se s najvećom boli odvojili od ovih svetih mjesta.«**

Dijete, što odlazi iz očinskog doma u daleku tuđinu, ne dijeli se tako teško s dragom domovinom, kako se teško dijelismo s tim predragim Marijanskim mjestom, piše Ivan Nep. Jemeršić u svojoj **knjizi »Hrvati u Lurdu«,** u kojoj je sabrao sve ove dirljive uspomene koje su proživjeli naši hodočasnici iz Hrvatske na svom Prvom narodnom hodočašću.

Oni su svojom pobožnošću ostavili u Lurdu najljepšu uspomenu kod onih 60 tisuća drugih hodočasnika iz raznih zemalja. Tako pišu novine iz Lurda **»La voix de Lourdes« u** svom broju od 20. VIII.: **»Hrvate su predvodila dvojica biskupa. Njihovo hodočašće pobudilo je opće zanimanje. To je bilo lijepo hodočašće dostojno hrvatskog naroda, a i onog udivljenja koje je na svom prolasku pobuđivalo svojom pobožnošću i svojom revnošću.«**

Još jednom se povratiti u Lurd!

To je bila živa želja svih hodočasnika ovog Prvog narodnog hodočašća. Ona je ostvarena odmah slijedeće godine, 1909. Te godine su hodočasnici ponijeli sa sobom hrvatsku zastavu, na kojoj su bile ispisane riječi: Rajska Djevo, Kraljice Hrvata.

Naša zastava smještena je kraj velikog oltara skupa sa zastavama drugih naroda. Ove zastave služe kao neopisivo lijepi ukras Gospine crkve u Lurdu.

Kad su ovako sretno prošla prva dva narodna hodočašća iz Hrvatske, sada je lakše nastaviti. Tako je ubuduće svake godine polazilo s Rijeke hodočašće našeg naroda sve do početka Prvog svjetskog rata. Ovih prvih 7 hodočašća vodio je neumorni i požrtvovni otac Bernardin Škrivanić u znak svoje zahvalnosti, jer je i sam u Lurdu ozdravio na čudesan način po zagovoru presvete Djevice.

Tokom rata nije bilo hodočašća, a ni kasnije sve do 1920. Te godine ponovo kreću naši hodočasnici u Lurd, ali sada ne iz Rijeke nego iz Zagreba. U Zagrebu je u to vrijeme osnovan posebni odbor za lurdska hodočašća. Na čelu toga odbora nalazi se dr. Pavao Lončar, ugledni kanonik stolne crkve u Zagrebu. Tako će biti

omogućeno, da i nadalje katolici iz Jugoslavije polaze na svoje omiljelo godišnje hodočašće u Lurd. Oni su i išli sve dok nije buknuo Drugi svjetski rat 1939. godine. Svega je bilo 18 narodnih hodočašća hrvatskoga naroda.

Kada jednim pogledom pogledamo sva ova nastojanja i dobru volju, možemo reći, da se hrvatski narod u dobroj mjeri odazvao pozivu Lurdske Gospe. Naši hodočasnici su u Lurdu uvijek bili srdačno primani i uvijek su se puna srca i sretni vraćali domu svojemu s toga svetoga mjesta.

Oni su bili glavni širitelji pobožnosti prema Lurdskoj Gospi, i tako su posvuda u hrvatskim krajevima podignuti oltari po crkvama ili posebne crkve i kapelice, a na zgodnim krajevima i špiljice slične onoj na Masabjelskoj pećini u Lurdu.

Prvi oltar Bezgrešne Djevice podignut je u župskoj crkvi u Nedelišću, u Međumurju, 1883. Slijedeće godine podignut je u Voćinu kraj Virovitice. Uslijed nekoliko čudesnih ozdravljenja postat će ovo proštenište u Voćinu vrlo poznato po cijeloj Slavoniji.

Poštovanje i pobožnost prema Lurdskoj Gospi zahvatili su puni mah tek nakon 1904. i 1908., to jest nakon proslave 50-godišnjice proglašenja dogme Bezgrešnog Zečeća i 50-godišnjice lurdskih ukazanja.

U to vrijeme su se po cijeloj hrvatskoj zemlji poput krasnih cvjetova pojavili kipovi Lurdske Gospe sa sv. Bernardicom, okićeni cvijećem i bršljanjom.

Broj ovih slika, kipova, oltara i lurdskih špilja se povećavao iz godine u godinu, tako da ih sada ima više od tri stotine po svim našim krajevima. Spomenut ćemo ona mjesta, u kojima postoje posebno lijepi kipovi ili špilje.

U zagrebačkoj nadbiskupiji: crkva Lurdske Gospe u Vrbanićevoj ulici i lurdska špilja kod Franjevaca na Kaptolu; u selu Dapci kod Ivanićgrada; u Dubovcu kod Karlovca; u Grubišnom polju; u Gušću; u franjevačkoj crkvi u Karlovcu, na Trškom vrhu kod Krapine; u Kutini; u selu Mače kapelica usred sela; u franjevačkoj crkvi u Našicama; u Orlovcu; u župskoj crkvi u Požegi, a i u franjevačkoj crkvi u Samoboru; u Uljaniku; u selu Vinično; u franjevačkoj crkvi u Virovitici.

U đakovačkoj biskupiji: u Đakovu kod čas. sestara sv. Križa; u Gorjanima; u Osijeku prekrasna kapelica u Gornjem gradu i kod Franjevaca; u franjevačkoj crkvi u Vukovaru.

U senjskoj biskupiji ima lurdskih kapelica posvuda.

Slično bi se moglo reći i za druge biskupije, ali ćemo ipak posebno spomenuti lijepi kip Lurdske Gospe u crkvi otaca Isusovaca u Splitu i u Dubrovniku, zatim Novigrad, Kaštel Lukšić Veprinac kod Makarske, Dračevu Luku na Braču, Svetu Nedilju, Veliki Ston, Dragu u Istri, Kreševo i Fojnicu u Bosni i tako dalje.

Napomenimo, da i naša sjedinjena braća grkokatolici mnogo časte Lurdsku Gospu te da imaju krasne kipove i špilje u Lipovljanima, Ruskom Krsturu, Đurđevu, Grabaru, Žumberku i Križevcima.

Dva glavna svetišta Lurdske Gospe u našim krajevima jesu: crkva Lurdske Gospe na Rijeci i crkva Lurdske Gospe u Vrbanićevoj ulici u Zagrebu.

Na hrvatski jezik prevedene su dvije glavne knjige o Lurdu: knjigu Henri Lasserra preveo je Augustin Milas, svećenik iz Kotora 1888., a knjigu dr. George Bertrina preveli su kapucini s Rijeke 1907. godine. Pored ovih osnovnih knjiga na našem jeziku napisano je još nekoliko manjih djela. Slavu Lurdske Gospe širili su katolički glasnici, a posebno njezin glasnik. Poznavanje lurdskih događaja je vrlo važno, jer su oni čvrst oslon za istinitost naše vjere. Preko Lurda se obnavlja kršćanstvo.

JEANNE FRETEL

Ozdravljenje Jeanne Fretel, koje se zbilo u Lurdu 8. listopada 1948., spada među najglasovitija čudesna ozdravljenja, koja su se zbila kroz zadnjih deset godina.

Jeanne Fretel je rođena 1914. u Sougéalu, kraj velikog industrijskog grada Rennes, u Bretaniji, u Francuskoj. Njezini roditelji su bili siromašni, pa je Jeanne bila prisiljena, da se od svoje rane mladosti uzdržava radom svojih ruku. U svojoj 24. godini, to jest 1938,. imala je operaciju slijepog crijeva. S njom su započele njezine druge operacije, a imala ih je 13. Pošto se bolest pogoršavala, ona se konačno pretvorila u sušicu u trbušnoj šupljini, kako je ustanovio dr. Pele u ožujku 1940., i tako je Jeanne nastavila svoje bolovanje još 8 godina.

U Lurd je stigla u besvijesnom stanju 5. listopada 1948. prigodom hodočašća sv. krunice.

Tokom prva tri dana njezina boravka u Lurdu nije se primijetila nikakva olakšica.

8. listopada donesena je pred oltar sv. Bernardice, koji se nalazi pred crkvom sv. Rožarja, da skupa s drugim bolesnicima prisustvuje sv. Misi. Jeanne je izgledala toliko slaba, da su mislili, da je na umoru. Zbog toga je svećenik i oklijevao da je pričesti, jer je bila u besvijesnom stanju. Na molbu bolničara ipak joj je podijelio jedan mali dio svete Hostije.

Prepustimo sada njoj, da nam ona svojim riječima ispriča ovo uzbudljivo čudesno ozdravljenje: **»Upravo sam taj čas osjetila, da mi odjednom ide nabolje. Tada sam istom shvatila, da sam u Lurdu. Upitaše me, kako mi je, a ja sam im odgovorila: Vrlo dobro! Nakon sv. Mise odnijeli su me do Špilje. Tu sam bila nekoliko minuta, kad osjetim, da me Netko uzima za ruku i podiže, da se dignem. Gledam oko**

sebe, ali ne vidim nikoga. Zatim mi se učini, da one iste ruke, koje su me podigle, uzimaju sada moje ruke i da ih meću na trbuh. Primjetim, da je on postao normalan i odmah osjetim, da sam strašno gladna.«

Kada se je vratila kući, otišla je do dra. Peléa, koji je zanijemio od čuda, kad ju je vidio. On je s velikom pažnjom obavio pregled svoje nekadašnje bolesnice i s teškom mukom se uvjerio u stvarnost svojih vlastitih sadašnjih zapažanja. Njemu, kao agnostiku, skeptiku i nevjerniku, sve je to izgledalo izvanredno čudno i neobično. Ali njegova nekadašnja bolesnica je sada bila zdrava pred njim, i on je smatrao za svoju dužnost da to objasni. I upravo će njegov izvještaj i njegove točne potvrde omogućiti, da se zaključi, da je ovo ozdravljenje čudesno. Njega je službeno priznao kardinal iz Rennesa preuzv. gosp. Clément Roques 20. studenog 1950.

30. dan svibnja

Dnevni program svečanosti u Lurdu. Svečani dani

U Lurdu razlikujemo dvije sezone: sezonu, kad hodočasnici stižu u velikom broju, i sezonu, kada je malen broj hodočasnika. Prva počinje sa lijepom Gospinom proljetnom svetkovinom Blagovijesti, a svršava se njezinom svetkovinom u jesen, a to je Gospa sv. Rožarja, ili, bolje rekući, koncem listopada. U ovo vrijeme svaki dan je kao blagdan, svečani dan. U te dane Lurd je prepun hodočasnika, koji su došli izbliza i izdaleka, a svi u svečanim odijelima, u vedrom raspoloženju. Svatko je uslužan prema svakomu, nitko nikoga ne vrijeđa niti mu pravi kakve neprilike. Ljubaznost, uljudnost, uslužnost i plemenitost tu dolaze do svog vrhunca. Nema nikakve stiske, guranja ili nereda. Nema govora o krađi, o pijanstvu, o nepristojnom vladanju. U Lurdu se svaki hodočasnik osjeća ugodno i milo. Svaki zna, da je pod zaštitom Majke Božje i da ima puno građansko pravo, jer dolazi na njezin poziv. U Lurdu ne samo da nema trvenja među različitim narodima niti kakvog nepovjerenja među ljudima različite boje kože, nego se svi narodi upravo natječu u tomu, da što bolje iskažu svoju uljudnost i svoju pobožnost. Ova uzajamna ljubav hodočasnika je posebni čar Lurda. Tu, na svoj način, dolazi do izražaja članak naše vjere o jedinstvu svetih, jer u Lurdu zaista postoji jedinstvo duha i srca među svima vjernicima, a posebno ona dirljiva zajednica između zdravih i bolesnih, između bolesnih na tijelu i bolesnika na duši, kao i veza vjernika sa zemlje s anđelima i svetima u nebu. Sve se to odvija preko zajedničke Majke i Kraljice.

U tom raspoloženju hrle vjernici, čim osvane dan, prema Špilji i prema crkvama u prostoru Gospina prošteništa. Tu su, naime, blizu mjesta ukazivanja prema njezinoj želji podignute tri crkve, koje su međusobno povezane, a sve tri skupa čine divan sklad, jedinstven na cijelom svijetu. Zbog stalno sve većeg priraasta hodočasnika ove godine se blagoslivlje na Blagovijest i četvrta crkva, u kojoj će biti mjesta za 20 tisuća vjernika.

Jutarnji sati određeni su za privatnu pobožnost. U to se vrijeme govore svete Mise na svim oltarima neprekidno. Isto tako i sveta pričest se dijeli neprekidno.

Većina hodočasnika u to vrijeme pristupa na svetu ispovijed.

Kako vidimo, jutarnji satovi su vrijeme milosti za duše.

U 8 sati nastupaju skupni obredi.

Na prvom mjestu u programu dana dolaze bolesnici. Oni su iz bolnica na kolicima preveženi do Špilje ili do kapelice sv. Bernardice, ako ih ima previše, i tu se drži tiha sveta Misa na njihovu nakanu. U kratkom govoru prikazuje se bolesnicima smisao njihove žrtve u vezi sa žrtvom Isusovom. Najteži prigovor bolesnika: **»Šta sam Bogu zgriješio?«** i **»Zašto trpim?«**, tu dobiva svoj odgovor.

Nakon svoje svete Mise, tokom koje primaju presveto Tijelo Isusovo kao **»Lijek besmrtnosti«** i kao **»Kruh života«**, odlaze bolesnici natrag u bolnice na doručak.

Na doručak se vraćaju i ostali vjernici, kojima je uspjelo da se na vrijeme ispovijede i pričeste.

U to vrijeme stižu na željezničku stanicu vlakovi s novim hodočasnicima.

Na željezničkoj stanici sve je pripravljeno za njihov doček. Najveća pažnja se posvećuje bolesnicima. Oni su umorni, satrveni svojom bolešću i dalekim putem. Ta u Lurd dolaze bolesnici iz najudaljenijih krajeva svijeta. Tu ih primaju Gospini bolničari na svoje ruke i prenose ih u posebnu dvoranu za njih, da se malo okrijepe, osviježe i opreme. Neki su od njih tako slabi, da ih se nije moglo drugačije prevesti nego u sanducima, kao prave žive mrtvace. I pored njihove skrajnje iscrpljenosti i nemoći titra im u očima odsjev nade. Smireni su, strpljivi. Njihove su želje ispunjene, još samo doći do mjesta ukazivanja i predati svoju sudbinu u milostive ruke Lurdske Djevice.

U velikim bolesničkim kolima prevoze se bolesnici sa željezničke stanice do svojih bolnica, jer se već unaprijed zna, kamo će biti smješteni.

Zdravi hodočasnici, pod vodstvom svojih direktora, odlaze u predviđene hotele. U Lurdu ima 450 hotela različitih klasa ili kategorija.

U 10 sati prije podne drže se svečane pontifikalne svete Mise za velike grupe hodočasnika iz pojedinih biskupija ili za narodna hodočašća stranih naroda. Tada se na ogromnom prostoru ispred crkava — Esplanadi — skupe tisuće i tisuće vjernika na svečana zborovanja.

Ako se u isti dan nalaze hodočasnici različitih naroda, drže se svete Mise na različitim mjestima: za jedne pred Špiljom, za druge u bazilici Bezgrešnog Začeća, za treće u bazilici sv. Rožarja.

Kako se veliko mnoštvo različitih naroda zna skupiti u Lurdu u isto vrijeme, možemo zaključiti iz slijedećeg popisa velikih hodočasničkih grupa, koje su najavile svoj dolazak tokom ove 1958. godine.

Iz Francuske i Alžira dolazi 208 hodočašća; iz Italije 91; iz Sjeverne Amerike 80; iz Zapadne Njemačke 56; iz Belgije 42; iz Engleske 39; iz Španjolske 25; iz Irske 27; iz Brazilije 15; iz Austrije 14; iz Nizozemske 12, iz Švicarske 6; iz Kanade 5; iz Indije 4; iz Čilea 3; iz Meksika 3; iz Skandinavije 3; iz Luksemburga 8; iz Palestine 2; iz crnačke Afrike 7; iz Libanona 1; iz Armenije 1; iz Turske 1; iz Havane 1; iz Argentine 1; iz Australije 1; s otoka Cejlona 1; iz Jamajke 1; iz Maroka 1; iz Tunisa 1; iz Južnoafričke Unije 1, i t. d. Neke države još nisu najavile svoj dolazak.

Dok zdravi hodočasnici prisustvuju ovim svečanim obredima, bolničari prevoze bolesnike u Liječnički ured i u kupatilo. U liječničkom uredu stalno radi međunarodna komisija liječnika, koja ispituje istinitost dokumenata, što ih bolesnici donose sa sobom u Lurd. Provjerava se, da li se dokumenti slažu sa stvarnim stanjem bolesnika. Nakon svakog pregleda pravi se zapisnik o svakom pojedinom bolesniku, i tako se uspostavlja njegov dosije. Ako bolesnik tokom svoga boravka u Lurdu doživi milost da ozdravi potpuno ili djelomično, to se odmah unosi u novi zapisnik u svrhu daljeg ispitivanja.

Ponavljamo, što je već rečeno, naime, da je ovaj pregled dobrovoljan, da se vrši javno i da je podvrgnut javnoj kritici. To znači, da u obzir dolaze samo oni bolesnici, koji žele da budu pregledani. Bolesnicima se savjetuje, da to učine, jer se na taj način učvršćuje istina, ako dožive kakvu milost. Bolesnici rado pristaju na tu novu žrtvu iz poštovanja prema Lurdskoj Gospi, jer od ljudi oni više i ne očekuju. Isto liječnici vrše ovaj pregled dobrovoljno i dragovoljno iz osobnih pobuda. Njih kao stručnjake silno interesira, šta se to zbiva u Lurdu s bolestima i s bolesnicima. Svakom liječniku je automatski dopušten pristup u Liječnički ured i pregled bolesnika. Ove slobode nema nitko osim njih. Za svećenike i novinare potrebno je odobrenje lurdskog biskupa. Na taj su način bolesnici zaštićeni od mnogih radoznalih pitanja. Rad Liječničkog ureda u Lurdu podvrgnut je javnoj kritici, jer su svi njegovi izvještaji štampani u stručnim novinama i časopisima.

Vrijeme oko podne je veoma živo. Tada ponajviše stižu nove grupe hodočasnika.

U 3 sata iza podne obavlja se svakog dana pred Špiljom blagoslov djece. Prizor uvijek pobožan i ganutljiv. Svakomu se djetetu na uspomenu dadne Gospina slika, kao što je naša na naslovnoj strani.

Nakon blagoslova djece, obavlja se svečana procesija sa Presvetim oltarskim sakramentom, koja polazi ispred Špilje, pa se odvija duž Esplanade, a završava pred bazilikom sv. Rožarja. Prvo vrijeme ove procesije, posvećeno je proslavi Isusa među nama, a drugo je određeno za blagoslov Isusov bolesnicima. Oni su već poredani u dugim redovima na golemom prostoru pred ulazom u crkvu sv. Rožarja i željno očekuju čas, da prime taj blagoslov.

Na čelu procesije ide križ, a za njim kao u počasnoj pratnji slijede glavne zastave, koje su hodočasnici donijeli sa sobom. Zatim dolaze djevojčice iz Lurda, koje su za ovu procesiju uvijek obučene poput sv. Bernardice. Iza njih dolaze djevojke, Marijina djeca. One nose Gospine zastave. Broj tih zastava je redovno 300—500, a u posebne dane njih ima po dvije tisuće i više. Najviše zastava donose hodočasnici iz Nizozemske i Belgije. Iza ove svečane grupe sa zastavama dolaze ministranti; svi obučeni u svoja crkvena odijela, koja se međusobno razlikuju prema biskupijama i pokrajinama. Mnogi će od ove sretne djece jednom postati svećenici. Presveta Majka Isusova bila je uvijek i Majka svećenika i njihova ljubazna Kraljica. Ovdje u Lurdu ona ih prima sa svom pažnjom i kod vjernika pobuđuje visoko poštovanje prema njima. Teško je naći mjesta na zemaljskoj kugli, gdje su svećenici tako poštovani kao u Lurdu.

Evo ih, tih Isusovih i Gospinih odabranika, kako 4 po 4, njih nekoliko stotina svaki put, sabrano idu ispred Presvetog oltarskog sakramenta. Tu su na okupu sve vrste redovnika u svojim odijelima kao živa slika i dokaz jedinstva vjere kroz stoljeća.

Iza svojih svećenika dolazi sam Isus, ali ne u obličju ljudskom kao u Svetoj Zemlji za vrijeme svoga zemaljskog života, nego pod obličjem kruha u Presvetom oltarskom sakramentu. Monstrancu sa Presvetim nosi crkveni starješina glavnog hodočašća toga dana. Odmah iza njega ide redovno desetak biskupa, a zna ih biti po 30, po 50, po 70 i više. Nigdje se na svijetu, osim u Rimu, ne skuplja toliko biskupa kao u Lurdu. Zato se s pravom kaže, da je Lurd drugo središte kršćanstva.

Biskupima će se, kad se procesija približi bolesnicima, pridružiti liječnici u času, kada procesija bude prolazila ispred njihovog ureda.

Ostali narod stoji po strani i s obje strane u redu. U momentu, kad Isus prolazi mimo njih, svi kleknu u znak poštovanja i poniznosti, a zatim ustanu.

Dok se ovako u prekrasnom redu odvija ova svečana procesija, sav narod sudjeluje u pjevanju euharistijskih pjesama. Pjevaju se ove pjesme: **»O salutaris hostia«, »Pange lingua«, »Lauda, Siona Salvatorem«, »Lauda, Jerusalem, Dominum«.** Posebni zbor pjevača pred megafonom predvodi pjevanje, a narod sudjeluje samo u refrenima, i tako se izmjenjuju pjevači i narod. Zvučnici su postavljeni duž cijele Esplanade, i tako se pjesma jednolično prenosi s jednog kraja na drugi: svi pjevaju iste riječi u isto vrijeme.

Šta znači čuti, kada 20, 50, 100, 200 ili 300 tisuća zapjeva s oduševljenjem poznatu i dragu pjesmu, to je neopisivo.

U tim pjesmama izložene su glavne istine naše svete vjere u vezi sa Presvetim oltarskim sakramentom, naime, da je Isus, kao Vječna Riječ Božja, postao čovjekom i da je od svoje presvete Majke Marije primio ljudsko tijelo; da je zatim, nakon što je izvršio Otkupljenje ljudskog roda, htio ostati među ljudima kao njihov Hranitelj, i to takav Hranitelj, koji svoju osobu daje ljudima za hranu, pretvarajući pod obredom sv. Mise kruh u svoje tijelo i vino u svoju krv.

Zdravo, tijelo Isusovo, na oltaru posvećeno!
Zdravo, krvi Isusova, na oltaru posvećena!

Zatim se u ovim pjesmama pozivaju vjernici, da s vjerom i pobožno blaguje ovaj presveti Kruh, koji donosi našim smrtnim tjelesima besmrtni život i svetost našim dušama.

S pjesmom »Neka Jeruzalem hvali Gospodina, neka Sion hvali Boga svojega« svršava se prvi dio ove veličanstvene procesije. Iza svakog retka ove zanosne pjesme narod ponavlja triput: **»Hozana, hozana, hozana Sinu Davidovu!«**

Ovako su oduševljeno klicali Isusu u Jeruzalemu na dan njegova ulaska, na Cvjetnu nedjelju, ovako zanosno svakog dana pozdravljaju Isusa u Lurdu. Oduševljenje je na vrhuncu svoga zanosa.

Drhtajući od uzbuđenja slušali su bolesnici ove oracije u čast Čudotvorca iz Svete Zemlje, u čast onoga Isusa, Sina Davidova, koji je tolikima vratio željeno zdravlje, koji je uskrisao na život mrtvaca iz Naima, koji je povratio život mrtvom Lazaru u grobu.

Oh, kad bi se i njima smilovao u ovaj dan, u ovaj čas.

Evoga, dolazi!

Zrakom se ore riječi pozdrava i molitve: Benedictus qui venit in nomine Domini! Neka je blagoslovljen taj, koji dolazi u ime Gospodnje!

I odjedamput tišina.

Isus je došao među svoju bolesnu braću i sestre, i sad ih obilazi i blagoslivlje. U njegovoj svečanoj pratnji nalaze se sada samo biskupi, zamjenici apostola, i liječnici, da budu svjedoci čudesnih ozdravljenja.

Cijeli narod sa strahopoštovanjem proživljuje ove uzvišene časove.

Usred ove tišine razlije se megafonom preko sviju glas:

»Gospodine, mi ti se klanjamo!
Gospodine, mi vjerujemo u te!
Gospodine, mi se uzdamo u te!
Gospodine, mi te ljubimo!«

Sav narod preuzima ove poklike uime bolesnika.

A tada opet isti glas nastavlja:

»Isuse, ti si Krist, Sin Boga živoga!
Isuse, ti si Kruh, koji je s neba sišao!
Gospodine, ako hoćeš, možeš me ozdraviti!
Marijo, zdravlje bolesnih, moli se za nas!
Marijo bez grijeha začeta, moli se za nas, mi ti se utječemo!
Sveta Bernardice, moli se za nas!«

A šta žele ovi bolesnici? Evo njihovih želja:

»Gospodine, daj da progovorim!
Gospodine, daj da čujem!
Gospodine, daj da prohodam!
Presveto Srce Isusovo, smiluj nam se!«

I na koncu ovih i drugih zaziva dolazi konačni:

»Gospodine, neka bude volja tvoja!«

Ovi uzbudljivi zazivi ponavljaju se najprije na francuskom, a zatim odmah na talijanskom, flamanskom, engleskom, njemačkom i često puta na španjolskom jeziku, a i na drugim jezicima, ako ima dovoljna grupa hodočasnika.

Ovo je zaista evanđeoski prizor onako, kako ga je opisao sv. Luka u poglavlju 6. **»Sav je narod tražio, da ga se dotakne, jer je od njega izlazi sila i sve je ozdravljao.«**

Zbog ovih veličanstvenih proslava svakog dana u čast Isusa u Presvetom oltarskom sakramentu rekao je sv. Pio X., da je u Lurdu podignuto najslavnije prijestolje euharistijskoj tajni na cijelom svijetu.

LUJZA — MARIJA BIGOT

Čudesno ozdravljenje ove bolesnice je najnovije i ono je 54. od Crkve priznato čudo.

Lujza — Marija Bigot se razboljela na očima u ožujku 1951. Prvi njezin liječnik bio je dr. Sevegrand iz Saint-Malou, zatim je otišla do dra. Yves Mainguyja. U travnju iste godine bolesnica dobije izlijev krvi u glavu s jakom groznicom. Tada su se pojavile bolesti: povraćanje, nesvjestica, naglo gubljenje vida, ukočenost vrata i udova. Liječnici su pomislili na upalu moždane opne i 29. travnja 1952. profesor Ferey iz Rennesa je obavio operaciju na lubanji, trepenaciju. Nakon privremenog olakšanja nastupile su uskoro nove poteškoće: vid je potpuno izgubljen, a zatim i sluh i osjećaj za miris, a ukočenost se pojačala. Bolesnica je potpuno slaba. U tako beznadnom stanju polazi ona u Lurd s hodočasnicima sv. Krunice u listopadu 1952. godine. Njezino tjelesno stanje nije se ovom zgodom promijenilo, ali je bolesnica utješena i ojačana duhom. Zato se ona ponovo vraća s istim hodočašćem slijedeće godine, 1953. Ovoga puta ozdravila je od uzetosti i povraćen joj je osjećaj za miris. Još je ostalo sljepilo i gluhoća. Zato bolesnica ponovo dolazi i 1954. 8. listopada te godine povraćen joj je sluh prigodom procesije s Presv. olt. sakramentom. O tom imamo prizor na filmu. Toga je dana francuski filmski režiser Georges Rouquier snimao procesiju i bolesnike. Božja dobrota mu je udijelila milost, da je na filmskoj vrpci snimio i ovaj prizor: Među bolesnicima leži i naša bolesnica, a kraj nje stoji njezina bolničarka. Ona joj znakovima želi nešto saopćiti, kao što je tako i dosad činila, ali joj bolesnica odvraća: **»Više nije potrebno tako! Sad čujem na oba uha.«** — A zatim je ispričala, kako je za vrijeme procesije dobila dar sluha. Još su ostale oči slijepe. I one su progledale na putu pri povratku kući. Na željezničkoj stanici u Saint-Malou su građani s velikim oduševljenjem dočekali svoje hodočasnike i sretnu Gospinu ozdravljenicu.

Liječnička ispitivanja trajala su godinu dana u Lurdu, a 8. X. 1955. poslan je izvještaj Međunarodnom liječničkom lurdskom uredu u Pariz, koji je na svojoj plenarnoj sjednici od 13. III. 1956., na kojoj je bilo prisutno 37 specijalista iz 7 različitih zemalja, nakon referata profesora Thiébauta, šefa neurološke klinike iz Strasbourga, jednoglasno zaključio, da se ovo ozdravljenje preda crkvenoj vlasti na daljnju procjenu i kvalifikaciju, jer ono, prema njihovom mišljenju, nadilazi prirodne zakone. Tada je kardinal iz Rennesa ustanovio kanonsku komisiju, da ispita ovo ozdravljenje prema propisima kanonskog prava. Ono je priznato kao čudo na Veliku Gospu 1956.

Lujza — Marija Bigot je sada potpuno zdrava i boravi kod svojih roditelja u: Enclos La Richardais — par Dinard — (Ille et Vilaine).

31. dan svibnja

Rastanak s Lurdom

Sa svečanom procesijom u čast Presvetog oltarskog sakramenta, o kojoj smo jučer govorili, završavaju se dnevne svečanosti

Hodočasnici, koji odilaze svojim kućama, dolaze još jednom do mjesta ukazivanja Bl. Djevice, da na rastanku utisnu cjelov na Masabjelsku pećinu, na mjestu koje je posvećeno prisutnošću Majke Božje. Rastanak s ovim svetim mjestom izaziva kod hodočasnika tako živu bol, kao da se rastaju s osobom najmilijom.

»U Lurdu nije bitno«, piše sadašnji lurdski biskup Pierre-Marie Théas, »ni ono, što vidimo, ni ono, što čujemo: nije bitna Masabjelska pećina, sva tamna od zavjetnih svijeća, koje su tu izgorjele i koje tu stalno gore, a ni bijeli kip Bl. Djevice sa plavim pojasom smješten u dubini te špilje; nisu bitne ni one šljake, te dirljive uspomene na velika ozdravljenja; nisu bitne ni bazilike sa svojim divnim obredima, pa ni procesije, koje se dvaput dnevno tu obavljaju; nisu bitna čak ni čudesa, kada se tu po milosti Božjoj zbivaju: u Lurdu je bitna tajanstvena prisutnost Blažene Djevice Marije i njezino duboko djelovanje u našim dušama.«

Zato je Adolf Retté napisao: »Lurd je neprestano čudo, što ga tvori prisutnost Djevice u tom gradu.«

Kada je godine 1935. sadašnji sv. Otac papa Pio XII. bio u Lurdu kao kardinal - legat, on je tom zgodom izrekao ove riječi: »Ovdje se je javila Žena suncem ogrnuta, a zvijezdama okrunjena, i odavle se njezin mili sjaj, bistriji od sjaja sunčanog i draži od sjaja zvijezda, širi svijetom.«

Ovaj osjećaj, da je Majka Božja prisutna u Lurdu, je nešto jedinstveno na cijelom svijetu. To će reći, da se nigdje na svijetu ne osjeća blaže njezina prisutnost kao u Lurdu. To je svjedočanstvo svih hodočasnika, koji su imali sreću da tamo dodu i da to osjete. Zato je bolan čas za svakoga od njih, kada se moraju rastati s Lurdskom Djevicom, koju François Mauriac (Morijak) naziva u svojoj knjizi »Pèlerins de Lourdes — Lurdski hodočasnici« »une vivante éternelle — osoba vječno živa.«

Tu, pred Masabjelskom pećinom, proživljavaju hodočasnici spoznaju o dobroti Božjoj i o dobroti Majke Isusove.

Kardinal Faulhaber izrazio je tu dobrotu ovim lijepim riječima: »Otac milosrđa nije postavio svoje milosti na dalekom svodu nebeskom kao zvijezde, niti ih je sakrio u dubinama morskim kao biserje, nego ih je postavio u ruke Majke Marije, da ih ona dijeli.«

Oprostivši se teškim srcem s ovim dragim i svetim mjestima, hodočasnici odlaze na željezničku stanicu. Tu su već skupljeni bolesnici spremni na odlazak.

Imao sam sreću, da mi je direktor hodočašća iz Limogesa (Limoža) velečasni Eugen Gabet, dopustio da posjetim u vlaku sve bolesnike njegove grupe prije njihovog odlaska iz Lurda. Iskreno moram reći, da sam s osjećajem nekog straha stupio među te bolesnike, jer sam se pobojavao, da ću čuti koju riječ razočaranja i negodovanja. Na svoju veliku radost, čuo sam od sviju, da su zadovoljni sa svojim hodočašćem, da polaze kućama s najljepšim uspomenama i sa željom, da se ponovo vrate. Nijedan bolesnik iz ove grupe nije doživio milost čudesnog ozdravljenja, ali mnogi priznaju, da se sada osjećaju znatno bolje. Oni, koji ne osjećaju kakve olakšice u svom tijelu, ipak izjavljuju, da su sada strpljiviji i da im je jasnije, zašto je potrebno trpjeti.

Najteži bolesnik u toj grupi nije mi mogao progovoriti ni jedne riječi, jer je bio odviše slab, ali mi je njegova žena rekla, da im je vrlo teško, ali ne toliko zbog njih, nego zbog njihove djece, jer su siromašni. U njezinim riječima nije bilo ni najmanjeg prigovora ili kakve žalbe na Lurdsku Djevicu.

Kada krene vlak na put, i kada se u daljini zadnji put ugleda svijetlo na Masabjelskoj pećini, po svim vagonima ponovo će odjeknuti pjesma: **Sred te se pećine Marija javi.** To će biti zadnji pozdrav hodočasnika na odlasku.

Napomenimo, da u Lurd ne dolazi ni jedan vlak i da također iz Lurda ne odlazi ni jedan vlak, a da putnici s ovom ili s kojom drugom Gospinom pjesmom ne pozdrave Lurdsku Djevicu.

U 8 sati navečer polazi ispred te blagoslovljene i opjevane pećine velika procesija hodočasnika s upaljenim svijećama. Tokom ove procesije pjeva se samo gore spomenuta pjesma »Sred te se pećine Marija javi«. Riječi iz ove pjesme pjevaju pjevači na francuskom jeziku, dok pripjev »Ave, ave, Maria« pjevaju svi prisutni na latinskom jeziku. Sva radost njihova srca dolazi do izražaja u oduševljenom pjevanju. Ova procesija prolazi Esplanadom kao i ona popodnevna. Svi se hodočasnici s upaljenim svijećama skupljaju na golemom prostoru pred bazilikom sv. Ružarja. Kad se skupe svi učesnici, zapjevaju pjevači »Credo

— Verujem«, kao što se pjeva i u našim crkvama na svečanim Misama. Tada svi hodočasnicvi podignu uvis upaljene svijeće i u tako svečanom stavu složno i jednoglasno otpjevaju ovaj himan vjere. Iza »Credo« pjeva se »Salva Regina — Zdravo Kraljice«.

Zdravo Kraljice, majko milosrđa, živote, slasti i ufanje naše. Zdravo! K tebi vapijemo prognani sinovi Evini tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini.Svrni, dakle, odvjetnice naša, one svoje milostive oči na nas, te nam poslije ovoga progonstva pokaži Isusa, blagoslovljeni plod utrobe svoje. O blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo!

Ovi su prizori tako divni, da je nemoguće igdje vidjeti štogod ljepše. Opće je mišljenje sviju onih, koji su prisustvovali ovoj večernjoj procesiji, da »ljepše može biti samo u raju«.

»Htio bih, da sam kaplja vode u tom moru sjaja, koje Bog pridiže sebi: Oh, kako bih htio, da se i moj glas čuje u tom silnom zboru! Želio bih. da sam ma i najmanja sitnica u tom golemom tijelu kršćanstva.«

Tako govori mladi protestant Sergije, glavni junak u gore spomenutoj knjizi François Mauriaca.

Biti članom Katoličke crkve, to je velika sreća, to je velika milost. Ona se naročito osjeća u Lurdu. U Lurdu, naime, naša sveta vjera slavi svoje najveće slavlje. Tu su na očit način potvrđene glavne dogme naše svete vjere.

Zar nismo jutros na licima bolesnika vidjeli stvarnost dogme o istočnom grijehu?

Zar nam čudesna ozdravljenja ne govore o svemoći Božjoj, o uskrsnuću tijela, o životu vječnom?

Zar nam veselo lice ne govori o oproštenju grijeha?

Zar nije sama Blažena Djevica Marija svojim riječima tu u Lurdu potvrdila dogmu o svom Bezgrešnom Začeću? Jasno nam je, da je ona ovom svojom potvrdom učvrstila dogmu o nepogrešivosti pape kao vrhovnog učitelja vjere.

Zar u Lurdu nismo osjetili, da je isti Isus ovdje, kao što je nekoć bio u Galileji i da je riječ njegova ista ovdje kao i tamo?

Stoga je razumljivo, da se u tom gradu doživljavaju tako mnoga obraćenja

»O Lurde! Sveti grade! Grade Božji, o kojem su rečene divne stvari! U tebi je sakupljena radost Nazareta, sveti znak Betlehema, moć, koja je ozdravljala u Betsaidi! Koliko li se čudesa Spasiteljevih u tebi ponovilo? Koliko li je milosti dobiveno u tvojim svetim zidinama? Više nego jedan Toma, koji je u sobi posljednje Večere pogledao i upoznao Spasitelja, u tebi je otvorio oči, pogledao i upoznao svoga Boga i Spasitelja!«

To su riječi, kojima je sadašnji papa 1935. kao kardinal-legat proslavio ovaj grad Bezgrešne Djevice.

2. srpnja 1957. uputio je Pio XII. francuskim biskupima encikliku o stogodišnjici Lurda. On im piše: »Dragi sinovi i časna braćo, mi se želimo skupa s vama zahvaliti na izvanrednoj milosti ukazanoj vašoj domovini i na tolikim milostima, koje su primili hodočasnici kroz stotinu godina. U isti mah mi želimo pozvati sve naše sinove, da u ovoj jubilarnoj godini obnove svoju čvrstu i žarku pobožnost prema Onoj, koja se je prema riječima sv. Pija X., udostojala uspostaviti u Lurdu »prijestolje svoje beskrajne dobrote«.

Zatim Pio XII. izlaže mnogobrojna dobročinstva, koja su preko Lurda došla Francuskoj i cijelom svijetu, i zaključuje: »Nikada ne će biti poznat broj dobročinstava, koja svijet duguje milostivoj Djevici pomoćnici. O specus felix, decorate divae matris aspectu, Veneranda rupes, unde vitales scatuere pleno gurgite lymhae, — O blažena špiljo, ukrašena ukazivanjima božanske Majke! Časna pećino, odakle su potekle milosti u snažnom izvoru!«

Pri koncu svoje enciklike sv. Otac Pio XII. piše: » I danas se također mi okrećemo prema tomu slavnom svetištu, koje se pripravlja, da na obalama Gave prigodom stogodišnjice primi mnoštvo hodočasnika. Ako su već tokom prvog stoljeća žarke molitve, bilo javne ili pojedinačne, po zagovoru Marijinu, postigle tu od Boga tolike milosti ozdravljenja i obraćenja, mi imamo čvrsto pouzdanje, da će u ovoj jubilarnoj godini draga Gospa, još uvijek milostiva, odgovoriti darežljivo na očekivanja svoje djece.

Mi svakom pojedinom pri koncu ovog pisma želimo reći sa sv. Bernardom: Kadgod si u opasnostima, u tjeskobama, u sumnjama, pomisli na Mariju, zazovi Mariju... Ne ćeš zastraniti, dok nju slijediš; ne ćeš očajavati, ako se njoj moliš, ne ćeš zalutati, ako na nju misliš; ne ćeš posrnuti, ako te ona drži; ne ćeš se bojati, dok te ona štiti; ne ćeš se umoriti pod njezinim vodstvom i sretno ćeš stići cilju s njezinom milošću.«

ČUDESNO OZDRAVLJENJE GOSPOĐE ALICE COUTEAULT

Gospođa Alice Couteault, iz mjesta Bouillé - Loretz (Deux - Sèvres), razboljela se u srpnju 1949. Spočetka nije izgledalo opasno: temperatura između 37—38 stupnjeva i neki žigovi u tijelu. Ali već u listopadu bilo je opasnije: pojačana osjetljivost, grčenje mišića i znakovi uzetosti. Dr. Chauvenet pomisli, da bi to mogla biti »pokretna skleroza« (Sclérose en plaques). A to je teška i neizlječiva bolest.

Bolesnica se odvažno bori protiv bolesti, ali bespomoćno. Za kratko vrijeme ona ne će moći ništa sobom, pa ni jesti ni govoriti. Postala je potpuno uzeta, zgrčena. I mnogo je trpjela.

Doznavši za pravu narav svoje bolesti, potpuno je klonula duhom.

Po nagovoru svoje majke odlazi 1951. u Lurd, ali s malo vjere. Nije se odvažila na molitvu, jer je mislila, da se tako teške i neizlječive bolesti ne mogu izliječiti u Lurdu. To više, što se još nije desio takav, slučaj ozdravljenja. Ona je to znala i nije se molila.

»Na povratku iz Lurda«, priča mi ona, »čujem u vlaku, kako se hvale bolesnici, da su primili razne milosti: netko olakšicu, a netko i ozdravljenje U taj mi čas postane jasno, da su oni sve to primili. jer su se molili. I dobijem nadahnuće: Moli se i ti. I bude mi žao, da se nisam molila. I odmah se počnem moliti.«

Ponovo dolazi u Lurd 1952., ali sada puna pouzdanja, iako potpuno zgrčena.

Ali Bog je velik i moćan. On će u punoj mjeri nagraditi njezino pouzdanje i njezine žrtve.

Prepustimo njoj, da nam ispriča ovaj veliki i sretni događaj:

»U četvrtak (15. svibnja 1952.) ležala sam sa drugim bolesnicima i očekivala blagoslov sa Presvetim. Čujem, kako bolesnici mole: Isuse, daj, da progledam! Isuse, daj, da progovorim! I čujem sebe, kako govorim: Isuse, daj, da progovorim, a prije nisam mogla govoriti. I osjetim kako me neka ugodna toplina obuzima s nogu, i kako prelazi uz leđa, i penje se u glavu, i kako je nestaje. Osjećam, da sam zdrava. Srce mi obuzima neizreciva zahvalnost prema dragom Bogu i Lurdskoj Gospi. Bolničari vide, da sam se promijenila, pa mi kažu: Gospođo, pokušajte sami izaći iz kolica. Ja ustanem i sađem. Bila sam zdrava.«

Od toga dana, 15. svibnja 1952., pa do 18. ožujka 1956. — četiri pune godine — liječnici su vršili nadzor nad bolesnicom nastojeći da ispitaju i objasne njezino ozdravljenje. Radilo se je o jednom neobičnom i vrlo važnom slučaju, i trebalo je biti načistu. Nadzor su vršili dr. Delestre, dr. Morinière, dr. Poirier i dr. Cacault. Konačni i zaključni izvještaj o njezinom ozdravljenju je, uime Međunarodnog liječničkog lurdskog ureda u Parizu sastavio najpriznatiji stručnjak nervnih bolesti u Francuskoj profesor François Thièbaut 18. III. 1956. S tim dokumentom je završeno liječničko ispitivanje, koje je trajalo četiri godine. Tada je stvar preuzeo Biskup iz Poitiersa, u čijoj se biskupiji nalazi sretna ozdravljenica. Kanonska komisija je završila svoj rad ubrzo, jer su sve činjenice jasno bile već poznate i temeljito obrađene i dokazane. 16. srpnja 1956. biskup iz Poitersa, preuzv. gosp. Vion, priznao je ovo ozdravljenje kao čudesno.

Dne 29. VIII. 1956. posjetio sam gospođu Alice Couteault u Lurdu. Našao sam nju i cijelu njezinu obitelj u bolnici Žalosne Gospe. Reče mi: **»Odlučili smo svi moji, da ćemo doživotno dvoriti bolesnike kao dobrovoljni bolničari, da se zahvalimo za neizrecivu milost, koja nam je iskazana.«**

Štampa: »Gradska štamparija« — Sarajevo 1958.
Za štampariju odgovara: S. M. Jokić.